

சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்

காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழக
(முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி) அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

அ.சுகன்யா

பதிவு எண்:12901305

தமிழ்த்துறை

காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்

காந்திகிராமம் - 624 302

திண்டுக்கல் மாவட்டம்

பிப்ரவரி - 2019

முனைவர் சி.சிதம்பரம், எம்.ஏ., எம்..பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்
காந்திகிராமம் - 624 302.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்” என்னும் தலைப்பில் அ.சுகன்யா செய்துள்ள இந்த ஆய்வேடு, காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வுசெய்த காலத்தில் எனது மேற்பார்வையின்கீழ் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இந்த ஆய்வேட்டின் மீது ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம்: காந்திகிராமம்
நாள்: 15.02.2019

(சி.சிதம்பரம்)
மேற்பார்வையாளர்

அ.சுகன்யா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்)

தமிழ்த்துறை

காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்

காந்திகிராமம் - 624 302.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இந்த ஆய்வேடு, எனது சொந்த முயற்சியால் உருவானதே என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: காந்திகிராமம்

நாள்: 15.02.2019

(அ.சுகன்யா)

ஆய்வாளர்

(சி.சிதம்பரம்)

மேற்பார்வையாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்” எனும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், தமிழ், இந்திய மொழிகள் புலத் தலைவர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஆகியோருக்கு என் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். ஆய்வினை மேற்கொள்ள ஊக்கத்தொகை வழங்கிய பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவிற்கும் (UGC-JRF) என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கான தலைப்பைத் தேர்வுசெய்வது முதல் ஆய்வேட்டினை முழுமை செய்வது வரை என்னைச் சிறந்த முறையில் நெறிப்படுத்திய எனது மேற்பார்வையாளர் முனைவர் சி.சிதம்பரம் அவர்களுக்கு எனது உளப்பூர்வமான நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன். ஆய்வேடு செம்மையாக அமைவதற்குத் தேவையான ஆலோசனைகள் வழங்கி, நூல்கள் கொடுத்து உதவிய தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டிற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகப் பொது நூலகத்திற்கும், தமிழ்த்துறை நூலகத்திற்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் ஆய்வு செய்தபோது, என் அலுவலகப்பணி தொடர்பான வேலைகளை உரியகாலத்தில் சிறப்பாகச் செய்து கொடுத்த அலுவலகப் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி உரியது.

இவ்வாய்வேட்டிற்குத் தேவையான உதவிகளை வழங்கிய எனது நண்பர்கள் இரா.ரீனா, செ.ராஜேஷ் கண்ணா, மு.சங்கர், க.சிந்தியா ஆகியோருக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள எல்லா வகையிலும் துணை நின்ற என் பெற்றோர் அய்யாசாமி - அமுல், கணவர் மகாமுனி, சகோதரி சோனா செந்தில்முருகன், சகோதரர் சுரேந்தர் செல்வி, செல்வசுந்தர், செளந்தர் ஆகியோருக்கு என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

ஆய்விற்கு தேவையான புத்தகங்களை வழங்கி உதவி செய்த புத்தகத் தாத்தா முருகேசன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது. ஆய்விற்கு தேவையான ஆலோசனைகளையும் ஒளிப்படங்களையும் வரைபடங்களையும் வழங்கிய கடலியல் ஆய்வாளர்கள் ஓரிசா பாலு மற்றும் தெய்வத்திரு ந.அதியமான் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது. எனது ஆய்வேட்டினை சிறந்த முறையில் தட்டச்சு செய்து கொடுத்த வேதவள்ளி அம்மா அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(அ.சுகன்யா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
இந்திர.	-	இந்திரவிழவு ஊர் எடுத்த காதை
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
க.ஆ.	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சொல்.	-	சொல்லதிகாரம்
தமி.	-	தமிழில்
திணைமா.	-	திணைமாலை நூற்றைம்பது
திரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நூற்.	-	நூற்பா
நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்

பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பிங்.	-	பிங்கல நிகண்டு
பி(லிட்).	-	பிரைவேட் லிமிடெட்
புறத்.	-	புறத்தினையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு.	-	பொருநராற்றுப்படை
மணி.	-	மணிமேகலை
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
மு.ப.ஆ.	-	முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்
முல்.	-	முல்லைப்பாட்டு
மொ.ஆ.	-	மொழிப்பெயர்ப்பு ஆசிரியர்
மேலது.	-	மேலே கூறப்பட்டது
Ed.	-	Edition
p.	-	page
Pp.	-	Pages
Tr.	-	Translator
Vol	-	Volume

பொருளடக்கம்

இயல் எண்	இயல்கள்	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-7
1	சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் பதிவுகள்	8-59
2	சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் வணிகம்	60-123
3	சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பம்	124-170
4	சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்களும் நுட்பங்களும்	171-226
	முடிவுரை	227-232
	துணைநூற்பட்டியல்	233-248
	பின்னிணைப்பு	

முன்னுரை

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகம்

‘நீரின்று அமையாது உலகு’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அந்த நீரால் சூழப்பட்ட கடலைப் பின்புலமாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்துபவர்கள் நெய்தல் நிலமக்கள். இச்சமூகத்தை சங்க இலக்கியம் பரதவர் எனச் சுட்டுகின்றது. மேலும், பரதவர்களை மீனவர்கள், உமணர்கள், கடலோடிகள் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்துக்குளித்தல் ஆகியவை இவர்களின் முக்கியத் தொழில்களாகும். பரதவர்கள் தொழில் செய்வதோடு மட்டுமல்லாது கடல் சார்ந்த பகுதிகளுக்குச் சிற்றரசர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். (சான்று: தித்தன், பெரியன்). நெய்தல் நில மக்களின் பொருளாதாரம், அதன் தேவை கடல் சார்ந்த தொழில்களை மையமிட்டதாக இருந்தது. இக்கடல்சார் தொழில்களுக்கு மரக்கலங்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. கடலில் கிடைத்த மீன், சங்கு, உப்பு முதலிய உற்பத்திப் பொருள்களைப் பிற திணை நிலங்களுக்கு எடுத்துச்சென்று பண்டமாற்று செய்தனர். இவர்களது வணிகத்தில் உப்பு முதன்மைப் பொருளாக அமைந்திருந்தது. உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகத்தில் பொருட்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்ய துறைமுகங்கள் பெரிதும் உதவியாய் இருந்தன. இத்துறைமுகங்கள் ஒவ்வொரு நாட்டுடனான வணிகத் தொடர்பினைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக இருந்தது.

கடல் வழி பொருட்களை வேற்று நாடுகளுக்கு ஏற்றிச் செல்லக் கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு கடல்சார் தொழில்களைத் தங்கள் வாழ்வின் மூலாதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்த நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வியலையும் அவர்களின் வணிகமுறையினையும் அவர்கள் மேற்கொண்ட பல்வேறு தொழில்களையும் அவற்றிற்குப் பயன்படுத்திய மரபுசார் தொழில்நுட்பங்களையும் ஆராயும் முகமாக இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்ககால நெய்தல் நில மக்கள் கடலின் மூலம் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு வணிகம் செய்து வாழ்ந்தனர். கடலில் பயணிக்கப் பல்வேறு விதமான தொழில்நுட்பங்களைக் கையாண்டுள்ளனர். நெய்தல் நில மக்கள் பயன்படுத்திய தொழில்நுட்பங்களை வெளிக்கொணரும் நோக்கில் “சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்” என்னும் ஆய்வுத்தலைப்பு இவ்வாய்விற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

ஒவ்வொரு துறைக்கென மரபுசார்ந்த தொழில் நுட்பமும், அறிவும் பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் இருந்தது. அவ்வகையில் நெய்தல் நிலத்தார் கடல்சார் கருவிகளையும் கலங்களையும் தங்களின் தொழிலுக்கு எவ்வாறு பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அவர்கள் கலங்களை இயக்குவதற்கு கைக்கொண்ட மரபுசார் அறிவுத் தொழில்நுட்பங்களையும் அவற்றின் வளர்ச்சிகளையும் ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

கருதுகோள்

பரதவர்கள் கலங்களை உருவாக்குபவர்களாகவும், கலத்தினை ஆழ்கடலில் செலுத்துபவர்களாகவும் பழுது ஏற்படும்போது அதனை செப்பணிடுபவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். வானசாத்திரம் படித்துப் பெறும் பௌதீக அறிவல்லாது, இயல்பாக வானத்தில் காணப்படும் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டே வானவியலை கணித்துக் கலங்களை செலுத்தும் நுட்பங்களை அறிந்திருந்துள்ளனர். எனவே கடல்சார் தொழில்களுக்கு மரபுசார் அறிவைப் பரதவர்கள் இயல்பாகவே பெற்றிருந்தனர் என்பதும், அதுவே அவர்களின் அறிவுத்திறத்தை தீர்மானித்திருக்கக்கூடும் என்பதும் இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் இவ்வாய்வின் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் தொடர்பான நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், உரைகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிக் குறிப்புகள், நாளிதழ்கள் மற்றும் மின்னிதழில்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள், வணிகம் மற்றும் கலங்கள் தொடர்பான ஆய்வு நூல்கள் ஆகியவை இவ்வாய்வின் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத்தில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களிலுள்ள நெய்தல் திணைப்பாடல்களும், பிற சங்கப் பாடல்களில் உள்ள கடல் சார்ந்த பதிவுகளும் இவ்வாய்வின் எல்லைகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் கடல் சார்ந்த பதிவுகளை விளக்கியுரைப்பது ஆய்வின் தெளிவிற்கு வழி வகுக்கும். எனவே, இவ்வாய்வில் ‘விளக்கவியல் அணுகுமுறை’ (Descriptive Approach) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் கடல்சார் தொழிலில் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நெய்தல் நிலமக்களின் சமூக பின்புலத்தினையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறையினையும், கடலில் பயன்படுத்திய மரபுசார் தொழில்நுட்பத்தினையும், வணிகத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தினையும் ஆய்வதற்குச் ‘சமூகவியல் அணுகுமுறையும்’ (Sociological Approach) பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை சார்ந்த பத்துறை ஆய்வுகள் பரவலாக நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. அவையாவன:

ஆய்வு நூல்கள்

1. மயிலைசீனி வேங்கடசாமி - பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் (1974)
2. அ.இராகவன் - நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை (1986)
3. பா.ஜெயக்குமார் - தமிழகத்தின் துறைமுகங்கள் (2001)

4. நரசய்யா - கடல் வணிகம் (2005)
5. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் - தோணி (2007)
6. ஆ.மணவழகன் - பழந்தமிழர் தொழில்நுட்பம் (2010)
7. கா.அப்பாத்துரை - தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் (2010)
8. ந.அதியமான் - நிகமம் (வணிக வரலாற்றாய்வு) (2010)
9. அ.சற்குணன் - கட்டுமரத்திலிருந்து கப்பல் வரை (2011)
10. எஸ்.அருணாச்சலம் - தமிழகத்தில் முத்துக்குளித்தல் (2012)

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்

1. தி.முத்துக்கண்ணப்பன் - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை - 1971.
2. கோ.நாயகம் - பண்டைத் தமிழர் வாணிகம், பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை - 1999.
3. சுயசாரதா சரவணன் - புதுவை மீனவர்களின் தொழில்சார் அறிவு, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி - 2006.
4. ஜோ.பிரின்ஸ் - பன்முக நோக்கில் பண்டைத் தமிழரின் கடல் வாழ்வியல் வரலாற்றாய்வு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 2008.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பம்’ என்னும் இவ்வாய்வு மேற்கண்ட ஆய்விலிருந்து வேறுபட்டு அமைகிறது. கடல் சார்ந்த பதிவுகள் இவ்வாய்வில் விளக்கப்பட்டிருந்தாலும் குறிப்பாக கலங்கள் குறித்தும், அதன் வகைகள் குறித்தும் விரிவாகப் பதிவு செய்கிறது. மேலும் படகுத்துறையில் காணப்படும் வரலாற்று குறிப்புகளையும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளையும் இவ்வாய்வு முன் வைக்கிறது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள்’ என்னும் இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் பதிவுகள்
2. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் வணிகம்
3. சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பம்
4. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்களும் நுட்பங்களும்

இயல் விளக்கங்கள்

முன்னுரையில் ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள், துணைமைச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு, இயல் விளக்கங்கள் ஆகியவை குறித்து விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் பதிவுகள்’ எனும் முதல் இயல், நிலவியல் பற்றிய அறிவு, பூமி தோன்றிய வரலாறு, நெய்தல் நில அமைப்பு, தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம் சார்ந்த பதிவுகள், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள், கடல், கடல்நீர், கடற்கரை, அலைகள், ஓதங்கள், கடற்கரை பற்றிய செய்திகள் மற்றும் கடல் சார்ந்த பிற இடங்களான அடைகரை, மணற்பரப்பு, எக்கர், துறை, கழி, கானல், கடற்படப்பை பற்றியும், நெய்தல் நில மக்கள், நெய்தல் நில ஊர்கள் ஆகியவை குறித்தும் விளக்குகிறது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் வணிகம்’ எனும் இரண்டாம் இயல், பரதவரும் கடல் வணிகமும், கரையோர வணிகம், பழந்தமிழர் கடல் வணிகம், மேற்காசிய, கிழக்காசிய நாடுகளுடனான வணிகம், முசிறி, அலெக்ஸாண்டிரியா வணிக உடன்படிக்கை, வணிகர், வணிகர் பெற்ற பட்டம், வணிகர் பண்பு, பண்டகக் காப்பகம், உல்கு, தமிழ் இலக்கியம்

காட்டும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருட்கள் ஆகியவை குறித்து விரிவாக ஆராய்கிறது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பம்’ எனும் மூன்றாம் இயல், படகுத்துறை, வெளிநாட்டார் குறிப்புகளும் மரக்கலங்களும், கப்பற்கலை நூல்கள், பழந்தமிழரின் கப்பற்கலை, மரக்கலக் கட்டுமானம், மரக்கலப் பாகங்கள், கலம் பழுது பார்த்தல், மரக்கல வகைகள், சங்க இலக்கியம் காட்டும் மரக்கலங்கள், கலம் செலுத்தும் திறன் (தடக்காற்று, நீரோட்டம், வானியல்) கலங்கரை விளக்கம், தமிழக மன்னர்களின் கடற் சிறப்புகள் ஆகியவை குறித்து விளக்குகிறது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்களும் நுட்பங்களும்’ எனும் நான்காம் இயல், தொழில் விளக்கம், பழந்தமிழர் தொழில்கள், பரதவ மக்கள் மீன் பிடித்தல், மீன்பிடித் கருவிகள் (தூண்டில், பறி, விசைத்தூண்டில், எறியுளி, வலை, நாங்கயிறு, ஓலைப்பெட்டி), இரவில் மீன் பிடித்தல், சுறாமீன் வேட்டை, கழிகளில் மீன்பிடித்தல், மீன் உணத்தல், மீன் விற்பல், உப்பு உண்டாக்கல், உப்பு வணிகம், பண்டமாற்று முறை, பரதவர் உழவர் சண்டை, முத்து, முத்துக்குளித்தல், முத்தின் சிறப்புக்கள், சங்கு, சங்குக்குளித்தல் ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் தொழில்நுட்பங்கள், சங்கின் சிறப்புகள், பவளம், பரதவர்களின் வழிபாடு, விழாக்கள், நம்பிக்கை, சடங்குகள் ஆகியவை குறித்து ஆராய்கிறது.

இறுதியாக நான்கு இயல்களில் கண்ட ஆய்வு முடிவுகள் முடிவுரையாகத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. மேலாய்வுக் களங்களும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆய்விற்கு பயன்படுத்தும் நூல்களின் பட்டியல் துணைநூல்பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆய்விற்குத் தேவையான ஒளிப்படங்கள், வரைபடங்கள் முதலானவை பின்னிணைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் - 1

**சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார்
பதிவுகள்**

1. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் பதிவுகள்

முன்னுரை

தமிழின் தொன்மை நூல்களான தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் நிலப்பரப்பு, நீர்பரப்பு பற்றிய செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன. இவற்றை பழந்தமிழர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நால்வகை நிலங்களாகப் பகுத்தனர். பாலை நிலம் என்பது தமிழகத்திற்குக் கிடையாது. ஆனால், முதுவேனிற் காலத்தில் வெயிலின் வெம்மையால் வளம் குன்றி மரஞ்செடி, கொடிகள் அழிந்த முல்லை நிலப்பகுதிகளையும் குறிஞ்சி நிலப்பகுதிகளையும் பாலை எனப் பழந்தமிழர் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் கடல் சார் பதிவுகள் என்ற முதல் இயலில் நிலவியல் அறிவு, தமிழ்ப் புலவர்களின் நிலவியல் அறிவு, ஞாலம் தோன்றிய வரலாறு, தமிழகத்தின் எல்லை, நெய்தல் நிலம், தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், நெய்தல் நிலத்திற்குரிய முதற், கரு, உரிப்பொருள், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள், கடல், கடல் அலைகள், ஓதங்கள், கடற்கோள், கடற்கரை, கடல் சார்ந்த பிற இடங்கள், கடல்சார் மக்கள், நெய்தல் நில ஊர்கள் ஆகியன ஆராயப்படுகின்றன.

நிலவியல் அறிவு

நிலவியலை ஆங்கிலத்தில் ‘Geography’ என்றழைப்பர். “கிரேக்க மொழியில் ‘Geo’ என்ற சொல் ‘புவி’ என்றும் ‘graphein’ என்றால் ‘எழுதுவது’ என்றும் பொருள் தருகிறது. பொதுவாக ‘ஜியோகிராபி’ என்றால் புவியைப் பற்றி எழுதுவது அல்லது அறிவியல் பூர்வமாக புவியின் மேற்பரப்பைப் படிப்பது”¹ என்று பொருள் தருகிறது பிரிட்டானிக்கா அகராதி. “வின்ஸ்லோவின் ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி, ‘Geography’ என்ற சொல்லுக்கு பூகோள சாஸ்திரம்”² என்று பொருள் தருகிறது. வர்த்தமானன் அகராதி “Geography - The Science of the Physical features of the world, a book describing the earth or part of it” என்று குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, பூகோளம்,

புவியியல், பூமி அல்லது பூமியின் ஒரு பாகத்தைப் பற்றிய நூல்”³ என்று விளக்குகிறது. பொதுவாக நிலவியல் என்பது ஞாலத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் சூழ்நிலைகளையும் அவற்றுடன் மனித இனத்திற்குரிய தொடர்புகளையும் ஆராய்கின்ற ஒரு துறையாகும்.

தமிழ்ப் புலவர்களின் நிலவியல் அறிவு

நிலவியல் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தை ஆராய்வதன் மூலம் நுட்பமான நிலவியல் அறிவைப் புரிந்துகொள்ள இயலும். முரஞ்சியூர் முடிநாகனார்,

“மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் ஏந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவர வளியும்
வளித்தலை இய தீயும்
தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை” (புறம்.2:1-6)

என்ற செய்யுளின் வழி, உலகமானது ஐம்பெரும் பூதங்களால் ஆனது என்ற செய்தியை உரைக்கிறார். அதோடு நிலன், விசம்பு, வளி, தீ, நீர் என்ற ஐந்தையும் முறைப்படுத்திக் கூறுவது ஈண்டு உற்றுநோக்கத்தக்கது. ஒளவையார் நிலத்தின் இயல்பினை,

“நாடா கொன்றா காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவரா டவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே” (புறம்.187:1-4)

என்று குறிப்பிடுகிறார். நிலத்திலும் காட்டிலும் மலையிலும் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைமுறை அவர்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கேற்ப மாறுபடும் என்பது நில நூலின் கூற்றாகும். இச்செய்யுளின் மூலம் ஒளவையார் கூறும் கருத்தாவது நாடானாலும் காடானாலும் மேடானாலும் பள்ளமானாலும் அந்நிலத்தின் இயல்புகளும் பண்பும் அங்கு வாழும் செயலாண்மைமிக்க ஆண்மக்களைப்

பொறுத்தே அமையும் என்பதாகும். இவ்வாறு நிலத்தை நாடு, காடு, மேடு, பள்ளம் எனப் பாகுபாடு செய்திருப்பது ஔவையாரின் நுட்பமான நிலவியல் அறிவினைப் புலப்படுத்துகிறது.

ஞாலம் தோன்றிய வரலாறு

பூமி எவ்வாறு தோன்றியது என்பது குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் முதன்மையானது பிரளய வெடிப்புக் கோட்பாடு (Big bang theory) என்னும் கோட்பாடாகும். “இதன்படி கோடிக்கணக்கான ஆண்டுக்கு முன்பு சூரியனிடமிருந்து ஒரு பெரும் கோள் வெடித்துத் தனியே விழுந்தது. சூரியனின் பகுதியாய் இருந்ததால் அதுவும் சூரியனைப் போன்று லட்சக்கணக்கான டிகிரி வெப்பத்தைக் கொண்டிருந்தது. அந்த நெருப்புக் குண்டத்திலிருந்து வெளிப்பட ஆரம்பித்த வெப்பம் கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வெளிவந்த வண்ணமிருந்தது. அந்த ஆவி வானத்தில் திரள ஆரம்பித்தது. பல ரசாயன மாற்றங்களுக்குப் பிறகு அந்த மேகத்தில் ஆவி குளிர ஆரம்பித்தது. பின்பு அடைமழையாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. பின்பு ஓராண்டல்ல, ஈராண்டல்ல இருபது கோடி ஆண்டுகள் இடைவிடாது பெய்து பூமியைக் குளிர வைத்தது. இந்த இடைவிடாத மழையின் காரணமாக பூமியின் மேற்பரப்பு குளிர்ந்து பாரையாக மாறியது. பின்னர் பாரைகள் நொறுங்கி மண்ணாக, மணலாக மாறின”⁴ என அக்கோட்பாடு கூறுகிறது.

நிலத்தின் மீது மலைகள் தோன்றிய தன்மையினை அறிவியலாளர்கள், “நிலவெடிப்புகள், நிலத்துளைகள் போன்றவைகளால் இந்த அழுத்தம் விடுபடும்போது பாரையின் உருக்கு வெப்பநிலை குறைக்கப்பட்டுக் கொப்புளித்தெழும் கற்குழம்பாக அவை மாறி எரிமலைகளின் வாயிலாக வெளியே வழிந்தோடி நிலத்தில் மேற்புறத்தில் புடைத்தெழும் மலைகளாகப் படிக்கின்றன”⁵ என்று கூறியுள்ளனர். ஆறுகளும் மலைக்க வைக்கும் கடல்களும் தோன்றியத் தன்மையினை நிலவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள், “தணல் பிழம்பு குளிர்ந்து இறுகிப் பாரைப் படலமாகும்போது நீராவிப்படலம் தோன்றி உலகைச் சூழ்ந்து நின்றது. தணல் படலம் பாரைப்படலமாக மாறியவுடன் நீராவிப்படலம் குளிர்ந்து இடைவிடாமல் மழையாகப் பொழிந்தது.

பொழிந்த நீர் ஊழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப் பள்ளங்களில் தங்கியது. இவ்வாறு தங்கிய அகன்ற ஆழமான பள்ளங்களே கடல்கள். பெருக்கெடுத்து ஓடிய வழிகளே ஆறுகள்”⁶ என நன்கு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர். இவ்வாறு மலை, கடல், ஆறுகள் என நிலவுலகம் தோன்றியது எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

பழந்தமிழகத்தின் எல்லை

பழந்தமிழகத்தின் எல்லையைச் சுட்டும் நூல்களுள் தொல்காப்பியம் முதன்மையான நூலாகும். தொல்காப்பியரின் ஒருசாலை மாணவரான பனம்பாரனர் எழுதிய தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில்,

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழக்கூறும் நல்லுலகத்து வழக்கும்
செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய
நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு
முறைப்பட எண்ணி”

(தொல்.பாயிரம்)

என பழந்தமிழகத்தின் எல்லை வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. “வேங்கடத்தை வட எல்லையாகவும் குமரியைத் தென் எல்லையாகவும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களை உடையதுமான நாட்டில் வழங்கும் பேச்சு வழக்கையும் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று பொருளையும் தெளிவாகத் தெரிந்து செந்தமிழ் இயற்கையாக வழங்கும் பகுதியோடு ஒப்பிட்டும் தன் காலத்திற்கு முற்பட்ட நூல்களோடு ஒப்பிட்டும் முறைப்படி ஆய்வு செய்தும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு முறைப்படி வகுத்தனன்”⁷ என்பது தொல்காப்பியப் பாயிர அடிகளின் பொருளாகும். தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின்படி பழந்தமிழகத்தின் எல்லையானது வடக்கே வேங்கடம் வரையும் தெற்கே குமரி வரையும் பரவியிருந்தது. கடலும் நிலனும் உயிரும் உடலுமாய் எப்போதும் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

“புலவுக் கடலுடுத்த மலர்தலையுலகம்” (பெரும்.409-10)

“படுத்திரை வையம்” (தொல்.948)

“நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணகம்” (புறம்.3:2)

“இமிழநீர் திரைப் பவ்வம் உடுத்தஇப் பயங்கெழு மாநிலம்”
(புறம்.58:22)

“விரிநீர் வியனுகம்” (திரு.13:1)

என்ற அடிகளின் மூலம் புலவர்கள் கடலையும் நிலத்தையும் இணைத்துப் பிணைத்தே பாடியுள்ளனர். கடல் இல்லையேல் நிலம் இல்லை. இந்நிலம் வாழ வான்மழை வேண்டும். மழையே உலகுக்கு உயிர். மழை இல்லையேல் உலகம் உய்யாது. குறளில் கடவுள் வாழ்த்துக்குப் பின் வான் சிறப்பைக் கூறுவதன் தனிச்சிறப்பும் இதனைக் குறித்தேயாகும். அகநானூறு 43-ஆம் செய்யுள் கடல் நீர் ஆவியாகி மேலே சென்று மழைநீராகப் பொழிகின்ற அறிவியல் செய்தியினைக் கூறுகிறது. இதனை,

“கடல் முகந்து கொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை
சுடர் நிமிர் மின்னோடு வலன் ஏர்பு, இரங்கி

.....

நிலனும் விசம்பும் நீர் இயைந்து ஒன்றி,
குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுநர் அல்லது
கதிர் மருங்கு அறியாது, அஞ்சுவரப் பாஅய்
தளிமயங்கின்றே தண்குரல் எழிலி” (அகம்.43:1-8)

என வரும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும், மழைநீரானது முழங்கும் கடலில் விழுந்து நீர் பருகியதனால் நிறைந்த சூலுடைய கரிய மேகம் திசைகளெல்லாம் மறையும்படி பரவி ஒருங்கே சூழ்ந்து சிதைந்த மழையின் துளிகளை யாண்டும் பெய்கிறது என்பதை நற்றிணைச் செய்யுள் (347:1-5) பகர்கிறது. கடல் நீரானது ஆவியாக மாறி விண்ணடைந்து தன்மையுற்று மழையாக மாநிலத்தில் பொழிகின்ற உண்மையினை அன்றே நம் புலவர் பெருமக்கள் உணர்ந்து ஓதியுள்ளனர். மழை பெய்து நீர்நிலைகளெல்லாம் நிரம்புகின்றன. செடி, கொடி, மரங்களெல்லாம் செழித்துக் கொழித்துக்

காணப்படுகின்றன. நடப்பன, பறப்பன, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன என உயிர்களெல்லாம் இன்புற அமைகின்றன. எனவே, உலகம் நிலைபெற்று இயங்குதற்குக் கடலே முழுமுதற்காரணமாய் அமைகின்றது. மேலும்,

“முழங்குதிரைப் பனிக்கடல்’ மழைகொளக் குறையாது

புனல்புக நிறையாது”

(பதிற்.45:19,20)

என பதிறுப்பத்து வலியுறுத்துகிறது. மழை இல்லையெனின், கடலின் வளம் குறைபடும். அதாவது, கடல்படு செல்வங்களான முத்தும் பவளமும் தோன்றாது என்பதும் அவை துணைகொண்டே தோன்றி வளர்கின்றன என்பதும் புலனாகின்றன.

நெய்தல் நிலம்

ஐவகை நிலங்களுள் மருத நிலத்திற்கு அடுத்தபடியாக இடம்பெறும் நிலம் நெய்தல் நிலமாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதி சங்க இலக்கியத்தில் பல பெயர்களால் சுட்டப்பெறுகின்றன. குறிஞ்சி முல்லைக்குச் சார்பிடமாகக் கூறப்படுவது போல மருதம் நெய்தலுக்குச் சார்பிடமாகக் கூறப்படுகிறது. நெய்தல் நிலம் குறித்து அ.கா.பெருமாள், “பழந்தமிழரின் வாழ்க்கை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்நிலப் பாகுபாட்டினுள் அமைந்து இருந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்திலும் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் நிலமென்றும் அதற்குக் கடவுள் வருணன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் நிலம், அந்நில மக்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன”⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார். “பெருமணல் உலகம்” (தொல்.951) என வழங்கப்படும் நெய்தலில் மணல் சார்ந்த பகுதிகள் பரவியிருப்பதால் இம்மணற்பகுதி பரவிய இடங்கள் கழிச்சுரம் என்றும் திரைச்சுரம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. நெய்தலில் மக்கள் குடியிருக்கும் பகுதிகள் ‘பட்டினம்’ என்றும், ‘பாக்கம்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. நெய்தல் நில ஊர்களைச் ‘சிறுகுடி’ என்றும் ‘சிறுநல்லூர்’ என்றும் வழங்குவது உண்டு. நெய்தல் நிலத்தின்கண் வாழ்ந்த மக்களைப் பரதவர், பட்டினவர், வலைஞர், நுளையர் எனப் பலவாறு அழைத்தனர். இம்மக்கள்

கடலில் வாழும் உயிரினங்களுக்கு முதன் முதலில் பெயரிட்டழைத்தனர். முத்துக்குளித்தல், மீன் பிடித்தல், சங்கு (வளை) அறுத்தல், உப்பு விளைத்தல் ஆகியவை இந்நிலத்து மக்களின் தொழில்களாகும். கடற்கரையில் வாழ்ந்த செல்வந்தர்களுக்கும் கடல்வழி வாணிகம் பொருளீட்டித் தந்தது. கடற்கரைப் பகுதியில் பெருநகரங்கள் கால் கொண்டமைக்கும் அயல்நாட்டுடன் கடல் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டமைக்கும் துறைமுகங்களைக் கொண்ட நெய்தல் நிலத்து இயற்கையமைப்பே முழுமுதற் காரணமாகும்.

நெய்தல் நிலம்-பெயர்க்காரணம்

நெய்தல் நிலத்தின் பெயர்க்காரணம் பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்து வருகின்றன. ஒரு சாரார், இலக்கியங்களில் மிகுதியும் சிறப்பித்துப் பேசப்படும் நெய்தற் கொடியும் நெய்தற் பூவும் கடற்கரைப் பகுதியில் மிகுந்திருப்பதால் அந்நிலம் நெய்தல் எனப் பெயர் பெற்றது என்பர். பிறிதொரு சாரார், ‘நெய்தல்’ என்னும் பெயர் அந்நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருளான இரங்கலின் மறுபெயராய் அமைந்தது என்பர். இரங்கற் பொருளின் மறுபெயரே ‘நெய்தல்’ என்பது ஏற்புடையதன்று. மேலும், முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம் ஆகிய மலர்கள், அவை மலரும் நிலத்தின் பெயராகும் என்று அபிதான சிந்தாமணி கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்டத் தமிழ் மக்கள், மலைநாட்டிற்குக் குறிஞ்சி எனப் பெயரிட்டனர். காந்தள், வேங்கை, ஆரம், அகில் என்ற இவற்றில் ஒன்றன் பெயரால் அதனைக் குறித்தனர். குறிஞ்சிப்பூவே சிறப்புப் பூவாதலால் குறிஞ்சியெனக் குறித்தனர். அவ்வாறே பிற நிலங்கட்குப் பாலை, மருதம், நெய்தல் எனப் பெயர் வைத்ததற்கும் சிறந்த காரணங்கள் உள்ளன என்று தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றுள் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் எனப் பெயர்பெறும். இந்நிலப்பகுதியிலே நெய்தல் மலர் மிகுந்திருப்பது கொண்டு இப்பெயர் வந்ததென்பர் என்று கலைக்களஞ்சியமும் எடுத்துரைக்கிறது. இவற்றால் பூவின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப் பற்றியே ஒரு நிலம் பெயர் பெற்றது என்பது புலனாகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்

சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் பொதுவாக மூன்று பொருட்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. அவை:- 1. முதற்பொருள், 2. உரிப்பொருள், 3. கருப்பொருள் என்பன. இதனை,

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே
பாடலுள் பயின்றவை நாடும் காலை” (தொல்.949)

என்ற நூற்பா வழி தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதற்பொருள்

செய்யுட்கள் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று பொருட்களில் பாடப்படும். இவற்றுள் முதற்பொருளை விடக் கருப்பொருள் சிறந்தது. கருவைவிட உரி சிறந்தது. உரிப்பொருளின்றிப் பாடல் அமையாது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். அதன் பின்னர் முதற்பொருள் என்ன என்றும் தனி நூற்பாவில் கூறுகிறார்.

“முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே” (தொல்.950)

முதற்பொருள் எனப்படுவது நிலம், பொழுது என இரண்டை மட்டும் குறிப்பதாக அமைகிறது. நிலம் என்பது ஐவகை நிலங்களையும் பொழுது என்பது காலத்தையும் குறித்தது. அதாவது, ஒரு நாளிற்கான காலத்தைச் சிறுபொழுது என்றும் ஓர் ஆண்டிற்கான காலத்தினைப் பெரும்பொழுது என்றும் வரையறுத்திருந்தனர்.

நெய்தல் நிலம்	-	கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்
பொழுது	-	பெரும் பொழுது - ஆறும்
சிறுபொழுது	-	எற்பாடு (எல் + படுதல்)

(எல் - கதிரவன், படுதல் - மறைதல் : கதிரவன் மறையும் மாலைக்காலம்)
தொல்காப்பியர் இதனை,

“வைகறை, விடியல் மருதம்; எற்பாடு

நெய்தலால் மெய்பெறத் தோன்றும்” (தொல்.954)

என்ற நூற்பாவில் விளக்குகிறார். மருதத்திற்கு வைகறை, விடியல் ஆகிய இரு பொழுதுகளும் நெய்தலுக்கு எற்பாடு என்னும் சிறுபொழுது மட்டும் உள்ளது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இதேபோன்று நச்சினார்க்கினியர், “வெஞ்சுடர் வெப்பந்தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நிழற் செய்யவும் தண்பதம் பட்ட தென்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும் புன்னை முதலிய பூவின் நாற்றம் முன்னின்று கடற்கானும் நெடுந்திரை அழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடற்கானும் நிறை கடந்து வேட்கைப் புலப்பட உரைத்தலின் ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது”⁹ என்று கூறுகிறார்.

நெய்தல் நிலத்துக்குரிய கருப்பொருள்கள்

கருப்பொருட்கள் என்பவை தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, தொழில் இவற்றைப் பற்றித் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள் பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப” (தொல்.964)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். நெய்தல் நிலத்திற்குரிய கருப்பொருட்களாக தெய்வம் - வருணன், மக்கள் - சேர்ப்பன், பரதன், பரத்தியர், உணவு - மீன், உப்புக்குப் பெற்ற பொருள், விலங்கு - முதலை, சுறா, பூ - நெய்தல், தாழை, மரம் - புன்னை, ஞாழல், பறவை - கடற்காகம், ஊர் - பாக்கம், பட்டினம், நீர் - மணற்கிணறு, உவர்க்கழி, பறை - மீன்கோட்பறை, யாழ் -

விளரியாழ், பண் - செவ்வழிப்பண், தொழில் - மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல் முதலானவற்றை அகப்பொருள் காட்டுகிறது.

நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருள்கள்

ஐந்திணைக்குரிய ஒழுக்கங்களே உரிப்பொருளாகும். நெய்தலின் உரிப்பொருளாக, ‘இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்’ இடம்பெறுகிறது. இரங்கல் உரிப்பொருளாக இடம்பெறக் காரணம் என்னவெனில், “கடற்கரைச் சோலையானது பல மரங்கள் அடர்ந்து உதிர்ந்த மலரும், மெத்தென்ற மணலும் பொருந்திப் பழகுதற்கு இனிதாக இருப்பதால் கருத்தொருமித்த தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் அளவளாவுவதற்கு ஏற்ற இடமாகப் பயன்படும். இவ்வாறு பலநாள் பழகிய பின் தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள எண்ணியோ அல்லது அவளை மணம் முடித்த பின்போ, பொருள் ஈட்டுதற் பொருட்டும் வேற்றிடங்களுக்குச் செல்லுவான் தலைவன். நாட்டுரிமைக்காகவும் நிகழும் போருக்குச் செல்லுதற் பொருட்டுப் போதலுமுண்டு. அங்ஙனம் செல்லும் தலைவன் இளவேனிலிலோ, முதுவேனிலிலோ கார்காலத்திலோ திரும்பி வருவதாகக் கூறுவான். அக்கூற்றில் நம்பிக்கை கொண்டு தலைவி பொறுத்திருப்பாள். பொறுத்திருந்து பார்த்துப் பார்த்துத் தலைவன் வராவிடில் பொறுமை எல்லை கடந்து வருத்தந்தாங்காமல், தன்முன் காணப்படுவன உயர்திணைப் பொருளாயினும் அ.றிணைப் பொருளாயினும் அவைகளிடத்திலெல்லாம் தன் குறை தோன்றக் கூறுவாள். தலைவி அவ்வாறு கூறுதலே நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள் என்று பேசப்படும் இரங்கலாம்”¹⁰ என்று நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளுக்கான விளக்கத்தை சாம்பசிவன் எடுத்துரைக்கிறார்.

நெய்தல் நிலத் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரிடையே பிரிவு ஏற்படும்போது பெரும்பாலும் தலைவி வருந்துவதாகவே சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணைச்செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன. சில செய்யுட்களில் தலைவன், தலைவியைப் பொருள்வயிற் பிரிந்து போகும்போது தலைவனும் வருந்திக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. தலைவியினிடத்து உண்டாகும் இரக்க உணர்வு இரு வகைப்படும். அவையாவன:-

1. தலைவனைப் பிரிந்ததால் உண்டாகும் ஆற்றாமையைக் கருதி வெளிப்படுதல்.
2. பிரிவினால் தலைவனுக்கு நேரும் துன்பம் கருதி கலங்குதல்

நெய்தல் பாடல்களில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி துன்புறும் வேளையில், பிற்பகல் சூரியன் மறையும் மாலை வேளை, இரவு நேரம், மாலைப்பொழுதில் பறவைகள் கூட்டிற்குத் திரும்பி வருதல், இரவுப் பொழுதில் அன்றில் பறவையின் குரலோசை, கடலின் முழக்கம் முதலியன காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் தலைவனைப் பிரிந்த நெய்தல் நிலத் தலைவிக்கு வருத்த உணர்வை தோற்றுவிப்பனவாகவும் உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களான நற்றிணையில் 102 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 71 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 100 பாடல்களும், கலித்தொகையில் 33 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 40 பாடல்களும் நெய்தல் திணையைச் சார்ந்தவையாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. பதினென்கீழ்கணக்கு நூல்களான ஐந்திணை ஐம்பதில் 10 பாடல்களும், ஐந்திணையெழுபதில் 12 பாடல்களும், திணைமாலை நூற்றைம்பதில் 31 பாடல்களும், திணைமொழி ஐம்பதில் 10 பாடல்களும் உள்ளன. இவை தவிர பத்துப்பாட்டிலும் திருக்குறளிலும் நெய்தல் திணையின் சாயல் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களை, “அகப்பாடல்களில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களாக 98 பேர்கள் உள்ளனர். ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத பாடல்கள் 16 அளவில் கிடைத்துள்ளன. இந்த 114 புலவர்களின் பாடல்களும் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு ஆகிய நூற்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 215 பாடல்கள் உள்ளன. இந்தப் பாடல்களின் அடிப்படையில் கடல்சார் மக்களைப் பற்றிய செய்திகளை அறிய முடிகிறது”¹¹ என்று அ.கா.பெருமாள் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

கடல்

புவியின் மொத்தப் பரப்பில் மூன்றில் இரண்டு மடங்கு நீர்ப்பரப்பே அமைந்துள்ளது. புவிக்கோளத்தின் நிலப்பரப்பு (Surface area of the earth) 510, 100, 934 சதுர கி.மீ இதில் 29.2 சதவிகித அளவே நிலப்பரப்பாகும். எஞ்சிய 71 சதவிகித அளவு நீர்ப்பரப்பாகும். நிலவியல் அறிஞர்கள் கடல் நீர்பரப்பை ஐந்து மாக்கடல்களாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றனர். அவையாவன:-

1. இந்தியப் பெருங்கடல்
2. ஆர்ட்டிக் பெருங்கடல்
3. அட்லாண்டிக் பெருங்கடல்
4. பசுபிக் பெருங்கடல்
5. அண்டார்டிக் பெருங்கடல்

கடலியலாளர்கள் புவியின் பரப்பில் இருப்பது ஒரே ஒரு கடல்தான். அதற்கு உலகப் பெருங்கடல் என்று பெயர். நிலவியலாளர்கள் கூறும் ஐந்து மாக்கடல்களும் இந்த உலகப் பெருங்கடலின் பகுதிகளே. கண்டங்கள் அனைத்தும் உலகப் பெருங்கடலால் சூழப்பட்ட தீவுகள் தான் என மெய்ப்பித்துள்ளனர்¹² என்ற கருத்து நோக்கத்தக்கது. புவியின் வடதுருவத்தில் ஆர்டிக் பெருங்கடலும் தென் துருவத்தில் அண்டார்டிக் பெருங்கடலும் இரண்டிற்கும் நடுவில் பசுபிக் கடலும் அட்லாண்டிக் கடலும் இந்தியப் பெருங்கடலும் அமைந்துள்ளன.

கடலின் வேறு பெயர்கள்

கடல் என்ற சொல் ஆழி, ஆர்க்கலி, வேலை, புணர், முந்நீர், வாதிர், சமுத்திரம், பௌவம், அத்தி, அலக்கர், பெருநீர், அம்பரம், உப்பு, வீரை, தோயம், தொன்னீர், தென்திரை, ஓதம், வெள்ளம், நேமி, வார், சலதி, அலை, பரவை, வாரம், கார்கோள், உவர் எனப் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் முந்நீர் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் (41) பயன்பாட்டில் இருந்தது. ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் ஆகிய மூன்றும் சேர்வது முந்நீர் எனப்படுகிறது. கடல் வாணிகத்தின் போதும், கடற் செலவு மேற்கொள்ளும் போதும் மகளிரை அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம்

இல்லை எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இதனை, “முந்நீர் வழக்கம் மகடுவோடில்லை” (தொல்.980) என்ற நூற்பா வழி அறிய முடிகிறது. இவ்வழக்கம் நெடுங்காலமாகத் தமிழரிடையே இருந்து வந்துள்ளது. சமீப காலத்தில்தான் இவ்வழக்கம் மாறிப் போயிற்று. நீர் சூழ்ந்த இவ்வுலகைப் பற்றி,

- “படுத்திரை வையம்” (தொல்.948)
 “புலவு கடல் உடுத்த” (பெரும்.409)
 “விரிகடல் வேலிவியலகம்” (சிறுபாண்.114)
 “இரு நிறமுந்நீர் வளைஇய உலகத்து” (திரு.293)
 “படு எழுந்து இரங்கு முந்நீர்” (அகம்.400:25)
 “முண்டகம் கலித்த முதுநீர் அடைகரை” (அகம்.80:7)
 “பழம் புண் உறுநரின் பரவையின் ஆலும்” (நற்.378:4)

ஆகிய அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்வழிப் பழந்தமிழர் கடலை பல்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிட்டு வந்த செய்தியை அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கடல் குறித்த செய்திகள் 331 இடங்களில் இடம்பெறுவதாகச் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு குறிப்பிடுகிறது. சங்ககாலத் தமிழகம் தெற்கே கன்னியாகுமரி, வடக்கே இமயமலை மற்ற இரண்டு பக்கமும் நீலக்கடலால் சூழப்பட்டு இருந்ததைப் புறநானூறும் கூறுகிறது. இதனை,

- “தென்குமரி வட பெருங்கடல்
 குணகுட கடலா எல்லை” (புறம்:17:1,2)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. கடற்கோளுக்குப் பின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்த நிலப்பகுதி அழிந்து கடலால் சூழப்பட்டுவிட்டது. தற்போதைய தமிழகம் மேற்கே அரபிக்கடலாலும் கிழக்கே வங்காள விரிகுடா கடலாலும் தெற்கே இந்தியப் பெருங்கடலாலும் சூழப்பட்டுள்ளது.

கடல் நீர்

கடல் நீர் மிக மிகப் பழமையானது. அது பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் பண்டைய தமிழர் அதனை ‘முந்நீர்’ என்று குறிப்பிட்டனர். இதனை,

“முந்நீர் உண்டு முந்நீர் பாயும்

தாங்கா உறையுள் நல்ஊர் கெழீஇய” (புறம்.24:16,17)

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் மெய்ப்பிக்கும். மிழலைக் கூற்றம் என்னும் பகுதியானது முந்நீராகிய கடல் பாயும் தன்மையினை உடையது. மக்கள் பலர் தங்கும் நல்ல ஊர்களையும் உடையது. இதில் முந்நீரான கடல் நீர் பற்றிய செய்தியினைப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவை தவிர,

“முந்நீர் விழவின், நெடியோன்” (புறம்.9:10)

“முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்” (புறம்.13:5)

“இருள் நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து” (திரு.293)

“ஒலி முந்நீர் வரம்பு ஆக” (மதுரை.2)

“வான் இயைந்த இருமுந்நீர்ப்” (மதுரை.75)

“மா கால் எடுத்த முந்நீர் போல” (மதுரை.361)

ஆகிய அடிகளிலும் காணலாம். இவைபோல சங்க இலக்கியத்தில் 41 இடங்களில் முந்நீர் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் கடல் நீர் என எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. “கடல்நீர் பல்வேறு உப்புக்கள் கரைந்துள்ள ஒரு கரைசலாகும். இதில் சோடியம் குளோரைடு, மக்னீசியம் சல்பேட், கால்சியம் கார்பனேட், மக்னீசியம் புரோமைடு என்னும் உப்புக்கள் கரைந்துள்ளன. இவற்றுள் சோடியம் குளோரைடு என்னும் சாதாரண உப்பே உப்பளவில் $\frac{3}{4}$ பங்கிற்கும் சற்று கூடுதலாகக் கலந்து உள்ளது”¹³ என்றும், “கடல் நீரின் சராசரி உப்பளவு 35 சதவிகிதம். தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள கடல்களின் சராசரி உப்பளவு 3.2 சதவிகிதம் முதல் 3.5 சதவிகிதம் வரை”¹⁴

என்றும் கு.மோகனராசு கூறுகிறார். கடல் நீரின் தன்மை மாறுபடாமல் இருக்க மழை மிக மிக அவசியம். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழில்

தான் நல்கா தாகிவிடின்”

(குறள்.17)

என்கிறார். மேகமானது கடலிலிருந்து நீரைக் கொண்டு அதனிடத்திலேயே பெய்யாமல் விடுமானால், பெரிய கடலும் தன் வளம் குன்றிப் போகும் என்று கூறியுள்ளார். “நிலம் வாழ் உயிரினங்கள் மட்டுமின்றி நீர் வாழ் தாவரங்களும் ஜீவிகளும் தம் இயல்பு குன்றிச் சிதைந்தழியக்கூடும் வான்மழை பெய்யாது ஆகிவிட்டால்”¹⁵ என்று சு.முத்து குறிப்பிடுவதும் நோக்கத்தக்கது.

கடற்கரை

கடற்கரை பற்றிய செய்தி ஐங்குறுநாற்றிலும் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் மதுரைக்காஞ்சியிலும் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன. வெண்மணற் கடற்பகுதியானது, அடைகரை, எக்கர், புலம்பு, பரப்பு என்று வழங்கப்படுகிறது. “சங்ககாலப் புலவர்களில் நெய்தல் நிலக் காட்சிகளை நிரம்பப் பாடியவர்கள் அம்முவனார், உலோச்சனார், நல்லந்துவனார் ஆகிய மூவராவர்”¹⁶ என்று பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை என்னும் நூலில் மு.வரதராசனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். கடற்கரை குறித்து அடைகரை, மணற்பரப்பு, கடற்பரப்பு என்ற சொல்லாட்சிகள் இடம்பெற்றாலும் கடற்கரை என்ற சொல் நேரடியாக ஓர் இடத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இதனை,

“கடற்கரை மெலிக்கும் காவிரிப் பேரியாற்று”

(அகம்.126:6)

என்ற அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மலையில் பிறந்து கடலில் கரைத்திடும் காவிரிப் பெரிய ஆறு என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. கடலும் கடற்கரைப் பகுதியும் ஒன்றாகக் காணப்படுவதனைக் குறுந்தொகை,

“நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரைக்

கடலும் கானலும் தோன்றும்

மடல்தாழ் பெண்ணைஎம் சிறுநல் ஊரே”

(குறுந்.81:5-7)

என்று கூறுகிறது. மேலும்,

“பொங்குதிரை பொருதவார் மணல் அடைகரைப்” (நற்.35:1)

“பெருங் கடற்பரப்பில் சேயிறா நடுங்க” (அகம்.60:1)

என்ற அடிகளிலும் கடற்கரை பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வெண்மணற்பரப்பினை உடைய கடற்கரை மட்டுமின்றி கரிய கடற்கரை பற்றிய செய்தியும் இடம்பெறுகிறது. இதற்கு,

“.....ஒன்னெத்

திரை பிறழிய இரும்பெளவத்துக்

கரை சூழ்ந்த அகன் கிடக்கை

மாமாவின் வயின் வயின்நெல்”

(பொரு.177-180)

என்ற அடிகளைச் சான்றாகக் கூறலாம். கரிகாலனுடைய சோழநாடானது ஒல்லெனும் ஓசையுண்டாக அலைகள் புரளுகின்ற கடற்கரைகளால் சூழப்பட்ட அகன்ற நிலப்பரப்பினை உடையது என்ற செய்தி பொருநராற்றுப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நெய்தல் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்கள் கடல் அலையினையும் கடற்கரையினையும் சங்க இலக்கியத்தில் வேறு வேறு பொருட்களுக்கு உவமையாகப் பாடியுள்ளனர். மேலும் இவர்களது செய்யுட்களில் கடற்கரையில் உள்ள மரங்களான கண்டல், புன்னை, ஞாழல், பனை, அடப்பங் கொடிகள் ஆகியவை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குப் பின்னணியை உணர்த்தும் வருணனைக்காகவே மரஞ்செடி, கொடிகள் சங்கச் செய்யுட்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தப் பின்னணி நெய்தல் நிலத்தலைவன் அல்லது தலைவியின் நிலையை உணர்த்துவதற்காகவேயாகும்.

அலைகள்

கடலில் அலைகள் (waves) தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் காற்றாகும். கடலில் அலைகள் அழுத்தம் காரணமாகத் தோன்றுகின்றன என்பதனை,

“வளிபொரு வயங்கு பிசிர் பொங்கும்

நளிகடற் சேர்ப்பனொடு நகாஅ ஊங்கே” (நற்.299:8,9)

“துளங்கு நீர் வியலகம் கலங்கக் கால்பொரா

விளங்கு இரும் புணரி உரும் என முழங்கும்” (பதிற்.51:1,2)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன. இடையறாது எழுகின்ற அலைகளினால் அசைகின்ற நீரையும் அகன்ற பரப்பையுமுடைமையாற் கடல் ‘துளங்கு நீர் வியலகம்’ என அழைக்கப்படுகிறது. மேலும்,

“பெய் அலைக் கலங்கிய மலைப் பூங்கோதை” (அகம்.142:23)

“பனிஅலைக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு” (அகம்.183:14)

“ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடு போல்” (கலி.5:12)

“அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்” (சிறுபாண்.146)

என்ற அடிகள் அலையின் இயல்பினைச் சுட்டுகின்றன.

அலையின் செயல்கள்

அலையின் செயல்களை மூன்று வகையாகக் கூறுகின்றனர். அவை:

1. கரையினை அரிக்கிறது.
2. அரித்தக் கூறுகளை சுமந்துகொண்டு செல்கிறது.
3. அரித்த கூறுகளை வேறு இடத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து அங்கு புதிய கரைகளை அதாவது மணற்பரப்பை உருவாக்குகிறது.

கீழ்க்காற்றினால் நிறம் மிக்க கடல் அலைகள் மோதி உடைக்கும் மணல் மேடு அமைத்த செய்தியினை,

“குருஉத் திரைப்புணரி உடைதரும் எக்கர்ப்” (அகம்.10:9)

“பணைகெழு பெருந்திறல், பல்வேல் மன்னர்,

கரை பொருது இரங்கும், கனை இரு முந்நீர்த்” (மதுரை.234,235)

முதலான சங்கப்பாக்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவ்வாறாகக் காற்றினால் உண்டாக்கப்படும் அலைகளின் செயல்களைச் சங்கப்பாக்கள்

உணர்த்துகின்றன. காற்றானது அதிக அழுத்த மண்டலத்திலிருந்து குறைந்த அழுத்த மண்டலத்தை நோக்கி வீசுகிறது. கடற்பரப்பின் மீது நிலவும் அதிகக் காற்றழுத்த மண்டலத்தில் நீர்ப்பரப்பு அழுத்தப்பட்டு அலைகள் தோன்றுகின்றன.

ஓதங்கள்

கடல் அலைகளால் மட்டுமின்றிக் கடல் நீர் மட்டத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுகின்றது. ஒருநாள் கடல்நீர் மட்டம் இருமுறை உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் காணப்படும் தன்மையினை ஓதங்கள் என்பர். “கடலில் காலவரையறைக்கு உட்பட்டு ஏற்படும் கடல் மட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஓதங்கள் (Tides) என்று பெயர்”¹⁷ என்கிறார் து.மோகனராசு. ஓதத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் சந்திரனின் ஈர்ப்புவிசையாகும். பூமியும் சந்திரனும் ஒன்றையொன்று ஈர்க்கும்போது ஈர்ப்பு விசை கோள்களின் பொருண்மைக்கு நேர் விகிதத்திலும் அவற்றின் இடையே உள்ள தொலைவிற்கும் எதிர் விகிதத்தில் அமைகிறது. பூமிக்கு அண்மையில் இருக்கும் சந்திரனே புவியில் உள்ள பொருட்களை ஈர்ப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. இதனால் தான் அமாவாசை, பெளர்ணமி (முழுமதி) நாட்களில் கடல் மிகுந்த கொந்தளிப்புடன் காணப்படுகின்றது. சந்திரனின் ஈர்ப்பு விசையினால் அலைகள் உண்டாவதை சங்ககாலத் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். இதற்குச் சான்றாக,

“திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும் இமிழ் நீர்ப்

பொங்கு திரைப் புணரியும் பாடு ஓவாதே” (நற்.335:1,2)

என்ற நற்றிணையின் அடிகள் அமைந்துள்ளன. இங்கு நிலவும் விளங்கிய விண்ணகத்தே தோன்றும் கடற்பரப்பில் பொங்குகின்ற அலையுடைய கடலும் ஓசையடங்காது முழங்கிக் கொண்டே இருக்கும் எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. மேலும் ஓதங்கள் பற்றி,

“பெருங் கடற் குட்டத்துப் புலவுத்திரை ஓதம்” (மதுரை.540)

“மலி ஓதத்து ஒலி கூடல்

தீதுநீங்க, கடல் ஆடியும்

மாசு போக, புனல் படிந்தும்”

(பட்டி.98-100)

“இருங்கழி ஓதம் போல் தடுமாறி”

(கலி.123:18)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன. ஆதவன் மறைந்த அந்திப் பொழுதில் அச்சம் பொருந்திய அலைகடலானது நிறைமதி நாளில் பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்த செய்தியை அகநானூறு,

“பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆர் இடை,

உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு,

அலரும் மன்று பட்டன்றே”

(அகம்.201:8-10)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

ஓதத்தின் பயன்கள்

சூரிய சந்திரனின் ஈர்ப்பாற்றலின் விளைவாகக் கடலில் தோன்றும் ஓதங்கள் ஆழம் குறைவான இடங்களில் துறைமுகங்களுக்கும் கழிகளில் அமைந்திருக்கும் துறைமுகங்களுக்கும் பெரிய மரக்கலங்கள் எளிதில் சென்றுவர பெருந்துணையாக இருந்தது. கடல்வாழ் உயிரினங்கள் மற்றும் மீன்கள் கழிகளிலும் ஆறுகளிலும் புலம்பெயர்ந்து செல்ல இவ்வோதங்கள் காரணமாக அமைகின்றன.

“இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்

பெருங்கடல் ஓதம் போல்”

(அகம்.123:12,13)

என ஓதம் பற்றி அகநானூறு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இவ்வாறு கடல்நீர் மட்டத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும்போது உண்டாகும் ஓதங்கள், கலங்கள் சென்று வருவதற்கு பெருந்துணையாக அமைகின்றன. ஓதம் அறிந்து செயல்படுவதும் தொல்தமிழர் அறிந்த தொழில்நுட்பமாகும்.

கடற்கோள்

பழங்காலத்தில் தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் இருந்த நிலப்பரப்பைக் கடல் கொண்டதாகச் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் சில கூறுகின்றன. முதல் சங்கம் இருந்த தென்மதுரையும் இரண்டாம் சங்கம் இருந்த கபாடபுரமும் கடற்கோளால் அழிந்ததாகக் கூறப்படும் மரபுவழிச் செய்திகள் இறையனார் களவியல் உரையில் இடம் பெறுகின்றன. தென்மதுரை, கபாடபுரம் போன்ற கடலை ஒட்டிய பகுதிகள் கடல்கோளால் அழிந்தன எனச் சங்க இலக்கியச் செய்திகள் சுட்டுகின்றன. “சமவெளிகளில் கடல் மட்டம் சற்று உயரும்போது ஏற்படும் வெள்ளத்தால் மூழ்கடிக்கப்படுகின்றன. இவை கடலுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள ஆழமற்ற ஏரியாகக் கொள்ளப்படும். சில கடற்கரைப் பகுதிகள் திடீரென உயரும். கடல் மட்டத்தால் எதிர்பாராத வகையில் அரிக்கப்பட்டு உயர்ந்த செங்குத்தான மணல் சரிவை உருவாக்கும். திடீரென உயரும் கடல் மட்டத்தால் மிகப்பெரும் கண்டப்பகுதிகளின் சில பகுதிகள் நீரில் மூழ்குகின்றன”¹⁸ என்றும், “ஞால நூலின் பழமையைக் கணித்தறிந்த ஸ்காட் எலியட் என்ற அறிஞர் உலகின் 3 பெருங்கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டன என்றும் முதலாவது 10,100 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பும் 2-வது எட்டு 100 ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் 3வது 2,100 ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் 4-வது 80,000 ஆண்டுகட்கு முன்பும் 5-வது 9,500 ஆண்டுகட்கு முன்பும் ஏற்பட்டன”¹⁹ என்றும் கடல்கோள் குறித்து க.அப்பாத்துரை கூறுகிறார். தலைச்சங்கமிருந்த பாண்டியர்களின் தென்மதுரை ப.:றுளியாறு, குமரிக்கோடு உள்ளிட்ட குமரியின் தென்பரப்பு கடற்கோளால் கொள்ளப்பட்டது. இதனை, முதற்கடற்கோளாகக் கருத இடமுள்ளது. “முதல் கடல்கோளால் ப.:றுளியாறும் குமரிக்கோடும் கடலில் கொள்ளப்பட்டன. ப.:றுளியாற்றின் கரையிலிருந்த தென்மதுரையே பாண்டியன் தலைநகரும் தலைச்சங்கமும் இருந்த இடமும் ஆகும்”²⁰ என விரித்துக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“அடியில் தான் அளவரசர் குணர்த்தி

வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது

ப.:றுளி ஆற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்

குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள

வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு” (சிலம்பு.11:17-21)

என்று சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகிறது. “இரண்டாவது கடற்கோளால் கபாடபுரம் கடல் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பின் சில காலம் மணவூர் பாண்டியன் தலைநகரமாக இருந்தது”²¹ என்கின்றனர். இச்செய்தி,

“மலிதிரை ஊர்ந்து தன்மண் கடல் வெளவலின்

மெலிவு இன்றி, மேல் சென்று, மேவார் நாடு இடம்பட,

புலியொடு வில் நீக்கி, புகழ் பொறித்த கிளர் கெண்டை,

வலியினான் வணங்கிய, வாடாச்சீர்த் தென்னவன்” (கலி.104:1-4)

என்ற அடிகளின் மூலம் புலனாகும். பாண்டிய நாட்டின் மண்ணைக் கடல் அலைகள் திரண்டெழுந்து கைக்கொண்டதால், நாட்டில் அப்பகுதியானது மூழ்கிற்று. இதனைக் கண்டு மனந்தளராமல் பாண்டிய மன்னன் தன் நாட்டினை விரிவாக்கும் பொருட்டு, பகைவரைத் தன் வலியினால் வேண்டி, அவர் மேல் படை எடுத்தான். சோழர், சேரர் தம் படைகளை வென்று அவர்தம், புலி, வில் கொடிகளை நீக்கித் தன் மீன் கொடியைக் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் நாட்டி, ஆற்றலால் மேம்பட்டு நின்றான். இதனைக் கெடாத தலைமைப் பண்பினை உடைய தென்னவன் என கலித்தொகை கூறுகிறது. “மூன்றாம் முறை கடல்கோளால் அம்மணவூரும் குமரியாறும் அழியவே பாண்டியன் மதுரை வந்து அங்கே கடைச்சங்கத்தை நிறுவினான். சிலம்பில் மாடலன் குமரியாற்றில் நீராடியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கதை முடிந்த பின் எழுதப்பட்ட பாயிரத்தில் தொடியோள் பௌவம் எனக் குமரிக் கடலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு காலப் பகுதிகளுக்கு இடையே அதாவது கோவலனிறந்து சில நாட்களுக்குப் பின்னாகக் குமரியாறு கடல் கொள்ளப்பட்டு குமரிக்கடலாயிற்று”²² என்கிறார் அப்பாத்துரை. குமரியாறு கடலுக்கு இரையானதைப் போன்று, காவிரிபூம்பட்டினமும் கடலுக்கு இரையானதை,

“நாகநல் நாட்டு நானாறு யோசனை

வியன் பாதலத்து வீழ்ந்து கோடு எய்தும்”

(மணி.9:21,22)

மணிமேகலை கூறுகிறது.

“கடல் கொளப்படாது, உடலுநர் ஊக்கர்
கழல் புனை திருந்து அடிக்காரி! நின் நாடே” (புறம்.122:1,2)
“நிலம் புடை பெயரினும், நீர் திரிந்து பிறழினும்
இலங்கு திரைப் பெருங்கடற்கு எல்லை தோன்றினும்”
(குறுந்.373:1,2)
“கால் பொருது இடிப்பினும், கதழ் உறை கடுகினும்
உரும் உடன்று எறியினும், ஊறு பல தோன்றினும்,
பெரும் நிலம் கிளரினும், திரு நல உருவின்” (நற்.201:8-10)

ஆகிய அடிகளும் கடற்கோள் ஏற்பட்ட செய்தியினைப் பதிவு செய்துள்ளன. கடற்கோளால் உலகம் அழிய பாண்டிய வேந்தன் ஒருவன் மட்டும் தப்பி உயிர் வாழ்ந்திருந்த செய்தியை வேள்விக்குடிச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. அதாவது, “பிரளய காலத்தில் மூவுலகமும் அழிந்தபோதும் நிகரில்லாப் பெருமையால் புகழ் பெற்றிருந்த பாண்டியன் (அழியாமல்) கடலின் வாயிலின் நிலையாக நின்றான்”²³ என்பது அச்செய்தியாகும்.

கடல் சார்ந்த பிற இடங்கள்

கடல், கடற்கரை இவை மட்டுமின்றி இவற்றை ஒட்டிய இயற்கை இடங்களான அடைகரை, மணற்பரப்பு, எக்கர், துறை, கழி, கானல், கடற்படப்பை, துறைமுகம் உள்ளிட்ட பகுதிகளும் உள்ளன.

அடைகரை

கடலலைகளால் உந்தப்பட்ட மணல், கரைப்பகுதியில் குவியல் குவியலாகக் குவிக்கப்பட்டு மணற்குன்று போல் காட்சிதருவதை ‘அடைகரை’ என்றழைப்பர். சங்கப் புலவர்கள் அடைகரையினை “மேட்டுமணல் அடைகரை” (அகம்.130:4) “புலவு நீர் அடைகரை” (நற்.385:2) என்று பாடியுள்ளதைக் காணலாம்.

மணற்பரப்பு

மணற்பரப்பினை ‘பெருமணல் உலகம்’ என்கின்றனர். கருமணற்பரப்பு (கடலையொட்டிய நிலப்பரப்பு) வெண்மணற்பரப்பு (கானலை ஒட்டிய நிலப்பரப்பு) என இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றனர். கடல் கொழித்த வெண்மணற் குவியல்கள் கரை மருங்கெல்லாம் வெண் குன்றுகளென விளங்கும் காட்சியினை,

“குன்றின் தோன்றும் குவவு மணல்”	(அகம்.310:10)
“குப்பை வெண்மணல் குவவு”	(அகம்.330:12)
“மோட்டுமணல் அடைகரை”	(அகம்.130:4)
“குவவுமணல் நெடுங்கோடு”	(அகம்.350:14)
“குன்றத்தன்ன குவவுமணல் அடைகரை”	(குறுந்.236:3)
“ஓங்கல் வெண்மணல்”	(குறுந்.311:5)
“வெண்மணல் விரிந்த... கானல்”	(குறுந்.386:1)
“இவறு திரை திளைக்கும் இடுமணல் நெடுங்கோடு”	(ஐங்.177:2)
“வானுயர் நெடுமணல்”	(ஐங்.199:2)

என்று பல்வேறு பாடல்களில் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

எக்கர்

கரை நெடுகிலும் குன்றெனத் திரண்டு நிற்கும் மணற்குன்றுகள் அல்லது குவியல்களை எக்கர் என்று அழைத்தனர். நற்றிணை எக்கரைப் புலியின் வரி போன்ற மணல் மிக்க திடர் என வருணிக்கிறது. இதனை,

“மோட்டு மணல் எக்கர்”	(நற்.124:5)
“புலிவரிபு எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த மலிதாது ஊதும் தேனோடு ஒன்றி”	(நற்.323:7)

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. பெண்ணை, அடும்பு, புன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த எக்கரைப் பற்றியும் சங்கப்பாக்கள் உணர்த்தியுள்ளன. இதனை,

“எக்கர் பெண்ணை அகமடல்சேர” (அகம்.260:7)

“அடும்பு அமர் எக்கர் அம்சிறை உளரும்” (அகம்.320:9)

“இணர் வீழ் புன்னை எக்கர் நீழல்” (குறுந்.299:3)

என்று குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், எக்கரின்கண் (மணல் மேடு) அலைகள் வீசி ஆரவாரித்த இயல்பை,

“எறிதிறை தொகுத்த எக்கர் நெடுங்கோட்டு” (நற்.211:6)

என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. இதனையே கலித்தொகையும் குறிப்பிடுகிறது.

“அறிதிறை ஈண்டிவந்து அலைத்தாக்கால்

உவறுநீர் உயர் எக்கர்” (கலி.136:1,2)

மேலும், முத்துக்களால் நிறைந்த எக்கரைப் பற்றியும் கலித்தொகை கூறுகிறது. இதற்கு,

“முத்து உறழ் மணல் எக்கர் அளித்தக்கால்” (கலி.136:5)

என்ற அடியை சான்று காட்டலாம்.

துறை

கடற்கரைப் பகுதியை அடுத்துள்ள இத்துறையிடங்கள் நீர் வளமும் மலர் வளமும் நிரம்பியவையாகும். இதனை,

“முழங்கும் இரும் பௌவம் இரங்கும் முன்துறை” (அகம்.70:14)

“உரும் இசைப் புணரி உடைதரும் துறைவர்க்கு” (குறுந்.351:4)

“சிறுவீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே” (நற்.31:5)

“கண்டல் வேலி நும் துறை இழவோற்கே” (நற்.54:11)

“தாழைக் கானல் அம் பெருந்துறை” (அகம்.90:3)

என்ற சங்கச் செய்யுள் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவை தவிர, மகளிர் இயங்கும் துறை இடங்கள் பற்றி,

“உப்பின் குப்பை ஏறி”

(அகம்.190:2,3)

“நீர் வார் கூந்தல்”

(ஐங்.186:1,2)

ஆகிய அடிகளில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மகளிர் கூட்டத்துடன் உப்பு மேட்டில் ஏறி நின்று, மாலைப்பொழுதில், கரைக்குத் திரும்பி வரும் படகுகளை எண்ணுதற்கு இடமான துறையில் நின்றிருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் சுறா, இப்பி, இறா, கயல், முதலை ஆகிய நீர்வாழ் உயிரினங்கள் வசிக்கும் துறைமுகங்களாகவும் அமைந்திருப்பதை,

“வாட்சுறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறை”

(அகம்.150:7)

“முட்கால் இறவின் மூடங்குபுறப் பெருங்கிளை

புணரி இகுதிரை தருஉம் துறைவன்”

(குறுந்.109:1,2)

“துறை மேய் இப்பி ஈர்ம் புறத்து உறைக்கும்”

(நற்.87:7)

“சினைக்கயல் மாய்க்கும்”

(ஐங்.111:3)

“கொடுத்தாள் முதலைக்கோள்வல் ஏற்றை

வழிவழக்கு அறுக்கும் கானல்அம் பெருந்துறை” (குறுந்.324:1,2)

ஆகிய சங்கப்பாக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. முத்து, சங்கு சிதறிக் கிடக்கின்ற துறைகளும் உள்ளன. வெண்மையான வலம்புரிச் சங்குகள் ஒலிக்கின்ற கடற்கரையினை உடைய நீர்த்துறையை நற்றிணை,

“வலம்புரி வான் கோடு நரலும் இலங்குநீர்த்

துறை கெழு கொண்க”

(நற்.172:8,9)

என்று கூறுகிறது. உமணர்கள் இயங்கும் துறையினை, உப்பு வணிகர்களான உமணர்கள் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் துறைகளாக இருந்ததை,

“உப்பு ஓய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்”

(அகம்.30:5)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. மேலும், நாவாய், கலம் இயங்கும் துறைகள் குறித்து,

“வேறு பல் நாட்டுக் கால் தரவ ந்த

பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை” (நற்.295:5,6)

என நற்றிணை பகர்கிறது. அதாவது, பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் காற்றுச் செலுத்துதலால் வந்து சேர்ந்த பல்வகைத் தொழில்களையும் மேற்கொள்ளுதற்கு இயைந்த கலங்கள் விளங்கித் தோன்றும் எந்தையின் பெரியதுறை என விளக்குகிறது.

கழி

கடலையடுத்த சிறு சிறு நீர்ப் பகுதிகள் ‘கழி’ எனப்படும். இக்கழி பெரும்பாலும் உப்பங்கழிகளாகவும் சிறுபான்மை நன்னீர்க் கழிகளாகவும் காணப்படும். உப்பங்கழி என்பது நெய்தல் நில மக்களால் செயற்கையாக உருவாக்கப்படுவதாகும். உமணர்கள் கழிகளில் உப்பு விளைவிக்கப் பயன்பட்டதனை, ‘ஊர்ந்து பறக்கும் இயல்புடைய கடலினுடைய நீர் ஓடி வருதலால் உப்புப் படுதலையுடைய சேற்றுடன் விளங்குகின்ற வளைந்த கழி’ என நற்றிணை கூறுகிறது. இதனை,

“ஊர்கடல் ஓதஞ்சென்ற உப்புடைச் செறுவில்

கொடுங்கழி மருங்கின்” (நற்.211:2,3)

என்ற அடிகள் விளங்குகின்றன. சிறுகழிகளின் இருப்பினை,

“தெண்கழி” (நற்.78:7)

“பாய் இரும் பனிக்கழி” (நற்.31:3)

“மல்லல் இருங்கழி” (நற்.239:8)

“செழுநீர் தண் கழி” (அகம்.160:12)

“வாங்கழி” (அகம்.130:12)

“துறைநீங்கழி” (குறுந்.177:2)

“சூழ் கழி”

(நற்.101:2)

முதலான சங்க இலக்கிய அடிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவை தவிர கழிகளில் சுறா, இறா போன்ற மீனினமும் முதலை, காக்கை, குருகு, நீர்நாய் முதலிய உயிரினங்களும் சுற்றித் திரிந்துள்ளன. கொல்லும் இயல்புடைய சுறாமீன்கள் இயங்குவதும் ஒளி பொருந்தியதுமான பெரிய கழியினை,

“கோட்சுறா வழங்கும் வாள்கேழ் இருங்கழி” (நற்.78:1)

“சுற்றிய பிணர சூழ்கழி இரவின்” (நற்.101:2)

என நற்றிணை சுட்டுகின்றது. இருள் செறிந்த பொழுதில் கரிய கழி இடத்து மீன்களை இரையாக உண்ட குருகுகளின் நிரையாகிய பறவைத் திரள், வளைந்த பனை மடலிடத்துக் கட்டிய கூடுகளில் சென்று உறையும் என்பதனை,

“இருங்கழி இரைஆர் குருகின் நிரை பறைத் தொழுகி” (நற்.123:2)

“இருங்கழி குருளை நீர்நாய் கொழு மீன் மாந்தி” (நற்.195:2)

என்ற அடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. கழியில் உயிரினங்கள் மட்டுமல்லாது பூக்களும் காணப்படும். அதில் கண்டல், நெய்தல், முண்டகம், அடும்பு முதலிய பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கும். இதனை,

“அழுவம் நின்ற அலர்வேர்க் கண்டல்

கழிபெயர் மருங்கின் ஒல்கி” (குறுந்.340:4,5)

“கானல் மாலைக் கழி நீர் மல்க,

நீல நிற நெய்தல் நீரை இதழ் பொருந்த” (நற்.382:1,2)

ஆகிய அடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவிக்குத் தோழியர் வளைந்த கழியின் அருகில் உள்ள அடும்பின் மலரைப் பறித்துக் கொடுத்த செய்தியை நற்றிணை (349:2) சுட்டுகிறது. கழிகளை அடுத்துப் பெரிய நன்னீர் குளம், காணப்பட்டதைக் குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்று எடுத்துரைக்கிறது. அதில்

கரிய கால்களையுடைய வெள்ளிய நாரை, இரை மேய்கின்ற பெரியகுளமாக இருந்ததை,

“கருங்கால் வெண்குருகு மேயும்

பெருங்குளம் ஆயிற்று”

(குறுந்.325:5,6)

எனக் கூறுகிறது. இதே செய்தியை,

“கழி தேர்ந்து அசைஇய கருங்கால் வெண்குருகு” (குறுந்.303:1)

என்ற குறுந்தொகை அடியாலும் அறியமுடிகிறது.

கானல்

கடற்கரையை ஒட்டிய கவினொழுகும் அழகிய கடற்கரைச் சோலையைக் ‘கானல்’ என்ற சொல் குறிக்கிறது. இக்கானலானது நெய்தல் நிலத்தின் எழில் கொண்ட பகுதியாகும். சங்கச் செய்யுட்களில் ‘கானல்’ என்ற சொல் பல இடங்களில் பயின்று வரக் காணலாம். இக்கானல், ‘அமர்கானல்’ (நற்.267:6) என்றும், ‘தமியர் சென்ற கானல்’ (நற்.96:10) என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மலர் வளர் செறிந்த கானலானது,

“கண்டற் கானல்”

(அகம்.260:3)

“கையதை அம் கானல்”

(நற்.163:12)

“தண்ணறுங்கானல்”

(அகம்.30:14)

“கானல் பெண்ணை”

(நற்.372:2)

“வீழ்தாழ் தாழைப்பூக் கமழ் கானல்”

(நற்.78:4)

“புலவு மணற் பூங்கானல்”

(பட்டி.44)

என்றெல்லாம் அடைபெற்று வழங்கப்படுகின்றன. நெய்தல் நில மகளிர் விளையாடுகின்ற கானல் பகுதியை,

“கடல் ஆடு மகளிர் கானல் இழைத்த

சிறுமனைப் புணர்ந்த நட்பே”

(குறுந்.320:2,3)

என குறுந்தொகை எடுத்துரைக்கிறது. கடற்கரைச் சோலையில் மணலால் உருவாக்கிய சிறிய மனைக்கண் கடல்நீர் விளையாட்டை மகளிர் விளையாடுவர். மீன் வளம் செறிந்த கானலைக் குறுந்தொகை,

“மீன் ஆர் குருகின் கானல் அம் பெருந்துறை” (குறுந்.163:3)

என்று சுட்டும். மீனை உண்ணுகின்ற நாரைகளின் தொகுதி காணப்படுகின்ற அச்சோலை சூழ்ந்த பெரிய நீர்த்துறை என விளக்குகிறது. மேலும், உப்பு வணிகர் இயங்குகின்ற கானலை,

“உமணர் வரு பதம் நோக்கி,

கானல் இட்ட காவற் குப்பை” (நற்.331:2,3)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர் உவர் நிலத்து விளைத்த உப்பினை மேன்மையுடைய உப்பு வணிகர் வருகின்ற காலம் நோக்கி கடற்கரைச் சோலையில் காவலையுடையதாய்க் குவித்துள்ளனர் என்கிறது. இவ்வாறு கடற்கரைச் சோலையானது எப்போதும் மக்களின் செயல்பாடுகளால் பரபரப்பாகவே இயங்கிக்கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

கடற்படப்பை

கடற்கரைப் பகுதியில் கழிகள் சூழ்ந்திருக்கும் தோட்டங்களை உடைய பரந்த நிலப்பகுதி கடற்படப்பை எனப்படுகிறது. இதனை,

“கலங்கு நீர் கழிசூழ் படப்பைக் காண்டவாயில்” (நற்.38:7)

“கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை” (நற்.303:1)

என வரும் நற்றிணை அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

“தண் கடற்படப்பை மென்பாலனவும்” (பதிற்.30:9)

“தண் கடற்பரப்பின்

அடும்பு அமல் அடைகரை அலவன் ஆடிய” (பதிற்.51:6,7)

ஆகிய அடிகளில் கடற்படப்பானது குளிர்ச்சி பொருந்தியதாக இருக்கும் என்பதனை விளக்கிக் கூறுகிறது.

நெய்தல் நில மக்கள்

கடலை நம்பி கடற்கரையினை ஒட்டி வாழும் மக்களை நெய்தல் நில மக்கள் என்பர். இவர்கள் ‘பரதவர்’ என்றும் ‘பட்டினவர்’ என்றும் சங்க இலக்கியம் சுட்டும். “கடலுக்குப் பரவை என்னும் பெயர் உண்டு. எனவே கடல் வாழ்நர் பரதவர் எனப்பட்டனர் போலும்”²⁴ என்கிறார் அ.தட்சிணாமூர்த்தி. தமிழ் அகராதி பரதவர் என்ற சொல்லுக்கு “நெய்தல் நில மக்கள் தமிழ்நாட்டுக் குறுநில மன்னருள் ஒரு சாரர் வணிகர்”²⁵ எனவும், நெய்தல் நில மக்கள் “In habitant of Maritime trait”²⁶ எனவும், “In habitants of Maritime districts, Fishing tribes”²⁷ எனவும் பொருள் தருகிறது.

“பெயரும் வினையும் என்று ஆயிரு வகைய

திணைதொறு மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே”

(தொல்.966)

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், ‘நால்வகை நிலத்திற்கு மருவிய குலப்பெயராவன என்று தொடங்கி, நெய்தல் நிலத்திற்கு நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர் எனவும் ஏனைப் பெண் பெயர் வருமேனும் உணர்க’ என்று உரை சொல்வதன் வழி நெய்தல் நில மக்களின் பிற பெயர்களை அறிய முடிகிறது. இளம்பூரணர், “நெய்தல் நில மக்கள் பரதவர், நுளையர், நுளைச்சியர், திமிலர் என்று இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம் புலம்பன் என்பனவும் இந்நில மக்களைக் குறிக்கும் பெயர்களாக உள்ளன என்றாலும் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொள்ளும் நெய்தல் நில மக்களை ‘பரதவர்’ என்ற பொதுப்பெயரில் அழைப்பதே இலக்கியப் பெருவழக்கமாக உள்ளது. இன்று, தொழில் விளைவான மீனை வேர்ச்சொல்லாகக் கொண்ட பரதவர்கள், மீனவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். மீன்+ அவர் = மீனவர் அல்லது மீன்+ஆற்பவர் =

மீனவர் என்றப் பொதுப்பெயர் வழக்கே எங்கும் காணப்படுகிறது. ஆயினும் இன்றும் பட்டினவர், மீனவச் செட்டியார், கரையர், செம்படனர், அம்படவர், முக்குவர், பகடர், பகுலிகரர், பெஸ்தர், செம்படியர் எனப் பல உட்பிரிவினராய் ஒரே தொழிலைச் சிறுசிறு வேறுபாடுகளுடன் செய்து வெவ்வேறு சாதியினர்போல் மீனவர்கள் வாழ்கின்றனர்”²⁸ எனக் கூறுகிறார்.

உரிப்பொருட்களுக்குரிய தலைமக்கள் பெயரான கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம்புலம்பனைப் போன்று தலைவி பெயரும் வரும் எனக் கூறுவர். நம்பி அகப்பொருளானது,

“சேர்ப்பன் விரிதிரைப் புலம்பன்

பரத்தி நுளைச்சி

.....

நுளையர் நுளைச்சியர் பரதர் பரத்தியர்” (நம்பியகப்பொருள்.24)

என நெய்தல் திணைப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. பிங்கல நிகண்டு,

“மெல்லம் புலம்பன் தன் கடற்சேர்ப்பன்

துறைவன் கொண்கன் நெய்தல் தலைமகள்”

(பிங்கலந்தைநிகண்டு.155)

எனக் குறிக்கிறது. திவாகரம்,

“பரதவர் நுளையர் கடலர் வலையர்

சலவர் திமிலர்.....”

(திவாகரநிகண்டு.135)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. தலைமகன் பெயரை,

“கொண்கன் துறைவன் மெல்லம் புலம்பன்

தண்கடல் சேர்ப்பன்”

(திவாகரநிகண்டு.138)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பிங்கல நிகண்டு நெய்தல் நிலத் தலைவனை,

“கடலர், திமிலர், சலவர் நுளையர்

பரதவர், வலையர் அந்நில மாக்கள்” (பிங்கலநிகண்டு.153)

“பரத்தியர், நுளைச்சியர் அந்நிலப் பெண்கள்”

(பிங்கலநிகண்டு.154)

எனக் கூறுகிறது. நெய்தல் நில மருவிய குலப் பெயரால் பரதவர், நுளையர், திமிலர் என்று ஆண்களை அழைத்தனர். பரதவர் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் (43) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்” (நற்:1)

“உரவு கடல் உழந்த பெரு வலைப் பரதவர்” (நற்.63:1)

“..... பரதவர் ஒய்யும்

சிறுவீ ஞாழற் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை” (நற்.74:4,5)

“தங்கார் - பொதுவர் - கடலுள் பரதவர்

அம்பி ஊர்ந்தாங்கு, ஊர்ந்தார், ஏறு” (கலி.106:24,25)

“குறியிறைக் குறம்பைக் கொலை வெம்பரதவர்” (அகம்.210:1)

“நான் வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்” (அகம்.300:1)

ஆகிய சங்க இலக்கியப் அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. “கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் ஏறிய” (குறுந்.304:4) எனக் குறுந்தொகையிலும் பயின்று வந்துள்ளது. இவ்வாறு பரதவர் என்ற சொல் பல இடங்களில் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. நுளையர் என்ற சொல்லானது,

“நனை முதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈவும்” (அகம்.366:11)

“ஏழை நுளையர் இடம்” (திணைமா.59:4)

என அகநானூற்றில் ஓரிடத்திலும் திணைமாலைநூற்றைம்பதில் ஓரிடத்திலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘திமிலர்’ என்ற பெயர் பத்துப்பாட்டில் மதுரைக்காஞ்சியில் இடம் பெறுகிறது. இதனை,

“பரந்து ஓங்கு வரைப்பின் வன்கைத் திமிலர்” (மதுரை.319)

என்ற அடி எடுத்துரைக்கிறது. அதோடு, அகநானூற்றில் ஓர் இடத்தில் ‘திமிலோன்’ என்ற பெயர் வந்துள்ளது. இதற்கு,

“திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்” (அகம்.320:2)

என்ற அடி சான்று பகர்கிறது. “பெண் மக்கள் பெயரான நுளத்தியர், பரத்தியர், நுளைச்சியர் என்பவற்றில் எப்பெயருமே சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் காண்பதாகத் தெரியவில்லை”²⁹ என தி.முத்துக்கண்ணப்பன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், ‘நுளைமகள்’ என சிறுபாணாற்றுப்படையில் ஓர் இடத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு,

“நுதிவேல் நோக்கின் நுளைமகள்” (சிறுபாண்.153)

என்ற அடியைச் சான்று காட்டலாம். மேலும், ‘நுளையர் மகள்’ எனவும் ‘நுளையர் மடமகள்’ என திணைமாலைநூற்றைம்பதில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“நுளையர் மகள்” (திணைமா.60:4)

“நுளையர் மடமகள்” (திணைமா.45:2)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவை தவிர, ‘பரத்தியர்’ என்ற பெயர் எங்கும் காணப்படவில்லை. ஆனால், ‘பரதவர் மகள்’ என நற்றிணையில் இரண்டு இடங்களில் காணப்படுகிறது. இதற்கு,

“மீன் எறி பரதவர் மகளே” (நற்.45:3)

“என் என நினையுங்கொல் பரதவர் மகளே” (நற்.349:10)

என்ற அடிகள் சான்று பகர்கின்றன. மேலும், ‘பரதவர் மகளிர்’ என மதுரைக்காஞ்சியில் ஓர் இடத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“..... மணல் மலி கானல்

பரதவர் மகளிர் குரவையொடு ஒலிப்ப” (மதுரை.97)

என்ற அடிகளால் அறியலாம். மேலும், ‘பரதவர் மடமகள்’ எனக் குறுந்தொகையில் ஓர் இடத்தில் வருகிறது. இதனை,

“நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்” (குறுந்.184:6)

எனக் குறுந்தொகை உரைக்கும். இவ்வாறு மேற்கண்ட பெயர்கள் யாவற்றையும் நெய்தல் நில மகளிர் பெயர்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

இன்று இப்பெயர்களில் பல மறைந்துவிட்டன. ‘பரதர்’, ‘பரவர்’ என்ற பெயரால் திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் உள்ள மீனவர்கள் வழங்கப்படுகின்றனர். “பரதவர்கள் ஒரு காலத்தில் பேராற்றல் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். கடற்செலவில் தமக்கிருந்த சிறந்த திறமையும் முதிர்ச்சி அனுபவமும் அவர்கள் ஒப்பாகும் மிக்காரும் இல்லாத உயர் தலைமையாளராகச் செய்தன. அவர்களுள் முறையான அரச பரம்பரையும் இருந்து வந்தன. அப்பரம்பரையினர் ஆதியரசர் என அழைக்கப்பட்டு வந்தனர்”³⁰ என பரதவர்கள் குறித்து எட்கர் தர்ஸ்டன் குறிப்பிடுகிறார்.

சென்னை, செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழும் கடற்கரை மீனவர்கள், ‘பட்டினவர், கரையர்’ என்ற பெயராலேயே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றனர். இராமநாதபுரம், தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் உள்ள மீனவர்களில் ஒரு பகுதியினர் ‘முக்குவர்’ என வழங்கப்படுகின்றனர். கடல் நீரில் மூழ்கி சங்குகளையும் முத்துச்சிப்பிகளையும் திரட்டும் மக்கள் என்ற பொருளில் இப்பெயர் வந்திருக்கக்கூடும் எனத் தெரிகிறது.

‘பரதர்’ என்ற சொல் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் ஓரிடத்திலும், மதுரைக்காஞ்சியில் ஓரிடத்திலும் வந்துள்ளது. இதற்கு,

“மாடம் ஓங்கிய மணல்மலி மறுகின்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்” (பெரும்.322,323)

“முழங்கு கடல தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்

அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்முணர் இலங்குவனை

பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்” (மதுரை.315-317)

என்ற அடிகள் சான்று பகர்கின்றன. மதுரைக்காஞ்சியில் வந்துள்ள ‘பரதர்’ என்ற சொல்லானது வணிகர்களைக் குறிப்பதாக உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்களுக்குப் பல பெயர்கள் உள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. நெய்தல் நிலமக்கள் தங்கள் தொழிலுக்கு ஏற்றாற்போல ஒவ்வொரு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.

ஊர்கள்

நெய்தல் நில ஊர்ப்பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூற்களில் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் எட்டு இடங்களில் ஊர் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றது. அகத்திணையலில்,

“ஏமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே” (தொல்.983)

என்ற நூற்பாவிலும், புறத்திணையியலில் 1004, 1014, 1031 முதலிய நூற்பாவிலும் ஊர் பற்றிய செய்திகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. உலாவிற்கு இலக்கணம் பகரும்,

“ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப” (தொல்.1031)

என்ற நூற்பாவிலும், களவியலில் 1048, 1448 நூற்பாவிலும், மரபியலில் 1575-வது நூற்பாவிலும் ஊர் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றது. இவை தவிர “சங்க இலக்கியம் பாடல்களில் கிட்டத்தட்ட 240 ஊர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்படுகின்றன”³¹ என ஆர்.ஆளவந்தான் குறிப்பிடுகின்றார்.

நிலங்களும் அதன் ஊர்ப் பெயர்களும்

நிலம்	ஊர்	பின்னொட்டு
குறிஞ்சி	குடி, குறிஞ்சி	சிறுகுடி
முல்லை	பாடி, சேரி, பள்ளி	ஏணிச்சேரி
மருதம்	ஊர்	துறையூர்
நெய்தல்	பாக்கம், பட்டினம்	காவிரிப்பூம்பட்டினம்
பாலை	பறந்தலை	வெண்ணிப்பறந்தலை

என நிலங்களுக்கு ஏற்ப அதன் ஊர் பெயர்கள் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் நில ஊர்கள்

நெய்தல் நில ஊரினைப் பட்டினம், பாக்கம் என அழைப்பர். இவை தவிர ஆயம், அளம் எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். “கடற்கரையில் உண்டாகும் நகரங்கள் பட்டினம், பாக்கம் என்று பெயர் பெறுகின்றன”³² என்ற கருத்தும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

அலைவாய்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கடற்கரைக்கண் பொலியும் முருகன் திருக்கோயிலான திருச்செந்தூர் அலைவாய் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பெறுகிறது. அது கடல் அலையடிக்கும் இடத்தே அமைந்துள்ள அற்புதக் கோயில். அலைவாயில் சீருற அமைந்துள்ளமையின் இது அலைவாய், திருச்சீர் அலைவாய் என வழங்கப்படுகிறது. இது குறித்து,

“அணங்குடை வரைப்பகம் பொலிய வந்து இறுக்கும்
திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்

செருமிகு சேள யொடு”

(அகம்.266:19-21)

என அகநானூறு மொழிகிறது. அதாவது, வயலூர் உழவர்கள் எழுப்பிய ஓசைக்கு அஞ்சிப் பறந்த மயில், அலையருகே தெய்வம் பொலியும் குன்றிடத்தே வந்து தங்கியது. மணிவளக்கொளிரும் அச்சீரலைவாய் அமர்ந்தவன் வன்மை மிகு திருமுருகன் என்கிறது அப்பாட்டு. அதோடு, அலைவாயில் அறுமுகன் வந்தருளியருக்கும் காட்சியை,

“உலகம் புகழ்ந்த ஓங்கு உயர் விழுச்சீர்

அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே, அதாஅன்று”

(திரு.124,125)

எனத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

வீரை

‘வீரை’ என்ற ஊர் பற்றிய செய்தியானது அகப்பாட்டில் காணப்படுகிறது. இதில் வேளிர்களுக்கு உரிய பகுதி ‘வீரை’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“அடுபோர் வேளிர் வீரை முன் துறை”

(அகம்.206:13)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

அரிக்கமேடு

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் போன்று அரிக்கமேடு துறைமுகமும் புகழ்பெற்றிருந்தது. இவ்வூரை இப்போது வீரம்பட்டினம் என வழங்குவர். அரிக்கமேடு காக்காயன் தோப்பில் மாந்திரம் வீலரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வு, தொல்லியல் ஆய்விற்கும், தென் இந்திய கடல்சார் வரலாற்றுக்கும் ஒரு முன்னோடியாகும். இவ்வாய்வில் முத்திரையிடப்பட்ட அரிடைன் (Arretine), அம்பொரே (Amphorae) போன்ற மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளைச் சேர்ந்த மட்பாண்டங்களின் சில்லுகள் கிடைத்துள்ளமை சிறந்த சான்றாகும். இவற்றில் ரோமாபுரியினின்று வந்த வணிகர்கள் மட்பாண்டங்களில் அந்நாட்டு மது வகைகளைக் கொண்டு வந்து இங்கு

விற்பதற்குச் சான்று உள்ளது. சங்க நூல்களும் இவ்வாறு பாண்டங்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததை குறிப்பிடுகின்றனர். யவனர்கள் மதுவைக் கொண்டு வந்து தமிழ்நாட்டு மன்னர்களுக்கு அளித்ததையும் அது அவர்களது சிறந்த மட்பாண்டங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்ததையும் புறப்பாடல்,

“யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத்து ஏந்தி நாளும்” (புறம்.56:18,19)

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

ஊணூர்

தழும்பன் என்னும் கொடை வீரனின் ஊரான மருங்கூர் என்பது, அவனது காவல் பொருந்திய மதில் சூழ்ந்த ஊணூர் என்னும் ஊருக்கு அப்பால் உள்ள பட்டினமாகும். இதனை,

“பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும் பெயர்த் தழும்பன்

கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்” (அகம்.227:17,18)

“பழம்பல் நெல்லின் ஊணூர் ஆங்கண்” (அகம்.220:13)

“இரும் பாண் ஒக்கல் தலைவன்! பெரும் புண்

ஏள் தழும்பன் ஊணூர் ஆங்கண்” (நற்.300:9,10)

ஆகிய அடிகள் ஊணூர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்

இது தமிழ்நாட்டின் ஒப்பற்ற துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்துள்ளது. இதனைப் புகார் என்றும் வழங்கியுள்ளனர். புகார் என்றால் ஆறு கடலோடு கலக்குமிடத்தைக் குறிப்பதாகும். காவிரியாறு வங்கக் கடலில் கலக்குமிடத்தில் இயற்கையாய் அமைந்த பட்டினம் ஆகையால் இது புகார் என மிகப் பழங்கால முதலே வழங்கப்பெறுகிறது. இதனை,

“காவிரி கடலில் கலக்கும் பெருந்துறை” (அகம்.123:11)

“காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம்” (அகம்.205:12)

“புகாஅர் நன்னாடு”

(அகம்.181:22)

என்று சங்க இலக்கியங்கள் புகழ்கின்றன. மேலும்,

“செழும்பல விருந்த கொழும்ப: நண்பணை

காவிரிப் படப்பை நன்னாடு”

(பதிற்.90:46,47)

என்ற பதிற்றுப்பத்து அடிகள் காவிரிபூம்பட்டினமானது வளம் பல படைத்தது என்றும், பசுமை மிக்க வயல் பல உடையது என்றும், சோலைமலை தோட்டங்கள் திகழ்வது என்றும் பாடுகிறது. இவ்வூரில், மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என இரு பாக்கங்கள் இருந்தன. கடல் மருங்கே நெய்தல் நிலத்து மருவூர்ப்பாக்கத்தை,

“மருவின்றி விளங்கும் மருவூர்ப்பாக்கமும்” (சிலம்பு.5:39)

என்றும் காவிரிக் கரையில் மருத நிலத்தில் சிறப்புற விளங்கிய பட்டினப்பாக்கத்தை,

“பாடல்சால் சிறப்பின் பட்டினப்பாக்கமும்” (சிலம்பு.5:58)

எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

குமரி

சிலப்பதிகாரத்தில் குமரி பற்றிய செய்தி காணப்படுகிறது. இதற்கு,

“மாமறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்

மாதவ முனிவன் மலைவலம் கொண்டு

குமரியம் பெருந்துறை கொள்கையின்படிந்து” (சிலம்பு.15:13-15)

என்ற அடிகளைச் சான்று காட்டலாம். இவ்வடிகள் மாடலன் என்பவன் மிக்க தவத்தினை உடைய அகத்திய முனிவனின் பொதிய மலையை வலம் கொண்டு வணங்கி குமரியின் பெருந்துறையில் நீராடித் தன் சுற்றத்தாரிடம் வந்தான் எனக் கூறக் காணலாம்.

கொல்லத்துறை

கொல்லத்துறை என்னும் துறைமுகப்பட்டினம் வட பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் ஆறு கடலில் கலக்கின்ற முகத்துவாரத்தில் இருந்தது. அக்காலத்தில் தமிழ்ப் பெயராக இருந்த கொல்லத்துறை கி.பி பத்தாம் நூற்றாண்டில் கண்ட கோபாலப்பட்டினம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. ஆனாலும் அதன் பழைய பெயர் மறைந்து விடவில்லை. கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் கொல்லத்துறையான கண்டகோபாலப்பட்டினம் என்றே கூறப்படுகிறது. இருப்பினும் சங்கச் செய்யுள்களில் கொல்லத்துறை துறைமுகத்தை பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை.

கொற்கை

தென்பாண்டி நாட்டின் சீர்மிகு துறைமுகமாகக் கொற்கை இருந்துள்ளது. அலைகடலுக்கெலாம் முத்தினை அள்ளித் தெளித்து அழியாப் புகழ் கொண்ட தொன்மையினை உடையது. தமிழகத்தை முதன் முதலில் உலகறியச் செய்த ஒப்பற்ற பட்டினங்களில் கொற்கையும் ஒன்று. கொற்கையின் முத்துக்கு மேலை நாட்டினர் ஏங்கிக் கிடந்தனர். முத்தால் புகழ்நெற்ற செய்தியை,

“..... ஈண்டு நீர்

முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முன்னுறை” (நற்.23:5,6)

என நற்றிணை எடுத்துரைக்கிறது. வீரம் மிக்கப் போரில் வல்ல பாண்டியர்கள் அறநெறி வழாது காக்கும் அழகிய கொற்கைப் பெருந்துறையில் கிடைக்கும் முத்து எனக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“மறப்போர் பாண்டியர் அறத்திற்காக்கும்

கொற்கையப் பெருந்துறை முத்து” (அகம்.27:8,9)

என அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. முன்பு கடற்கரையில் இருந்த இந்நகரமானது இப்போது ஐந்துகல் தொலைவில் உள்நாட்டில் உள்ளது. கடல் கொற்கையிலிருந்து பின் வாங்கிய பின் கடற்கரையில் காயல் என்ற புதிய வாணிகக் களம் உண்டாயிற்று. இதுவே பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில்

மார்க்கபோலோ வருகை தந்தபோது, வளமான கடல் துறைமுகமாயிருந்தது. சில நாட்களில் காயலும் கடலிலிருந்து வெகு தொலைவாகிவிட்டது.

கோடி

கோடி என்னும் ஊரினைத் ‘திருவணைக்கரை’ என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இதனை அகநானூறு,

“வென் வேற் கவுரியர் தொல் முது கோடி

முழங்கும் இரும் பௌவம் இரங்கும் முன்துறை” (அகம்.70:13,14)

என்ற அடிகளில் பதிவு செய்கிறது. அதாவது, பல்வேறு சிறப்பினையும், வெற்றி தரும் வேலினையும் உடைய பாண்டிய மன்னர்களின் மிகவும் பழைமை வாய்ந்த ஊரான திருவணைக்கரை, முழங்கும் இயல்பினை உடைய பெரிய கடலின் துறை இடத்தே அமைந்துள்ளது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சாய்க்கானம்

‘சாய்க்கானம்’ என்னும் ஊரானது குளிர்ச்சி பொருந்திய பதி ஆகும். இது நெடிய கதிர்களை உடைய நெல் வயல்களைக் கொண்ட பதி ஆகும். இதனை,

“நெடுங்கதிர் கழனித் தண்சாய்க் கானத்து”

(அகம்.220:18)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

சாலியூர் அல்லது நெல்லூர்

சாலியூர் அல்லது நெல்லூர் எனப்படும் ஊர் பற்றி மதுரைக் காஞ்சி கூறுகிறது. மன்னன் தெளிந்த கடலாகிய ஆழத்தினை உடைய கிடங்கினையும் தலைமை சான்ற உயர்ந்த ‘சால’ என்ற நெல்லின் பெயரைப்

பெற்ற சாலியூரைக் கைப்பற்றிக்கொண்ட உயர்ந்த வெற்றியை உடையவன்.
இதனை,

“சீர்சான்ற உயர் நெல்லின்

ஊர்கொண்ட உயர்கொற்றவை”

(மதுரை.87,88)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

செல்லூர்

அழகுடன் திகழ்ந்து, ஒரு நாளும் அழியாத வேள்வித் தீயினை
உடைய சிறப்பினை மிக்க ஊர் செல்லூர் ஆகும். இவ்வூரினைப் பற்றி,

“கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்”

(அகம்.220:3)

“அருந்திறந் கடவுட் செல்லூர்க் குணாஅது

பெருங்கடல் முழக்கிற்று ஆகி”

(அகம்.90:9,10)

ஆகிய அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தொண்டி

தொண்டி சேர நாட்டின் ஒப்பற்ற துறைமுகமாகும். அயல்நாடுகளுடன்
வாணிகத் தொடர்பு கொண்ட பெருந்துறை முகமாக இது விளங்கியது.
இதனை,

“திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி”

(அகம்.60:8)

“திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை”

(குறுந்.128:2)

“மணம் கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்

வளம் கெழு தொண்டி.....”

(அகம்.10:12,13)

என்ற சங்க இலக்கியப் பாக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மணம் கமழ்கின்ற
பாக்கத்தில் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுக்கும் வளம் பொருந்திய தொண்டி
என்னும் பட்டினம் என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

நறவு

பதிற்றுப்பத்து நறவு பற்றிக் கூறும்போது ‘சூடாநறவு’ (பதிற்.85:8) என்று குறிப்பிடுகிறது. இது கள்ளினைக் குறிக்கும் பெயராகும். இதனால் நறவுர் என்னும் ஊரினைப் புலவர் ‘துவ்வாநறவு’ (பதிற்.ஆறாம் பத்து, பத்தாம் செய்யுள்) என்று குறிப்பிடுகிறார். ‘பெரிப்ளாஸ்’ என்ற நூலில் உள்ள நௌரா என்ற ஊரும், சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள நறவும் ஒன்றே என்று கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வூர் யவனர்கள் காலடி வைத்த முதல் மேற்கடற்கரைப் பட்டினம் என்று தாலமி கூறியுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது.

நியமம்

அஞ்சா நெஞ்சுடைய பெருமறவராம் கோசர் என்பாரின் குடியிருப்பு நியமமாகும். நியமம் என்ற பகுதிக்கு மேற்பகுதியில் இறைவன் திருக்கோயில் எழிலுற விளங்கியதை,

“அருந்திறற் கடவுட் செல்லுர்க் குணாஅது

பெருங்கடல் முழங்கிற்று ஆகி, யாணர்

இரும்பு இடம்படுத்த வடுவுடை முகத்தார்

கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்”

(அகம்.90:9-12)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

நீர்ப் பெயற்றுறை

நீர்ப்பெயற்றுறை என்ற பட்டினமானது நீர்ப்பாயல் துறை என்ற பெயரின் மருவாகும். திருமால் நீரில் துயில் கொண்டிருக்கும் துறை என்பது இதன் பொருள். இதனை ‘ஐல ஸயனம்’ என சமஸ்கிருத மொழியில் வழங்குவர். பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பால் போன்ற துல்லிய வெண்ணிறக் குதிரைகளையும் பிற அரிய நுகர் பொருள்களும் வடதிசை நாடுகளினின்றும் கொண்டுவரும் மரக்கலங்களும் சூழ்ந்து நிற்கும் துறைமுகம் நீர்ப்பெயல் என்கிறது. அதோடு வானளாவும் மாட மாளிகைகள் நிறைந்ததும் பரதவப் பெருமக்கள் மிகுந்து வாழ்கின்ற பல வீதிகளையுடையதுமான பதி என்னும்

ஊர் காவலர்களால் கடிது காக்கப்படும் பண்டகசாலை மலிந்த பட்டினம்
என்றும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது. இதற்கு,

“நீர்ப் பெயற்று எல்லைப்போகி

வால்உளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை

மாடம் ஓங்கிய மணல்மலி மறுகின்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்

சிலதர் காக்கும் சேண் உயர் வரைப்பின்

.....

பட்டினம்.....”

(பெரும்.319-324)

என்ற அடிகளைச் சான்று காட்டலாம்.

பவத்திரி

மாண்புறு புகழினையும் பொன்னவிர் பூணினையும் பூண்டிருந்த
திரையன் என்ற மன்னன் பல்வண்ண மலரும் பூத்துப் பொலிந்த பொழில்
சூழ்ந்த பவத்திரி என்ற நகரைத் தலைநகராய்க் கொண்டு செங்கோல்
செலுத்திச் சிறப்புற ஆண்டான் என்பதை,

“செல்லா நல்லிசை பொலம் பூண் திரையன்

பல்பூங்கானல் பவத்திரி....”

(அகம்.340:6,7)

என அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

பொறையாறு

கல்லாடனார், வேங்கடப் பகுதியைச் சார்ந்தவர். முன்னர் ஒரு முறை
பொறையாற்று கிழானிடம் பரிசு வென்றார் என்ற செய்தியினைப் புறநானூறு
(391) கூறுகிறது. அதோடு அகநானூறு,

“புன்னை அம்கானல் புறந்தை முன்துறை”

(அகம்.100:13)

என்கிறது. புன்னை மரங்களையுடைய அழகிய கடற்கரைச் சோலை சூழ்ந்த புறையாற்றின் கடந்துறையாக விளக்கியுள்ளது. புறையாற்றின் மருஉ புறையாறு ஆகும். இன்று பொறையாறு என வழங்கப்படுகிறது. இதனையே நற்றிணை,

“நறவு மகிழ் இருக்கை நற்றேர்ப் பெரியன்

கட்கமழ் பொறையாற்றன்ன”

(நற்.131:7,8)

என வழங்குகிறது.

மருங்கூர்ப்பட்டினம்

இது மருங்கை எனவும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு,

“பசும் பூண் வழுதி மருங்கை”

(நற்.358:10)

என்ற அடி சான்று பகர்கிறது. இது பசும் பூண் வழுதி என்ற பாண்டிய மன்னனின் துறைமுகப்பட்டினமாகும். இம்மருங்கூர், கீழைக் கடற்கரையின் கண்ணிருந்த வளங் கொழிக்கும் பட்டினங்களில் தலை சிறந்து நின்றது. இம்மருங்கூர் குறித்து,

“விழுதிதுஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்”

(அகம்.227:19)

“திருவுடைவியநகர்”

(நற்.258:4)

எனவரும் அடிகள் கூறுகின்றன. இது உப்பங்கழிகள் சூழப்பெற்ற ஒப்பற்ற துறைமுகமாகத் திகழ்கிறது. இவ்வூரினை,

“இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து”

(அகம்.227:20)

என அகநானூறு புகழ்ந்து பேசுகிறது.

மரந்தை

இது மேலைக் கடற்கரையில் உள்ளதொரு நகர். இயற்கையழகுடையது. பஞ்சு போன்ற துய்யினையுடைய வளைந்த இறால் மீன்கள் பாயும் நீர்வளம் மிக்கது. இதனை,

“ஊரோ நன்றுமன் மரந்தை”

(குறுந்.166:3)

எனக் குறுந்தொகைக் குறிப்பிடுகிறது. மரந்தையம்பதி சேரலாதனின் நன்னகராக விளங்கியுள்ளது. நற்றிணை,

“கடும் பகட்டும் யானை நெடுந்தேர்க்குட்டுவன்

வேந்து அடு மயக்கத்து முரசு அதிர்ந்தன்ன

.....

ஆ புலம் புகுதரும் பேர் இசை மாலைக்

கடல் கெழு மரந்தை அன்ன”

(நற்.395:4-9)

என்று குறிப்பிடுகிறது. சேரன் குட்டுவன் சிறந்த போர் வீரன். மிகப்பெரிய யானைப்படையினையும் நெடிய குதிரைப்படையினையும் உடையவன். அவன் படைவீரர்கள் பகைவரைக் கொன்ற களிப்பால் பேராரவாரம் செய்வர். அப்படிப்பட்ட சேரனின் மரந்தை கடற்கரையகத்தே இனிதே விளங்குகிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மாவிலங்கை

நல்லியக் கோடனின் சிறப்புக்களை சிறுபாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கிறது. இதில் மாவிலங்கை என்னும் ஊர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு,

“பொருபுனல் தருஉம், போக்குஅரு மரபின்

தொல்மா இலங்கை மன்னருள்ளும்”

(சிறுபாண்.118,119)

என்ற அடிகளைச் சான்று காட்டலாம். நல்லியக்கோடன், அழிதல் இல்லாத முறையினை உடைய பழம் புகழ் உடைய பெரிய இலங்கை என்னும் நகரை ஆண்ட மன்னர் பலருள்ளும் சிறந்தவனாக இருந்துள்ளான்.

நெல்லூர்

இது பண்டைத் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த துறைமுகப்பட்டினங்களுள் ஒன்றெனத் தெரிகிறது. இவ்வூர் குறித்து,

“துறை முற்றிய துணங்கு இருக்கை

தென்கடல் கண்ட கழி

சீர்சான்ற உயர்நெல்லின்

ஊர்கொண்ட கொற்றவை”

(மதுரை.85-88)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. கடல் கடந்த வணிகத்தில் பல நாடுகளுக்குச் சென்று பண்டங்களை ஏற்றுமதி இறங்குமதி செய்த சிறந்த மரக்கலங்களைக் கொண்டது நெல்லூர்த் துறைமுகம் என இத்துறைமுகப்பட்டினத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.

விளங்கில்

வளம் கொழிக்கும் எழில்மிகு பட்டினமாக விளங்கில் இருந்துள்ளது. முற்றி நீண்ட சிப்பிகளின் கண் விளங்கும் முத்துக்கள் போன்ற ஒள்ளிய மணல் பரந்த தெருக்களையுடையது. வனப்புறு இளமகளிர் எழிலுறத் துள்ளி விளையாடும் திண்ணைகள் பொலியும் கண்கவர் மணிகள் பதித்த வண்ண மாளிகைகள், வரிசையாய் உயர்ந்து விளங்கியிருந்துள்ளது. இதனை,

“விளங்குசீர் விளங்கில் விழுமங் கொன்ற

களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய” (புறம்.53:3,4)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இவை அனைத்தும் சங்க இலக்கியம் கூறும் நெய்தல் நிலம் சார்ந்த ஊர்ப்பெயர்களாகும்.

நெய்தல் நில மக்களின் குடியிருப்பு

நெய்தல் நில மக்கள் கடலையடுத்த வெண்மணல் திடரிலே சிறு சிறு குடில்களை அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர். இக்குடில்கள் தொகுப்பாக இருந்துள்ளது. அவற்றிற்கு இடையேயும் சுற்றியும் ஓங்கியுயர்ந்த பனை மரங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டுள்ளன. குடியிருப்பினைச் சூழ்ந்திருந்த அடர்ந்த தாழை புதர்கள் வேலியமைத்ததைப் போன்று காட்சியளித்துள்ளது. அருகில் வளைந்த கருங்கழிகளும் இருந்துள்ளன. அவற்றில் நெய்தல் கொடிகள் மலிந்து பூத்துப் பொலிந்துள்ளன. முற்றங்களில் புன்னை மரங்கள் பூத்துக் குலுங்கியுள்ளன. இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்களின் குடியிருப்பு செடி, கொடி, மரங்களால் சூழப்பட்டு இயற்கை எழிலோடு விளங்கியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

சிறுகுடி

சிறு சிறு குடில்கள் கும்பல் கும்பலாக அமைந்த குடியிருப்புக்களைச் சிறுகுடி என அழைப்பர். இதனை,

“கானலம் சிறுகுடி”	(நற்.4:1)
“கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி”	(நற்.45:1)
“சிறுகுடிப்பாக்கம்”	(நற்.203:6)
“பெருமீன்கொள்ளும் சிறுகுடி பரதவர்”	(நற்.219:6)
“புலவு நாறு சிறுகுடி”	(நற்.338:8)
“துறைகெழு சிறுகுடி”	(குறுந்.145:1)
“புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடிப்பாக்கம்”	(அகம்.270:2)
“சிறுகுடிப் பரதவர்”	(அகம்.330:15,140:1)

முதலிய சங்க இலக்கியக் குறிப்புகள் வழி அறியமுடிகிறது.

சீறூர்

ஊர் என்ற பெயரினைக் கொண்டும் குடியிருப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு,

“தன்குடி வாழ்நர் அம்குடிச் சீறார்”	(நற்.135:4)
“பெண்ணெவே உழைகண் சீறார்”	(நற்.392:6)
“சிறு நல்லூர்”	(குறுந்.55:5)
“அரவச் சீறார்”	(அகம்.160:17)
“குவவு மணல் நெடுங்கோட்டாங் கண் உவக்காண் தோன்றும் எம் சிறு நல் ஊரே”(அகம்.350:15)	

ஆகிய சங்கப்பாக்களைச் சான்று காட்டலாம். இவ்வாறு ஊர் என்று வந்துள்ள சிற்றூர்கள் யாவும் மணல் மேட்டில் உள்ளவை என்பதும், அவை பனைகளால் குழப்பட்டவை என்பதும் மேற்கண்ட அடிகளால் தெளிவாகின்றன. இச்சிற்றூர் நீரினை வேலியாக உடையவையாகவும் ஆரவாரம் மிக்கவையாகவும் புலால் நாற்றம் வீசபவையாகவும் இருந்துள்ளன என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

முதூர்

நெய்தல் நில மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்து வந்த குடியிருப்புகளையுடைய பகுதியை முதூர் என்று வழங்கியுள்ளனர். இவ்வூர் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவிக் கிடக்கின்றன. இதனை,

“அழியா மரபின் நம் முதூர்”	(நற்.311:5)
“சிறுபல் தொல்குடி”	(அகம்.290:8)
“செம்மல் முதூர்”	(நற்.130:4)
“அம்பல் முதூர்”	(நற்.249:10, 292:9)
“மணல் மலி முதூர்”	(நற்.319:3)
“அழுங்கல் முதூர்”	(நற்.138:11)

ஆகிய சங்கப்பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

சேரி

நெய்தல் நில குடியிருப்பானது சேரி என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒரே இனத்து மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதால் அவை சேரி என அழைக்கப்படுகிறது. இது குறித்து சங்க இலக்கியங்கள்,

“பராரைப் புன்னைச்சேரி”	(நற்.145:9)
“மல்லல் அம்சேரி”	(குறுந்.249:9)
“புன்னையம் சேரி”	(குறுந்.320:7)
“புன்னை ஓங்கிய புலாம்அம் சேரி”	(குறுந்.351:6)
“உறைக் கிணற்றுப் புறச் சேரி”	(பட்.76)
“சேரி தொறும் நுவலும்”	(அகம்.390:9)

எனப் பலவிடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

குப்பம்

சேரி என்ற குடியிருப்பானது இப்போது ‘குப்பம்’ என்று வழங்கப்படுகிறது. ஓரினத்துக் குடிமக்கள் கும்பலாய்க் கூடி வாழ்வது ‘குப்பம்’ எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. இது குறித்த பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை.

பட்டினம், பாக்கம்

நெய்தல் நில ஊர்கள் பாக்கம், பட்டினம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும், பெரும்பாலும் குடி, ஊர் என்ற பெயர்களாலேயே மிகுதியாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. பாக்கம் என்ற பெயரால் இன்றும் பரதவர் குடியிருப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் கொட்டிப்பாக்கம், கல்பாக்கம், கடப்பாக்கம், கத்திப்பாக்கம், சேப்பாக்கம், ஈஞ்சம்பாக்கம் எனச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் பெரும்பாலும் இப்போது மீனவர் குடியிருப்பு ‘குப்பம்’ என்றே வழங்கப்படுகிறது. இன்று தமிழ்நாட்டில் கடற்கரை மாவட்டங்களிலுள்ள மற்ற இனத்தார்கள் மீனவர்களைக் குப்பத்தார் என்றே அழைக்கின்றனர்.

பட்டினம் என்பது கடற்கரை நகரமாக இருந்துள்ளது. இது வானளாவிய மாட மாளிகைகளையும், அகன்ற அழகிய தெருக்களையும் உடையதாக இருந்துள்ளது. இதனை,

“பணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய

பணிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்”

(சிறுபாண்.152,153)

என்ற அடிகள் மூலம் அறியலாம். சித்திரங்கள் திகழும் அண்ணாந்து பார்க்கும்படியான அரண்மனைகளை உடையது. வெளிநாடுகளிலும் உள்நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பல்வேறு பண்டங்களும் நாளங்காடியும் அல்லங்காடியும் அமையப்பெற்ற ஊராக பாக்கங்கள் இருந்துள்ளன.

சுருங்கக்கூறின் துறைமுக நகரமே பட்டினம் ஆகும். இன்றும் இத்தகைய நிலையில் விளங்குபவையாகச் சென்னைப்பட்டினம், நாகைப்பட்டினம், மகுலிப்பட்டினம், விசாகைப்பட்டினம் முதலியனவற்றைச் கூறலாம். எனவே பட்டினம் என்பது மீன் பிடித்து வாழும் பரதவப் பொது மக்கள் வாழும் இடமாக இல்லாமல், கடற்கரையில் அமைந்த துறைமுகத்தோடு கூடிய நகரம் எனலாம்.

தொகுப்புரை

- ❖ பழந்தமிழர்களின் நீர்ப்பரப்பும் நிலப்பரப்பும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகை நிலப்பாகுபாட்டினுள் அமைக்கப்பட்டது.
- ❖ நெய்தல் நிலம் கடல் பரப்பினைச் சார்பிடமாகக் கொண்டது. நெய்தல் நிலத்தின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்றன.
- ❖ நெய்தல் நிலத் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரிடையே பிரிவு ஏற்படும்போது தலைவி வருந்துவதாக சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன.
- ❖ புவியின் மொத்தப் பரப்பில் மூன்றில் இரண்டு மடங்கு நீர்ப்பரப்பே அமைந்துள்ளது. அதாவது 71% அளவு கடற்பரப்பாகும். கடல் என்ற சொல் ஆழி, ஆர்க்கலி, வேலை, புணர் எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டாலும், அவற்றில் முந்நீர் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் பயன்பட்டுள்ளது.
- ❖ கடற்கரையைக் குறிக்க அடைகரை, மணற்பரப்பு, கடற்பரப்பு என்ற சொல்லாட்சிகள் பயன்பட்டுள்ளது.
- ❖ காற்று அதிக அழுத்த மண்டலத்தில் இருந்து குறைந்த அழுத்த மண்டலத்தை நோக்கி வீசுகிறது. இதனால் நீர்ப்பரப்பு அழுத்தப்பட்டு அலைகள் தோன்றுகின்றன.
- ❖ கடல் அலைகளாலும் கடல்நீர் மட்டத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படும்போது ஓதங்கள் தோன்றுகின்றன. இதனால் கடல்நீர் மட்டம் நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டுமுறை உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் காணப்படும். இவ்வோதங்கள் கடலில் கலங்கள் செல்ல பெரும் துணையாக அமைகின்றன.
- ❖ கடலைச் சார்ந்த பிற இடங்களைப் புலவர்கள் துறை, கழி, கானல், துறைமுகம், எக்கர் ஆகிய பெயர்களால் அழைத்தனர்.

- ❖ தென்மதுரையும், கபாடபுரமும் கடல்கோளால் அழிந்ததாக கூறப்படும் மரபுவழிச் செய்திகள் களவியல் உரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- ❖ நெய்தல் நில மக்களுள் ஆண்மக்களை பரதவர், கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், நுளையர், மெல்லம் புலம்பன் எனவும் பெண்மக்களை நுளைமகள், நுளையர்மகள், நுளையர் மடமகள், பரதவ மகள், பரதவ மகளிர், பரதவ மடமகள் எனவும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.
- ❖ நெய்தல் நில குடியிருப்புகள் சிறுகுடி, சிறூர், முதுார், சேரி எனப்பட்டது. நெய்தல் நில ஊர்கள் பட்டினம், பாக்கம் எனவும் வழங்கப்பட்டன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. **The New Encyclopedia Britannica**, Vol.5, P.190.
2. **Winslow's English and Tamil Dictionary**, P.577.
3. **Varthamanan English Tamil Dictionary**, P.4.
4. எஸ்.ஜே.பெருமாள், மனிதகுல வரலாறு, ப.2.
5. பா.இறையரசன், தமிழ்நாட்டு வரலாறு தொல் பழங்காலம், ப.3.
6. மேலது, ப.3.
7. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம், ப.7.
8. அ.கா.பெருமாள், கானலம் பெருந்துறை, ப.12.
9. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினர்க்கினியர் உரை, ப.19.
10. சாம்பசிவன், தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை, ப.66.
11. அ.கா.பெருமாள், (தொ.ஆ), கானலம் பெருந்துறை, ப.12.
12. என்.ஸ்ரீநிவாசன், கடல், ப.23.
13. கு.மோகனராசு, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்கடல் சிந்தனைகள், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர், ப.390.
14. மேலது, ப.390.
15. நெல்லை சு.முத்து, வள்ளுவர் கண்ட அறிவியல், ப.47.
16. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.235.
17. கு.மோகனராசு, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்கடல் சிந்தனைகள், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர், ப.391.
18. பி.எல்.சாமி., அறிவியல் களஞ்சியம், தொகுதி-7, ப.156.
19. கா.அப்பாத்துரை, குமார்க்கண்டம் (அல்லது) கடல்கொண்ட தென்பாண்டி நாடு, ப.55.
20. மேலது, ப.2.
21. மேலது, ப.3.
22. மேலது, ப.4.
23. பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து, வேள்விக்குடி சாசனம் சமஸ்கிருத பகுதி மொழி பெயர்ப்பு, சுலோகம்-4, ப.33.
24. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரீகமும், பண்பாடும், ப.53.
25. ச.வெ.சுப்பிரமணியன்., மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப.792.

26. மாருதிதாசன், நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.583.
27. வின்ஸ்லோ, தமிழ் ஆங்கில அகராதி, ப.732.
28. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம், ப.5.
29. தி.முத்துக்கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.169.
30. E.Thurston, **Caste and Tribes of Southern India**, Vol. VI, P.141.
31. ஆர்.ஆளவந்தான், இலக்கியத்தில் ஊர்ப் பெயர்கள், பக். 22-23.
32. மு.முத்தையா, ஊர்ப் பெயர்களும் உன்னதப் பெருமைகளும், ப.65.

இயல் - 2

**சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார்
வணிகம்**

2. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் வணிகம்

முன்னுரை

‘திரைக்கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’ எனும் ஓளவையாரின் கூற்றுக்கேற்பச் சங்ககாலத் தமிழர் கடல் கடந்து சென்று பல நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். தமிழகம் மூன்று பக்கம் கடலால் சூழப்பட்டிருப்பதால் தமிழர்கள் இயற்கையாகவே கடற்பயணம் செய்வதிலும் வணிகம் செய்வதிலும் தொன்று தொட்டு ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். சங்ககாலத்து வணிகம் என்பது தரைவழியாகவும் கடல் வழியாகவும் நடந்தது. தரைவழி வணிகத்தை விட கடல்வழி வணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. மேற்கண்ட எந்த வணிகமானாலும் இன்றுள்ள வசதிகளைப் போல அன்று இல்லாத காரணத்தால் இவை கடினமான சூழல்களுக்கிடையே நடைபெற்றுள்ளது. அவ்வாறான சூழ்நிலையிலும் தமிழர்கள் கடல் கடந்து பல அயல்நாடுகளுடன் வணிகம் செய்துள்ளனர். இதனைச் சங்க நூல்களின் வழியாகவும், தாலமி, பிளினி முதலான வெளிநாட்டு பயணிகளின் குறிப்புக்கள் மூலமாகவும் அறியமுடிகிறது. மேலும், செங்கடல் வணிகம் என்னும் நூல் குறிப்புகள், அகழாய்வில் கிடைத்த புதைபொருள்கள், கல்வெட்டு ஆய்வுகள் முதலானவற்றிலிருந்தும் பண்டைத்தமிழர்களின் வணிகம் குறித்து அறிய முயல்கிறது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் வணிகம்’ என்னும் இவ்வியல், கடல் வணிகத்தில் பரதவரின் பங்கு, மேற்காசிய நாடுகளுடான வணிகம், கிழக்காசிய நாட்டு வணிகம், முசிறி-அலெக்ஸாண்டிரியா வணிக உடன்படிக்கை, வணிகர், வணிகர் பெற்ற பட்டம், வணிகர்களின் பண்பு, பண்டகக் காப்பகம், உல்கு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்கள் முதலிய பிரிவுகளின் கீழ் முன்வைக்கிறது.

பரதவரும் கடல் வணிகமும்

பழந்தமிழகம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மேற்காசிய நாடுகளுடனும், கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் மிக வளமானதொரு கடல் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததனை மறுக்க இயலாது. பொதுவாகக்

கடல் வணிகம் நடைபெறுவதற்கு மரக்கலங்கள் உதவியாய் இருந்தன. இம்மரக்கலங்களை இயக்கியவர்கள் நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர்கள் ஆவர். “கடலில் பெரிய மரக்கலங்களைச் செலுத்தி வெளிநாடு சென்று வணிபம் செய்யும் முறை நெய்தல் நிலத்துப் பரதவர்களால் தொடங்கப்பட்டதேயாகும். கடல் வழியாகத் தங்கள் நாட்டுக்கு எந்த அபாயமும் வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகப் பாண்டிய மன்னர்கள் பரதவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களைக் கப்பற்படை வீரர்களாக வைத்திருந்தார்கள்”¹ என்று மோ.நேவிஸ் விக்டோரியா குறிப்பிடுகிறார். பட்டினப்பாலை பரதவரைப் “புன்தலை இரும்பரதவர்” (பட்.90) என்று குறிப்பிடுகிறது. புன்தலை என்றால் சிவந்த நிறமுடைய தலை என்பது பொருளாகும். பரதவரின் தலையில் கடல் நீர் தொடர்ந்து பட்டுக்கொண்டிருப்பதால், இவர்களின் கருமை நிற முடி செம்மை நிறமாக மாறியதைப் பட்டினப்பாலையில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார். இதன் வழி பரதவர்கள் கடலோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

பரதவர்கள் வீரமும் துணிவும் கொண்ட கடலோடிகளாக வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் ஆரவாரம் மிக்க அலைகடலைக் கண்டு சிறிதளவும் அஞ்சாதவர்கள். நடுக்கடலில் காற்றின் துணையுடன் பாய் விரித்துக் கலம் செலுத்தும் நுண்ணறிவும் திறனும் கொண்டவர்கள். கீழை நாடுகளுடனும் மேலை நாடுகளுடனும் கடல் வணிகத் தொடர்பு கொண்டதற்குப் பரதவர்கள் மூலக்காரணமாக இருந்துள்ளனர். சங்ககாலப் பரதவர்கள் கலம் செலுத்தும் மாலுமிகளாக மட்டுமின்றி வணிகத் தலைமையாளராகவும் விளங்கியுள்ளனர். மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்தெடுத்தல் உள்ளிட்டவை அவர்களின் முதன்மைத் தொழில்களாக இருந்துள்ளன. அவர்களுள், சிலர் திரைக் கடலோடி வணிகம் செய்து, செல்வ வளம் பெற்று அரசர்க்கு நிகராக வாழ்ந்துள்ளனர். சான்றாகக் கடல் வணிகத்தில் முதன்மைப் பெற்று அரசர்க்கு நிகராக மாட மாளிகையில் வாழ்ந்த பரதவர்களைச் சிலப்பதிகாரம் “அரசர் முறையோ?

பரதர் முறையே” (சிலம்பு.23:160) என்று குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் பரதவர்கள் சிறந்த கடல் வணிகர்களாக இருந்துள்ளனர். இதனை,

“பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்” (பெரும்.323)

“பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்” (மதுரை.317)

என்ற அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற ‘பரதர்’ என்னும் சொல்லாட்சி கலங்களின் வாயிலாகப் பண்டங்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்த பரதவர்களைக் குறித்துள்ளது. பரதவர்கள் பேராற்றலுடனும் படை பலத்துடனும் இருந்தமைக்குக் காரணம், அவர்கள் முத்துக்குளித்தலிலும் வணிகத்திலும் சிறப்புடன் விளங்கியதே ஆகும். இதனை, எட்கர் தர்ஸ்டன் “முத்துக்குளித்தலுக்கு முழு உரிமை பூண்டவர்கள் பரதவர்களின் தலைவர்களே. முத்துக்குளித்தலால் வரும் செல்வத்தை அந்தந்த பகுதியின் தலைவர்கள் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வர். அதனால் தலைவர்கள் சிறந்த செல்வமும் செல்வாக்குத் தன்மையும் பெற்றுத் தன் நிகரற்று விளங்கினர். படை வீரர்களையும் வைத்திருந்தனர். அவற்றின் துணையால் அரசர்களின் கொடுமைகளினின்றும் அவ்வரசர்களின் குடிகளால் ஏற்படும் தொல்லைகளினின்றும் தங்களைக் காத்துக் கொண்டனர்”² என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் பரதவர்கள் செல்வவளம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பொதுவாக, சங்க காலத்தில் பண்டங்களை வாங்கி விற்பனை செய்தவர்கள் ‘வணிகர்’ எனப்பட்டனர். அக்காலத்தில் பரதவர்களும் மீன், உப்பு, சங்கு, முத்து ஆகியவற்றை விற்பனை செய்ததால் அவர்களும் வணிகர் எனப்பட்டனர். பொதுவாக, வணிகர்களுக்கு ‘செட்டி’ என்ற பட்டம் உண்டு. பெயருக்குப் பின்னால் இச்செட்டிப் பட்டத்தை இணைத்திருப்பர். பரதவர்களில் வணிகம் புரிந்தோர் ‘செட்டி’ என்ற பட்டத்தைத் தங்கள் பெயருக்குப் பின் இணைத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் ‘பட்டினவர்’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். “பட்டினவர் எனும் பெயர் கொண்ட மீனவர்கள் தங்கள் பெயருடன் செட்டிகள் என்னும் பட்டப்பெயரை வைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இவ்வகையினரைச் சென்னை, செங்கற்பட்டு, விழுப்புரம், புதுச்சேரி, கடலூர் மாவட்டம் கடற்கரையில் வாழும் இன்றைய மீனவர்களின் மத்தியில் பெருவழக்காக இருப்பதை அறியமுடிகிறது. அக்குடியிருப்புகளில் இவர்கள் நாட்டாண்மைகளாகவும், பெரியதனக்காரர்கள், ஊர் செட்டியார்கள் எனவும் வழங்கப்படுகின்றனர். மீனவர்களுள் வணிகம் செய்வோரைச் செட்டிகள் என்பர்”³ என்ற கருத்தும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. “பரதர்” (மதுரை.317) என்ற சொல் மதுரைக்காஞ்சியில் செட்டிமார்கள் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருப்பது இங்கும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மணிமேகலை குறிப்பிடும் சாதுவன் பரதவனே என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆதிரையின் கணவனான சாதுவன் தன் செல்வத்தைக் கணிகை மகளிரிடமும், சுகபோக வாழ்விலும் தொலைத்துவிட்டு மீண்டும் பொருள் திரட்ட மரக்கலமேறிச் செல்கிறான். அவன் சென்ற கலம் நடுக்கடலில் புயல் காற்றால் சிதைக்கப்படுகிறது. பின்னர் ஓடிந்த மரத்துண்டைப் பற்றிக் கொண்டு அலைகடலை நீந்திக் கடக்கிறான். அவன் கரையேறிய இடமோ மனிதர்களை உண்ணும் நாகர்கள் வாழ்ந்த இடமாகும். சாதுவனைக் கொல்ல வந்த நாகர்கள் அவன் தம் தாய்மொழியில் பேசுவதைக் கண்டு அவனைத் தொழுது குருவாய் ஏற்றுக்கொண்டு அவன் அறிவுரையைக் கேட்டனர். அவன் பேசிய நாகர் மொழியே அவனைக் காப்பாற்றியது எனலாம். சாதுவனின் நல்லூரைக் கேட்ட நாகர் தலைவன் “நன்றறி செட்டி நல்லடி வீழ்ந்து” (மணி.16:107) என்று கூறி வணங்கியதை மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது. இதில் சாதுவன் என்ற பரதவன் ‘செட்டி’ என்று அழைக்கப்பட்டது புலனாகிறது. அதோடு சிலம்பு குறிப்பிடும் மாநாய்கன், மணிமேகலை குறிப்பிடும் சாதுவன், சந்திரதத்தன், சாதுவனுடன் வங்கம் போன வணிகர்கள் முதலான பரதவர்கள் கடல் வணிகர்களாகவும் இருந்துள்ள நிலைமையைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

அடுத்ததாகக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளை உற்று நோக்கும்போது இலங்கையில் பொலனருவை மாவட்டத்தில் ‘தூவகலா’ என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டில் ‘பரத’ என்ற சொல்லுக்கு முன்பாகக் கப்பலின் உருவம் ஒன்று வரையப்பட்டுள்ளது. ‘பரத’ என்ற சொல்லும் மரக்கலத்தின்

உருவமும் இணைந்து வருவதால் இக்கல்வெட்டு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ள ‘பரத’ எனும் பெயரினையும், கப்பல் உருவத்தினையும் கொண்டுப் பரதவர்கள் அயல் நாடுகளுடன் கடல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டதையும் இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்ற பரதவர்கள் வட இலங்கையிலும் வடமேற்கு இலங்கையிலும் காணப்படுவதிலிருந்து, இவர்கள் கடல் வணிகத்தால் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. இலங்கையில் கல்வெட்டுக்களில் மட்டுமல்லாது நில அகழ்வாய்வின்போது கிடைத்துள்ள நாணயங்களிலும் ‘பரத திஸக’ என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. இதன் மூலம், அக்காலத்தில் இலங்கைப் பரதவ சமூகத்தில் வணிகம் புரிந்தவர்கள் ‘திஸ’ என்ற சிறப்புப் பெயரால் உயர்வாக அழைக்கப்பட்டதையும் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படும் ‘பரத திஸக’ என்னும் சிறப்புப் பெயரினைக் கொண்ட பரதவர்கள் அக்காலத்தில் அரச தூதுவர்களாகவும் மரக்கல உரிமையாளர்களாகவும் பெரும் கடல் வணிகர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதையும் உணர முடிகிறது.

பரதவர்கள் முத்துக்குளித்தல், மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல், அவற்றை விற்பல், வணிகம் செய்தல் ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவர்களுள் சிலர் கடல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டு செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்று உயர் தலைவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர் என்பதை, “பரதவர்களுள் செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்தவர்கள் இன்றும் கடல் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. சென்னை, புதுச்சேரி, நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், பரங்கிப்பேட்டை, தூத்துக்குடி போன்ற துறைமுகங்கள் உள்ள நகரங்களில் பல பரதவத் தலைவர்கள் தலைமுறைத் தலைமுறையாகக் கப்பல்களிலும், கலங்களிலும் ஏற்றுமதி, இறக்குமதித் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்”²⁴ என்ற முத்துக்கண்ணப்பனின் கூற்று வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பழந்தமிழகத்தின் கடல் வணிகம்

பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் சிறந்த கடலோடிகளாகவும் கடல் வணிகர்களாகவும் விளங்கினர். “கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பன்னூற்றாண்டுக்கு

முன்பே தமிழர் மேற்கே கிரீசு, உரோம், எகிப்து முதல் கிழக்கே சீனம் வரையில் கடல் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். எகிப்து, பாலஸ்தீனம், மெசபடோமியா, பாபிலோனியா, சீனம் ஆகிய நாடுகள் தமிழரின் பொருள்களை விரும்பிப் பெற்றன. ஏலமும், இலவங்கமும், இஞ்சியும், மிளகும் மேற்காசிய நாடுகளில் நல்ல விலைக்கு விற்கப்பட்டன”⁵ என அ.தட்சிணாமூர்த்தி தெரிவிக்கிறார். மேலும், கடல் வணிகம் குறித்து ஆர்.என்.சாமி குறிப்பிடும்பொழுது, “மூவாயிரம் ஆண்டுகள் கடல் வழி வாணிகத்தினைத் தமிழர்கள் நிகழ்த்தியுள்ளது உலக வரலாற்றில் மிகப் பெரிய சாதனையாகும். எகிப்தியர்களும், சுமேரியர்களும், யூத அரசர்களும், கிரேக்கர்களும், ரோம சக்ரவர்த்திகளும், சீனர்களும், கிழக்காசிய நாட்டினரும் தமிழ்நாட்டின் பொருட்களை ஏராளமாக வாங்கியுள்ளனர்”⁶ என்கிறார். தொல்காப்பியமும் பண்டைத்தமிழர் மரக்கலம் ஏறி கடல் கடந்து வணிகம் செய்துள்ளமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“இருவகைப் பிரிவும் நிலை பெறத் தோன்றினும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்” (தொல்.957)

என்ற நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகிறது. காலிற்பிரிவு, கலத்திற்பிரிவு என்று இருவகைப் பிரிவுகளில் கடல் வணிகத்திற்குக் கலத்திற்பிரிவு உரியது எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், உலகின்கண் காணப்படும் தொழில்களில் உயர்வாகப் பேசப்படுபவை உழவும் வணிகமும் ஆகும். இதனை, மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார்,

“வியன் மேவல் விழுச் செல்வத்து

இரு வகையான் இசை சான்ற

சிறுகுடிப் பெருந் தொழுவர்

குடி கெழீஇய நால் நிலவரொடு” (மதுரை.120-123)

எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். சங்க காலத்தில் இருவகையான வணிகங்கள் நடைபெற்றன. அவை 1. உள்நாட்டு வணிகம் 2. வெளிநாட்டு வணிகம். இதில் கடல் வழியாக நிகழ்ந்த வணிகத்தை இரு

வகைப்படுத்தலாம். அவை 1) கரையோர வணிகம் 2) நடுக்கடல் வணிகம். சங்ககாலத் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த கடல்வழி வணிகத்தில் சேரநாட்டுத் தொண்டி, முசிறி, மாந்தை, வைக்கரை, மேல்கிந்த துள்நாட்டு நறவு, மங்கனூர், சோழநாட்டு பூம்புகார், நாகபட்டினம், பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கை, தொண்டி, மருங்கூர்ப்பட்டினம், குமரி, விழிஞம், தொண்டை நாட்டு வீரை (அரிக்கமேடு), நீர்பெயற்று, எயிற்பட்டினம், கொல்லத்துறை உள்ளிட்ட துறைமுகங்கள் மிக முக்கியப்பங்கு வகித்துள்ளன.

கரையோர வணிகம்

சங்க காலத்தில் கொற்கை, தொண்டி, பூம்புகார், எயிற்பட்டினம் முதலான துறைமுகப் பட்டினங்களினின்று நாவாய்களில் புறப்பட்டுச் சென்ற தமிழ் வணிகர்கள் கிழக்குக் கடல் ஓரமாகவே நாவாய்களைச் செலுத்தினர். அவர்கள் நெல்லூர், கலிங்கப்பட்டினம், தம்ரலிப்தி (வங்காளத் துறைமுகம்) ஆகிய துறைமுகங்களுக்கு வணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்றனர். பின்னர் கங்கையாறு கடலில் கலக்கின்ற புகார் முகத்தின் ஊடே கங்கையாற்றில் நுழைந்து கங்கைக் கரையிலிருந்து, பாடலிபுத்திரம், காசி முதலான ஊர்களில் வணிகம் செய்து திரும்பினர். இதனை, நற்றிணைப் பாடலொன்று “கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ?” (நற்.189:5) எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கி.மு 4-ஆம் நூற்றாண்டில் மகத நாட்டை அரசாண்ட நந்த அரசன் தலைநகரானப் பாடலிபுரத்தில் கங்கையாற்றின் கீழே பெருஞ்செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்திருந்ததை அங்கே சென்று வணிகம் புரிந்த தமிழ் வணிகரின் மூலமாகத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். இதனை,

“பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்

சீர்மிகு பாடலில் குழீஇக் கங்கை

நீர் முதற் கரந்த நிதியம் கொல்லோ?” (அகம்.265:4-6)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் தமிழ் வணிகர்கள் கிழக்குக் கடல் வழியாக ஆந்திர மாநிலம் அமராவதியில் வணிகம் புரிந்ததற்குச் சான்றாக அங்குக் கட்டப்பட்டுள்ள அமராவதி ஸ்தூபி விளங்குகிறது. “அமராவதி பௌத்த ஸ்தூபிக் கட்டடத்திலிருந்து கிடைத்த

தூண்கள் ஒன்றில் தமிழன் கண்ணனும் அவன் தம்பி இளங்கண்ணனும் அவன் தங்கை நாகை (நாகம்மாள்) என்பவளும் சேர்ந்து அந்தத் தூண் திருப்பணியைச் செய்ததாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த சாசனக் கல்லின் அளவு 2 அடி 8 அங்குல அகலமும் 3 அடி 6 அங்குல உயரமும் கொண்டுள்ளது. இதில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்து பழைய பிராமி எழுத்தாகவும், பாஷை பாலி பாஷையாகவும் உள்ளன”⁷ என்று மயிலை சீனி குறிப்பிட்டுள்ளனர். அமராவதி ஸ்தூபியில் ‘தமிளா கணஸ பாதுணம் கலகணஸ நாகாய ச(தா)ன தியாபாத முலே உதம்பதே மஹாசே’ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது ‘தமிழ் கண்ணனும் அவன் தம்பி இளங்கண்ணனும் தங்கை நாகையும் இந்த மகா சைத்தியத்திற்கு அமைந்த உதம் பதக்கல்’ என்பது இந்தச் சாசனத்தின் பொருள் ஆகும். இப்போது இந்தக் கல் இங்கிலாந்து தேசத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கு இலண்டன் மாநகரத்துக் காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய சான்றுகளின் வழி, சங்ககாலத்தில் கரையோர வணிகம் செய்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

தமிழகம்-கலிங்கம் வணிகம்

கலிங்கம் தென்னிந்தியாவில் கிழக்குக் கடற்கரையில் ஆந்திர நாட்டை அடுத்து வடபக்கமாகக் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும் கடலுக்கும் இடையே, தெற்கே கோதாவரி ஆறு முதல் வடக்கே ஒரிசா வரை பரந்து கிடந்த பண்டைய நாடுகளில் ஒன்றாகும். கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அசோகச் சக்கரவர்த்தி கலிங்க நாட்டை வென்ற செய்தி வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. இலங்கையின் வரலாறும் கலிங்க வரலாற்றோடு பின்னிப்பிணைந்து கிடக்கிறது. கலிங்க நாட்டு இளவரசன் விஜயனே சிங்கள குலத்தின் முதல்வனாவான். இதற்கு மகாவம்சம் என்ற பௌத்த சமய வரலாற்று நூலும் சான்று பகர்கிறது.

இத்தகைய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கலிங்க தேசத்திற்கும் தமிழகத்திற்குமிடையே பண்டைக்காலந்தொட்டு வணிகத்தொடர்பு இருந்தது. கலிங்க நாட்டிலிருந்து ஆடைகளும் புடவைகளும் சங்க காலத்

தமிழகத்திற்கு வந்தன. கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பருத்தி ஆடைகளுக்குப் பழந்தமிழர் ‘கலிங்கம்’ என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். “கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பட்டு ஆடையைத் தமிழர், நூலாக் கலிங்கம் என்று கூறினர். நூலாக் கலிங்கம் என்றால், பருத்தி நூலைப் போலக் கையினால் நூற்கப்படாத (இயற்கையாகவே நூற்கப்பட்ட) கலிங்க ஆடை என்பது பொருள்”⁸ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒளவையார் அதியமான் பொருட்டெழினியை வாழ்த்திப் பாடும் பாடலொன்றில் அவர் அணிந்திருந்த ஆடை தண்ணீரில் மிதக்கும் பெரிய இலையை உடைய பாசியின் வேர் போலக் கிழிந்திருந்தது. அதை நீக்கிவிட்டு நல்ல கலிங்க ஆடையைக் கொடுத்து அணியச் செய்துள்ளான். இதனை,

“ஊருண்கேணிப் பகட்டு இலைப் பாசி

வேர்புரை சிதா அர்நீக்கி நேர்கரை

நூண்ணூல் கலிங்கம் உடஇ உண்ம் என” (புறம்.393:13-15)

என்று ஒளவையார் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் வணிகர்கள் கலிங்க நாட்டிற்குச் சென்று வணிகம் செய்ததைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் வழி அறிய முடிகிறது. “அந்த வணிக சாத்து கி.மு 300-150 வரையில் தங்கியிருந்து நாளுக்கு நாள் தமிழ் வணிகரின் செல்வாக்கு வளம் பெறுவதைக் கண்ட கலிங்க வேந்தன் காரவேலன் தன்னுடைய ஆட்சிக்குத் தமிழ் வாணிகர்களால் ஆபத்து ஏற்படுமோ என்றஞ்சி அந்த வாணிகச் சாத்தினை அழித்தான்”⁹ என்ற இச்செய்தி ஹத்திகும்பா எனும் கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறாகத் தமிழகம் கலிங்க நாட்டுடன் மேற்கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர்பினை அறிய முடிகிறது.

தமிழகம்-இலங்கை வணிகம்

பண்டைக் காலத்தில் இலங்கையின் நிலப்பகுதி தென்னிந்தியாவோடு இணைந்திருந்தது. கடற்கோளுக்குப் பின்பு ஏற்பட்ட புவியியல் மாற்றங்களினால் ஈழம் இந்தியாவிலிருந்து 45 கி.மீ அகல நீர்ப்பரப்பால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நிகழ்ந்தது ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எனக் கருதப்படுகிறது. இலங்கை ஒரு தீவாகையால் இளங்கோவடிகள்

அதனைக், “கடல்குழ் இலங்கை” (சிலம்பு.உரை.3) எனக் குறிப்பிடுகிறார். மணிமேகலை இலங்கையை, “இலங்கா தீவத்து” (மணி.28:107) “ரத்தினத் தீவத்து” (மணி.10:25-26) எனக் குறிப்பிடுகிறது. இத்தீவு இந்தியாவிற்குத் தெற்கே பாக் ஜலசந்தியாலும் மன்னார் வளைகுடாவாலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கைப் பல்வேறு நாட்டவரால் மாறுபட்ட பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

- டாலமி - தப்ரோபேன்
- பிளினி - தப்ரபானே
- பெரிபுளுஸ் - பலீசிமுண்டு
- மெகஸ்தனீஸ் - தப்ரபானே

சந்திர குப்தமௌரியரின் அவையில் கி.மு. 302-இல் தங்கியிருந்த கிரேக்கத்தாதர் மெகஸ்தனீஸ் இலங்கைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது, “தாபிரபேன் எனும் தீவு இந்தியாவிலிருந்து ஒரு சிறு ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தாபிரபேன் 7000 ஸ்டேடியா நீளமும், 5000 ஸ்டேடியா அகலமும் உள்ளது. அங்கு 700 கிராமங்கள் இருந்தன”¹⁰ என்கிறார் சு.கி.ஜெயகரன். பழங்காலத்தில் இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்தவர்கள் திராவிட இனத்தவராகிய நாகரும் இயக்கரும் ஆவர். இவர்கள் தமிழரில் ஓரினத்தவர். இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய இலங்கைப் பழங்குடி மக்களான நாகர்களோடும் இயக்கர்களோடும் தமிழ் வணிகர்கள் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். வணிகத்தின் காரணமாகச் சென்ற தமிழ் வணிகர் பின்னர் அங்குக் குடியேறி வாழவும் செய்தனர்.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் வணிகர் இலங்கையில் தங்கி வணிகம் புரிந்ததை அங்குக் கிடைக்கும் தொல்பொருள் சான்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சமீபத்தில் இலங்கையின் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித்துறை அநுராதபுரத்தில் தமிழ் வணிகர் தங்கியிருந்ததாகக் கருதப்படும் கட்டடத்தைக் கண்டுபிடித்தது. இன்றைக்கு 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் வணிகச் சாத்தனுடைய மாளிகை கட்டப்பட்டு பிற்காலத்தில் மண் மூடி

மறைந்து போயிற்று. அந்தக் கட்டடத்தைச் சார்ந்திருந்த கற்பாறைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்களின் மூலம் அக்கட்டிடம் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்க வேண்டுமென இலங்கைத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

தமிழ் வணிகர் இருவர் இலங்கையை வென்று கி.மு 2-ஆம் நூற்றாண்டில் அரசாண்டதை மகாவம்சம், தீபவம்சம் என்ற இலங்கையின் வரலாற்று நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சேனன், குட்டகன் என்னும் இரண்டு தமிழ் வணிகர் அக்காலத்தில் இலங்கையை அரசாண்ட குரத்திஸ்ஸன் என்னும் சிங்கள அரசனை வென்று புத்த சகாப்தம் 206 முதல் 328 வரையில் (கி.மு 177 முதல் 155 வரையில் இருபத்திரண்டு ஆண்டு நீதியாக அரசாண்டார்கள் என்று மகாவம்சமும் (xxx.10-11) தீபவம்சமும் (x.viii.471) கூறுகின்றன. இவ்விருவரும் அஸ்ஸாநாவிசர் (அஸ்ஸாம்-அஸ்வம்=குதிரை) குதிரை வணிகர்கள் ஆவர். மேலும், ஒரு சான்றாக சங்ககாலப் பாண்டிய, சோழ மன்னர்கள் வெளியிட்ட காசுகளில் ஒரு குறிப்பு உள்ளது. இதனை, “இக்காசுகள், வட இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம், கந்தரோடை, மாந்தை, அனுராதபுரம் போன்ற பல பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சில காசுகளில் ஒரு பக்கத்தில் பெருவழுதி என்ற பாண்டிய அரசனின் பெயரும் பின்புறத்தில் பாண்டியரின் இலச்சினையான கோட்டுருவ மீன் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காசுகளைத் தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் இலங்கையில் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். மேலும் இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில ஈயக்காசுகளால் தமிழ் பிராமி எழுத்துப் பொறிப்பு உள்ளது. இவற்றில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் யாவும் தமிழ் நாட்டில் உள்ள பிராமி எழுத்துக்களைப்போல் உள்ளன. இக்காசுகளில் உள்ள சாதன், உதிரன், கபதி, கடலன் ஆகிய பெயர்கள் தமிழ் ஆண்பால் பெயர்களாக உள்ளன. இவற்றைத் தமிழ்நாட்டு வணிகர்களின் பெயர்களாகக் கருதலாம்”¹¹ என்று பி.சண்முகம் விளக்கியுள்ளார். எனவே தமிழ்நாட்டு வணிகர் இலங்கையோடு நேரடி வணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை இவற்றால் உறுதி செய்யலாம்.

நடுக்கடல் வணிகம்

தமிழகத்திற்குக் கிழக்கே வெகு தூரத்தில் வங்காள விரிகுடா கடலுக்கும் அப்பால் பசிபிக் கடலில் பெருந்தீவுகள் உள்ளன. இக்காலத்தில் அத்தீவுகள் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் என்றும் இந்தோனேஷியத் தீவுகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் இத்தீவுக் கூட்டம் ‘சாவகம்’ என்றும் ‘சாவக நாடு’ என்றும் வழங்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் உள்ள சாவகத்தீவுகளுக்கு வங்காள விரிகுடாக்கடலைக் கடந்து போய் நடுக்கடலில் கப்பலோட்டி பழந்தமிழர் வணிகம் புரிந்துள்ளனர்.

தமிழகம் அயல்நாடுகளுடன் கொண்ட வணிகத்தொடர்புகள்

பழந்தமிழகம் அயல்நாடுகளுடன் கொண்ட வணிகத்தொடர்பின் அடிப்படையில் மேற்காசிய நாடுகளுடன் கொண்ட கடல் வணிகத்தொடர்பு (எகிப்து, பாபிலோன், சுமேரியா, அசிரியா, கிரேக்கம், உரோம், அரேபியா) கிழக்காசிய நாடுகளுடன் கொண்ட கடல் வணிகத்தொடர்பு (சீனம், மலேசியா, சாவகம், வடபோர்னியா) என இருவகைப்படுத்தலாம். இது தவிர, அருகிலிருந்த இலங்கைத்தீவுடனும் இந்தியாவின் உள்நாட்டுப்பகுதிகளிலும் தமிழகம் கடல் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

தமிழகம்-எகிப்து வணிகம்

பழந்தமிழர் எகிப்து தேசத்தோடு செய்த வணிகம் மிகப் பழமையானது. தமிழகத்தின் வணிகப் பொருள்கள் கி.மு 1500-1350 காலப்பகுதியில் எகிப்து நாட்டிற்குச் சென்றன. எகிப்து நாட்டிற்கும் பண்டைத் தமிழகத்திற்குமிடையே நடைபெற்ற வியாபாரத்தில் இடைத்தரகர்களாய் அரேபிய வணிகர்களும் பீனீஷிய வணிகர்களும் செயல்பட்டனர்.

தமிழக வணிகர்கள் மஸ்லின் துணிகள், மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, அகில், சந்தனம், யானைத்தந்தம், கருங்காலி, வேட்டை நாய், தேக்கு, அரிசி, சிறுத்தைப்புலி, குரங்கு முதலிய பொருட்களுடன் மரக்கலம் ஏறி வடகிழக்குப் பருவக்காற்று வீசும் காலத்தே அரபிக்கடலிலிருந்து (சேரநாடு) புறப்பட்டுச் செங்கடல் நுழைவாயிலில் உள்ள ஏடன் துறைமுகத்தை அடைவர். அங்குத் தமிழ் வணிகரிடமிருந்து

அப்பொருட்களைப் பெற்றுக்கொண்ட அரேபிய, பீனீஷிய வணிகர்கள் எகிப்து நாட்டின் துறைமுக நகராகிய அலெக்சாண்டியா, சிரியநாட்டுத் தலைநகரான டமாஸ்கஸ், ஈராக் நாட்டின் தலைநகரான பாக்தாத், சிற்றாசியா முதலான இடங்களுக்குச் சென்று விற்றுவிட்டு அவற்றிற்கு ஈடாக அங்குக் கிடைக்கும் டமாஸ்கஸ் நகரத்துப்பட்டாடை, வேலைப் பொருள்கள், பொன் இழைகளால் ஆன ஆடைகள் எனப் பல விலையுயர்ந்த பொருள்களைத் தமிழ் வணிகர்கட்கு அளிப்பர். அவற்றைத் தமிழ் வணிகர்கள் தம் நாவாய்களில் ஏற்றிக்கொண்டு தென்மேற்குப் பருவக்காற்று வீசும் காலத்தே புறப்பட்டுத் தமிழகம் வந்தடைவர்.

பழந்தமிழர்கள் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே எகிப்துடன் வணிக உறவு மேற்கொண்டிருந்தனர். “கி.மு 1500-1350 எகிப்தியர் தமிழகத்திலிருந்து தந்தத்தினால் ஆன பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர். கி.மு 1490 யூதர்களின் தலைவர் மோசஸ் என்பவர் கோவில் இறைவழிபாட்டில் தமிழகத்தில் விளைந்த மிளகை பயன்படுத்தியதாகப் பழைய ஏற்பாடு (விவிலியம்) குறிப்பிடுகிறது”¹² என்கிறார் புரட்சிதாசன். மோசஸ் என்பவர் யூதர்களின் ஆதி சமயத்தலைவர். இவர் நிகழ்த்திய இறைவழிப்பாட்டில் ஏலக்காய், இலவங்கம், மிளகு ஆகிய பொருள்களைப் பயன்படுத்தினர் எனப் பழைய ஏற்பாடு யாத்திராகமம் 37, 38, 39 ஆகிய அதிகாரங்கள் கூறுகின்றன. இப்பொருட்கள் யாவும் பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியாகச் சென்ற பொருட்களாகும்.

அண்மையில் எகிப்தில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த தொல்லியல் பொருட்கள் பழந்தமிழர் கடல் தாண்டி வணிகம் செய்ததை மெய்ப்பிப்பதாக உள்ளன. கெய்ரோ நகரத்துக்குத் தெற்கே செங்கடல் கடற்கரை ஓரமாய் இருக்கும் குவாசிர் அல் காதிம் என்ற இடத்தில் கிடைத்த பாணை ஒன்றில் தமிழ்ப்பிராமி வரி வடிவத்தில் கணன் (கண்ணன்) சாதன் (சாத்தன்) என்ற இரு தமிழ்ப் பெயர்கள் பொறித்த பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இப்பாணையோட்டில் இடம்பெறும் சாதன் என்பது சாத்தன் என்பதாக இருந்திருக்கலாம். சாத்தன் என்றால் வெளி ஊர்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று வணிகம் செய்யும் வணிகக் குழுவைக்

குறிக்கும் பழந்தமிழ்ச் சொல்லாகும். எடுத்துக்காட்டாக, சிலம்பில் கோவலனின் தந்தையாக இடம்பெறும் மாசாத்துவன், கூல வணிகன் சீத்தலைச்சாத்தன் என்ற பெயர்கள் மேற்கண்டப் பொருளிலேயே குறிக்கப்பெறுகின்றன. அ.இராகவன் அவர்கள், “லொடிபஸ் (கி.மு 265-247) என்னும் எகிப்திய நிபுணரே அலெக்சாந்திரியா நகரை நிர்மாணித்தவர் என்று தாலமி கூறுகிறார். அலெக்சாந்திரியா முற்காலத்தில் பெரிய கடல் துறைமுகமாக விளங்கியது. இத்துறைமுகத்தின் மூலமாகவே பெரிய வாணிபங்கள் நடைபெற்று வந்தன”¹³ எனக் குறிப்பிடுகிறார். கடற்கரை அருகே நிர்மாணிக்கப்பட்ட பர்நிக்கா, மியோஸ், ஹோர்மஸ் ஆகிய நகரங்கள் வழியே அலெக்சாந்திரியா துறைமுகத்திற்கு வணிகப் பொருட்கள் தரைவழியாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டன.

அலெக்சாந்திரியா துறைமுகத்திலிருந்து 120 மரக்கலங்கள், அரேபியா, பாரசீகக் கரைகள் வழியாக இந்தியாவுக்குச் செல்வதை நேரில் பார்த்ததாக அக்கால ஸ்ராபோ என்பவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எகிப்து அரசர்கள் தந்தம், தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட மேசை, பெட்டி, உருவச்சிலை முதலானப் பொருட்களைத் தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து (சேரநாடு - கேரளா) ஏற்றுமதியாகப் பெற்றனர். மேலும், கி.மு 1468-ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டி அரசாட்சி செலுத்திய (எகிப்திய) 18-வது பரம்பரையைச் சார்ந்த மன்னரின் பகுதங்கள் இந்திய மஸ்லின் துணிகளால் சுற்றப்பட்டிருந்தன என வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். இந்த மஸ்லின் துணி பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருளாகும்.

எகிப்தியர்கள் வணிகத்தின் பயனை நன்கு அறிந்திருந்தனர். அதனால் வணிகம் விரைவாக நடைபெற செங்கடலுடன் நீலநதிக்கரையை இணைத்துள்ளனர். “இரண்டாவது இராமசிஸ் என்னும் எகிப்திய அரசன் நீல நதியையும் செங்கடலையும் இணைப்பதற்கு ஒரு கால்வாய் தோண்டினான் என எகிப்திய நாட்டு வரலாறுகள் கூறுகின்றன. யவனர்கள் எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்ட காலத்தில் மத்தியதரைக் கடலையும், செங்கடலையும் இணைக்க இத்தகைய கால்வாய் அவசியம் என்பதனை நன்குணர்ந்தனர். எகிப்தை ஆண்ட யவன மன்னன் இரண்டாவது தாலமி என்பான் கி.மு 284-

ஆம் ஆண்டில் இவ்வாய்க்காலை மேலும் விரிவாக வெட்டினான். இந்தக் கால்வாயின் வழியே யவனர்கள் தங்கள் மரக்கலத்தில் நீல நதியைக் கடந்து எளிதாகச் செங்கடலை அடைந்தனர்”¹⁴ என்று கூறுவதன் மூலம் எகிப்தியர்கள் வணிகத்திற்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினை அறியமுடிகிறது.

பழங்காலத்தில் எகிப்தியர்கள் வணிகத்தின் பொருட்டு சொத்துரிமைப் பத்திரங்கள், வியாபார ஒப்பந்தங்கள் ஆகியவற்றை அறிந்திருந்தனர். எனினும் நாணயப் புழக்கம் அவர்களிடையே இல்லை. நாணயங்களுக்குப் பதிலாக தங்கம், செம்பு மோதிரங்களை மாற்றிக் கொண்டனர். இத்தகைய மோதிரப் புழக்கம் பண்டைய காலத்தில் எகிப்தில் மட்டுமே வழக்கத்தில் இருந்தது. அதில் ஈடுபட்டவர்கள் எகிப்தின் பெருவணிகர்களேயன்றி சாதாரண மக்கள் அல்லர். பண்டங்கள் விற்பனையின்போது எகிப்திய வணிகர்கள் தராசில் நிறுத்தி பொருட்களைக் கொடுத்தனர். பொருட்களை நிறுத்துக் கொடுக்கும் வணிகர்களின் படங்களைப் பழங்கால எகிப்திய ஓவியங்களிலும் காணலாம்.

தமிழகத்திற்கும் எகிப்துக்குமிடையே ஏற்பட்டிருந்த வணிகத் தொடர்பு மிகப்பழமையானதாக இருந்தபோதிலும், அவ்வணிகத் தொடர்பு எப்போது தொடங்கியிருக்கும் என்ற கேள்விக்குப் பலவாறான விடைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட எரித்திரியக் கடலின் பெரிப்ளஸ் (Periplus of the Erythrean sea) என்னும் நூலை W.H.ஸ்காப் என்பவர் பதிப்பித்துள்ளார். ஸ்காப் இந்நூலுக்கு எழுதியுள்ள பதிப்புரையில் கிரேக்க மக்கள் அநாகரீகத்தினின்று விழித்தெழுவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே எகிப்தும் பண்டைய இந்தியர்களும் (பழந்தமிழகமும்) வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்றும், பாரசீக வளைகுடாவின் வடபால் இந்நாடுகள் ஒன்றோடொன்று பண்டமாற்றுமுறைகளைச் செய்து கொண்டன என்றும் கூறுகிறார்.

தமிழக-பாபிலோனியா வணிகம்

கி.மு 2-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எகிப்தில் அடிமைகளாய் இருந்த சூதர்கள் பாலஸ்தீனப் பகுதிக்குக் குடியேறினார்கள். கி.மு பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாலமன் காலத்தில் அவனுக்குரிய மரக்கலங்கள்

மூன்றாண்டிற்கு ஒரு முறை வெள்ளி, பொன், யானைத்தந்தம், சந்தன மரங்கள், வாலில்லா குரங்கு, மயில்கள், அகில் மரங்கள் முதலானப் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தன. பாபிலோன் நகரத்து அரசன்மனை, வீடுகள் ஆகியவை சந்தன மரங்களால் அமைக்கப்பட்டன. அரசனது அரியணை தந்தத்தால் செய்யப்பட்டு பொன்னால் வேயப்பட்டிருந்தது எனப் பாபிலோனிய வரலாற்று நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சாலமன் அரசன் பெற்ற பொருட்கள் அனைத்தும் வணிகப்பொருட்களாய்ப் பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியாகிச் சென்றவையாகும். இதனைப் பற்றிக் கிறிஸ்தவர்களின் மறைநூலான விவிலியத்திலும் குறிப்புகள் உள்ளன. தென் அரேபிய நாட்டு அரசி சேபா என்பவள் சாலமன் அரசனைக் காணச் சென்றபோது ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களைக் கொண்டு சென்றாள் என விவிலியம் குறிப்பிடுகிறது. “சேபாவின் அரசி சாலமனின் புகழைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டாள். எனவே கடினமான கேள்விகள் மூலம் அவனைச் சோதிக்க வந்தாள். ஏராளமான வேலைக்காரர்களோடு அவள் எருசலேமுக்குப் பயணம் செய்தாள். ஏராளமான இரத்தினங்களைச் சுமக்கின்ற ஒட்டகங்களையும், மணப்பொருட்களையும், நகைகளையும், பொன்னையும் சுமந்து வந்தாள். அவள் சாலமனைச் சந்தித்து தனக்குத் தெரிந்த பல வினாக்களைக் கேட்டாள்”¹⁵ எனப் பரிசுத்த பைபிள் யாத்திராகமம் 32-ஆவது அதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

சாலமனின் கப்பல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் விவிலியத்தில் உள்ளன. ‘அரசனுக்கு வியாபாரத்தின் பொருட்டு வேறு தேசங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட பல தர்ஷீசின் கப்பல்களும் இருந்தன. அரசரின் வணிகக்கப்பல்கள் ஈராமின் கப்பல்களோடு சென்று வணிகம் செய்தன. இக்கப்பல்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பொன், வெள்ளி, குரங்கு, யானைத் தந்தம், விலங்குகள் உள்ளிட்டவற்றைப் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து கொண்டு வரும். மேலும் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன் சாலமன் அரசன் கட்டிய ஆலயத்திற்கு அருகிலிருந்து அகில்கட்டை, மயில் இறகு, ஆட்டுமயிர் (ரோமம்), தேக்குமரத்துண்டு, குரங்கு முதலிய பொருட்களைப் பொனிசியர்களின் கப்பல்கள் ஏற்றி வந்தன. அதோடு ஈராமின் கப்பல்கள் ஒபீரிலிருந்து பொன்னைக் கொண்டு வந்தன. அவை சிறப்புமிக்க வாசனை

மரங்களையும் நகைகளையும் கொண்டு வந்தன. சாலமன் இம்மரத்தடிகளை ஆலயத்திலும், அரண்மனையிலும் உதவிக்காகப் பொருத்தினான். அவற்றை இசைக்கருவிகள் செய்யவும் பயன்படுத்தினான். அதன்பின் அங்கு எவரும் இது போன்ற வாசனை மரத்தினைக் கொண்டு வந்ததில்லை. இதுவரை பார்த்ததுமில்லை.

கிறிஸ்தவ மறை ‘ஓபீர்’ என்று குறிப்பிடும் பகுதியானது நெல்லை மாவட்டத்தில் நான்குநேரி வட்டத்திலுள்ள உவரிப் பட்டினமேயாகும். இதனைப் பற்றித் திரு.தாமஸ் நாபார் அவர்கள், “சென்னை கிறிஸ்தவக்கல்லூரி வெளியீட்டில் பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஓபீர் என்பது தமிழகத்தின் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கடற்கரைப் பட்டினமாகிய உவரியேயாகும்”¹⁶ என்று உறுதிப்படுத்துகின்றார். ஓபீர் மரக்கலப்பயணம் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நடைபெற்றது. வணிகப் பொருட்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்வதில் மரக்கலத்தில் பயணத்தின் நடுவே துறைமுகங்களில் தங்கிச் செல்வதாலும் சரியான கடல் வழி இல்லாததாலும் மூன்று ஆண்டுகள் ஆயின என வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

மேலை நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஓபீர் குறிப்பிட்ட இன்ன இடத்தில் இருக்கிறது என்று கூற முடியாவிட்டாலும் அது இந்தியாவில் இருந்ததற்கு (திராவிட தேசத்தில்) வரலாற்றுச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன என்று கூறியுள்ளனர். மேலும், மாக்ஸ் முல்லர் என்னும் ஜெர்மன் நாட்டு அறிஞர் விஞ்ஞானத்தின் மொழி என்னும் தமது நூலில் ஓபீர் என்பது இந்திய நாட்டுத் துறைமுகமே என்றும் ஒபீரிலிருந்து மேற்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்ற வணிகப்பொருட்கள் (திராவிட தேசத்தில்) கிடைக்கும் பொருட்களேயென்றும், அவற்றின் பெயர்களும் திராவிட மூலத்தை உடையன என்றும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். மேலும், தமிழகத்திற்கும் பாபிலோனியாவிற்குமிடையே மிகப் பெரிய அளவில் வணிகம் நடைபெற்று வந்ததற்குத் தொல்பொருள் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பாபிலோனியாவில் நிப்பூர் என்ற இடத்தில் முரஷீ என்பவரும் அவர் மக்களும் நடத்தி வந்த காசு வணிகத்தில் கணக்குப் பதியப்பட்ட களிமண்ணோடுகளில் பாபிலோனியர் தமிழக வணிகருடன்

கொண்டிருந்த பற்று வரவுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதே காலத்தில் தமிழக வணிகர்கள் பாபிலோன் நகரத்தில் குடியேறி அங்கேயே தங்கித் தம் தொழிலை நடத்தி வந்ததையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சான்றுகள் தமிழர்களுக்கும் பாபிலோனியர்களுக்கும் நடைபெற்ற கடல் வணிகத்தை உறுதிப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றன.

தமிழக-சுமேரியா வணிகம்

தென்னிந்தியாவிற்கும் சுமேரியாவிற்குமிடையே கி.மு.நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வணிகத்தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டுமென்று சாய்சி (Sayce) தம் ஹிப்பர்ட் சொற்பொழிவுகளில் (1887) குறிப்பிட்டுள்ளார். தாம் குறிப்பிட்டதற்குக் கீழ்க்கண்ட சான்றினை அவர் எடுத்துக் காட்டினார். சுமேரிய மன்னரின் தலைநகரான ‘உர்’ என்ற இடத்தில் சந்திர பகவானுக்கு எடுக்கப்பட்ட கோயிலின் சிதைவுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அச்சிதைவுகளில் தேக்குமரத்துண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ‘உர்’ என்ற இடத்தில் கி.மு மூவாயிரம் ஆண்டிலே அழிந்துவிட்டதால் தேக்கு மரத்துண்டின் வயதை ஐயாயிரம் ஆண்டிற்கு மதிப்பிடலாம். இத்தேக்கு மரமானது பழங்காலத்தில் தமிழகத்தின் மேற்குக் கரையிலிருந்து (சேரநாடு) சுமேரியாவிற்குக் கி.மு மூவாயிரத்திற்கு முன்னரே ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது.

சுமேரியாவில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள தேக்கு மரமானது “தென்னிந்தியாவின் மலபார் கரையில் மட்டுமே வளரும் இயல்புடையது. வேறெங்கும் வளராது”¹⁷ என ரெகாஜின் தெரிவிக்கிறார். இச்சான்றின் மூலம் கி.மு 4000-இல் பழந்தமிழகத்திற்கும் சுமேரியாவிற்கும் நிகழ்ந்த கடல் வணிகத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தமிழக-அசிரியா வணிகம்

யுப்ரடஸ் பள்ளத்தாக்கு அருகில் உள்ள அசிரியா நாட்டுடனும் பழந்தமிழர்கள் கடல் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். கி.மு 860-இல் அசிரியாவை அரசாண்ட ஷல்மனேசர் என்ற அரசனின் கல்லறை மீது வாலில்லாக் குரங்கு, யானை என விலங்குகளின் உருவங்கள்

வரையப்பட்டுள்ளன. இவ்விலங்குகள் யாவும் பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டவையாகும். கி.மு 700-இல் அசிரியாவை அரசாண்ட மன்னன் அவனது தோட்டத்தில் பருத்திச் செடிகளை வளர்த்தான். பருத்திச் செடிக்கு அசிரிய நாட்டு மக்கள் அளித்த பெயர் பொன் பயிர் விளையும் மரங்கள் என்பதாகும். “இந்திய இரும்பு அசிரியாவுக்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டது. பஞ்சைத் தரும் பருத்திச் செடிகளும் இலவ மரங்களும் ‘நினவெஷ்’ என்னும் நகரில் நடப்பட்டன. மேலும், முத்து, பென்னிற ஆடைகள், மிளகு, இலவங்கம், நறுமணப் பொருட்களும் அசிரிய நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களாகும். இப்பொருட்களையெல்லாம் அசிரியா நாட்டு மக்கள் விரும்பி வாங்கினர். அசிரியா நாட்டில் உலகின் பல்வேறு நாட்டு வணிகர்களான யவனர் (கிரேக்கர், உரோமர்) யூதர், சீனர், தமிழர் என அனைத்துப்பகுதி வணிகர்களும் வசித்து வந்தனர். அன்று அந்நகரில் குடியேறிய தமிழ் வணிகர்களின் வழி வந்தோர் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் அங்குக் காணப்பட்டனர். இதன் மூலம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே பழந்தமிழர்கள் அசிரியா நாட்டுடன் கடல் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

தமிழக-கிரேக்க வணிகம்

ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் தென் பகுதியில் மத்தியதரைக்கடலுக்கு அருகில் கிரேக்க நாடு உள்ளது. கி.மு 538-இல் கிரேக்கத்திற்கும் பாபிலோனியாவிற்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் கிரேக்கம் வென்றது. பாபிலோனியா நகரம் அழிக்கப்பட்டது. இதனால் கிரேக்கம் தமிழகத்துடன் நேரடியாக வணிகத்தொடர்பு கொள்ள எளிமையாக இருந்தது. பர்சியா வளைகுடா வழியாகப் பாபிலோனிய வணிகர்கள் நடத்திய வணிகத்தை கிரேக்கர்கள் செங்கடல் வழியாக நடத்தலாயினர். அலெக்ஸாண்டரது காலத்தில் அலெக்ஸாண்டிரியா நகரம் வணிக மையமாக (Trade Centre) விளங்கியது. சூயஸ் கால்வாய் மரக்கலங்கள் செல்வதற்கு ஏற்றதாக ஆழப்படுத்தப்பட்டது. இதனால், தமிழக வணிகர்கள் பாரசீக வளைகுடாவிற்குச் செல்வதை விடுத்து நேரடியாக செங்கடலுக்குச் சென்றனர்.

பழங்காலத்தில் கிரேக்கர்களால் இந்தியாவிற்கு இரண்டு வழிகள் கண்டறியப்பட்டன.

1. கடல்வழி அரேபியக் கடற்கரை ஓரங்கள், செங்கடல் ஏல நிடிக்குடா (Aelanitie golf) வரை.
2. நிலவழி - தென் அரேபியா தொடங்கி அரேபியாவின் மேற்குக் கடற்கரை ஓரமாக நபாதியான் (Nabateans) பெத்ரா (Petra) காசா (Gaze) அல்லது சினை பெனின்சலா (Sinai Peninsula) வழியாக எகிப்து வரை.

கிரேக்கர்களுடன் உண்டான வணிகம் குறித்து, “கி.மு 170-இல் டாலிடு எவர் கெட் (IV) மன்றத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி கருதத்தக்கது. அரபிக்குடாவில் இருந்த ஓர் இந்தியரை அலெக்சாந்திரியாவிற்குக் கடத்தி வந்து அவருக்குக் கிரேக்க மொழி பயிற்றுவித்து இந்தியாவிற்குக் கடல் வழியில் செல்லுமாறு பணிக்கப்பட்டாராம். அதனைத் தொடர்ந்து கிரேக்க வணிகக் கப்பல்கள் இந்தியாவிற்குப் பலமுறை சென்று மதிப்பு வாய்ந்த பல பொருட்களுடன் திரும்பின”¹⁸ என்று க.ப.அறவாணன் குறிப்பிடுகிறார்.

பழங்காலத்தில் யவனர்கள் (கிரேக்கர்களும், உரோமர்களும்) மரக்கலங்களை நடுக்கடலில் செலுத்தி கடல்வழிப் பயணம் மேற்கொள்ளவில்லை. வழிகாட்டியின் துணையோடு கரையோரமாகவே மரக்கலங்களைச் செலுத்திப் பயணம் செய்தனர். இப்பயணமே அவர்களது உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பாதுகாப்பாக இருந்தது. எகிப்தரசி கிளியோபாட்ராவின் காலத்திலும் இவ்வாறே பயணம் மேற்கொண்டனர். இதனால் கரையோரமாகக் கப்பல் பயணம் செய்து இந்தியாவின் மேற்குக்கரையை (சேரநாட்டு-முசிறி) அடைய மிக நீண்ட காலம் ஆனது. கி.பி 47-இல் ஹிப்பாலஸ் (Hippalus) என்னும் கிரேக்க மாலுமி “தென்மேற்குப் பருவக்காற்றின் உதவியினால் அரபிக்கடலின் நடுவின் பிரயாணம் செய்து வெகு விரைவில் சேரநாட்டுத் துறைமுகத்துக்கு வந்தான்”¹⁹ என தேவராஜன் குறிப்பிடுகிறார். ஹிப்பாலஸ் எனும் கிரேக்க

மாலுமிகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்ததால் அவன் நினைவாகத் தென்மேற்கு பருவக்காற்றிற்குக் கிரேக்க மாலுமிகள் ஹிப்பாலஸ் பெயரையே சூட்டினர். ஹிப்பாலஸ் பருவக்காற்று கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு கிரேக்கர்கள் பழந்தமிழ் நாட்டிற்கு விரைவாக வந்து வணிகம் புரிந்தனர்.

கி.பி 23 முதல் கி.பி 79 வரை வாழ்ந்த பிளினி என்னும் வெளிநாட்டார் செங்கடலிலிருந்து சேரநாட்டுத்துறைமுகமான முசிறிக்கு மரக்கலங்கள் மூலம் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளனர். இதனை, “இந்தியாவிற்குச் செல்லுகின்றவர்கள் ஒகெலிஸிலிருந்து புறப்படுவது வசதியானது. அந்த இடம் கெல்லா என்று வழங்கப்படுகிறது. அது ஒரு விரிகுடாவாகும். அங்கிருந்து ஹிப்பாலஸ் பருவக்காற்றின் துணையால் நாற்பது நாள் பயணத்தால் இந்தியாவின் முதன்மை வாய்ந்த வணிகத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய முசிறியை அடையலாம்”²⁰ என்று ‘சேரர் வரலாறு’ என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. கிரேக்கத்திற்கும் பழந்தமிழகத்துக்கும் இடையே நிகழ்ந்த வணிகத்தை உற்றுநோக்கும்போது பின்வரும் முடிவுக்கு வரலாம். கெல்லாவிலிருந்து புறப்படும் கிரேக்கர்களின் மரக்கலங்கள் ஹிப்பாலஸ் பருவக்காற்றின் துணையால் (அரபிக்கடலில் தென் மேற்காகப் பருவக்காற்று வீசும் காலம் - ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து அக்டோபர் வரை வடகிழக்காக வீசும் காலம் - அக்டோபரிலிருந்து ஏப்ரல் வரை) 40 நாட்களில் பழந்தமிழகத்தின் முதல் வணிகச் சந்தையாக விளங்கிய முசிறிப்பட்டினத்தை அடைந்தன. பின்பு அக்கலங்கள் எகிப்து நாட்டின் மெசீர் மாதத்தில் அதாவது ஜனவரி மாதத்தில் பனிகாலத்தில் பருவக்காற்று வீசும் காலத்தில் புறப்பட்டுச் செங்கடலை அடைந்தன. செங்கடலை அடைந்ததும் தென்மேற்கு அல்லது தென்கிழக்காக வீசும் பருவக்காற்றின் மூலம் புறப்பட்ட இடத்தை அடைந்தன. இஞ்சி, எண்ணெய், தேங்காய், தேக்கு, அரிசி, இலவங்கம், யானைத் தந்தம் முதலிய பொருட்களைக் கிரேக்கர்கள் பழந்தமிழர்களிடமிருந்து விரும்பி வாங்கிச் சென்றனர். கிரேக்கர்கள் தமிழகத்துடன் வணிகத்தில் இறங்கியது கி.மு 5-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான். இவ்வணிகத் தொடர்பால் தமிழ்ச்சொற்கள் பல கிரேக்க மொழியில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன:

தமிழ்	கிரேக்கம்	ஒளிப்பெயர்ப்பு
அரிசி	Oryza	ஆரிசா
கருவா (இலவங்கம்)	Karpion	கார்ப்பியன்
இஞ்சி	Zingibers	சின்ஜிபேராஸ்
பிப்பாலி	Perperi	பெர்பெரி

சோபோகிளிபஸ், அரிஸ்டோபேனிஸ் ஆகிய கிரேக்க அறிஞர்களின் நூல்களிலிருந்து இவற்றைக் காணமுடிகிறது. கிரேக்கச் சொற்களும் தமிழ் மொழியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கிரேக்கம்	தமிழ்
மத்திகை	சாட்டை
சுருங்கை	தரைக்குள் செல்லும் வழி
நன்னல்	நாழிவட்டில்
ஓரை	இரண்டரை நாழி

தமிழகத்துடன் கிரேக்கம் கொண்ட நேரடித் தொடர்பால் அதுவரை வணிக இடைத்தரகராய்ச் செயல்பட்டு வந்த அரேபிய வணிகர் இடத்தைக் கிரேக்கர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

தமிழக-அரேபிய வணிகம்

பழந்தமிழ் நாட்டுக்கு வடமேற்கிலிருந்து வந்த அரேபிய வணிகர்கள் சேர நாட்டின் முசிறித் துறைமுகத்திற்கு வந்து வணிகம் செய்தனர். அவர்கள் வணிகம் செய்த இடத்திற்குப் ‘பந்தர்’ என்று பெயரிட்டிருந்தனர். அரபு மொழியில் பந்தர் என்றால் ‘கடைவீதி’ என்பது பொருளாகும். இப்பந்தரைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்து,

“நன்கல வெறுக்கை துஞ்சம் பந்தர்க்

கமழும் தாழைக் கானலம் பெருந்துறை” (பதிற்.55:4,5)

“கொடு மணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலொடு

பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்” (பதிற்.67:1,2)

“பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்”

(பதிற்.74:6)

என்றவாறு குறிப்பிட்டுள்ளது. இப்பந்தரில் விலையுயர்ந்த முத்துக்களும் பொன் நகைகளும் கொடுமணம் என்னும் ஊரில் செய்யப்பெற்ற அரிய அணிகலன்களும் விற்கப்பட்டன.

அரேபியர் தமிழகத்திலிருந்து மிளகு, இஞ்சி, இலவங்கம், ஏலம், சந்தனம், தேக்கு, பூந்துகில், குரங்கு உள்ளிட்டவற்றை வாங்கிச் சென்று செங்கடல் ஏடன் துறைமுகத்திலும், அலெக்ஸாண்டிரியா துறைமுகத்திலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் விற்பனை. அங்குக் கிடைத்த பொருட்களைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்தனர். பழங்காலத்தில் தமிழரே கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்று வணிகம் புரிந்து அங்குள்ள பொருள்களைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் கிடைத்தப் பொருள்களைத் தமிழரிடமிருந்து அரேபியர் வாங்கிச் சென்று வெளிநாடுகளுக்குக் கொண்டு போய் விற்பனை புரிந்தனர். “அரேபியர் தமிழ் நாட்டுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தபடியால் அரிசி என்னும் தமிழ்ச்சொல் அரபு மொழியில் ஒருஜ் என்று வழங்குகிறது. அரேபியர் அக்காலத்தில் தமிழ் நாடாக இருந்த சேர நாட்டிலிருந்து மூங்கிலைக் கொண்டு சென்று அரபு நாட்டில் வளர்த்தார்கள். அரேபியர் தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களை முக்கியமாகச் சேரநாட்டு மிளகைக் கொண்டு சென்று செங்கடல் துறைமுகம் வழியாகக் கடலில் கலக்கும் இடத்திலிருந்து அலெக்சாந்திரியா துறைமுகப்பட்டினத்திலும் விற்பனையாக. அங்கிருந்த பொருள்களைக் கொண்டு வந்து தமிழ்நாட்டிலும் விற்பனையாக”²¹ என கானலம் பெருந்துறை என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது.

கிரேக்கர்களும் ரோமர்களும் தமிழகத்துடன் நேரடி வணிகத்தில் இறங்கியபோது அரேபியரின் வணிகத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். பின்னர் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் சிரியா, எகிப்து, பரசியா ஆகிய நாடுகளை அரேபியர் வென்றபோது மீண்டும் அரேபிய தமிழகக் கடல் வணிகம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

தமிழக-மடகாஸ்கர் வணிகம்

பழங்காலத்தில் தமிழகத்திற்கும் மடகாஸ்கருக்குமிடையே மிக நெருங்கிய வணிகத் தொடர்பு இருந்தது. தமிழர் பலர் வணிகத்தின் பொருட்டாக மடகாஸ்கருக்குச் சென்று குடியேறினர். “தென்னிந்தியாவிற்கும் மடகாஸ்கருக்குமிடையே நெருங்கிய வணிகத் தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேயாவிற்கு இடம் பெயர்ந்த தமிழர் பலர் அங்கிருந்து மடகாஸ்கருக்குச் சென்று குடியேறியுள்ளனர். இன்று மடகாஸ்கரில் வாழும் மக்கள் தாங்கள் மங்களுரிலிருந்து குடி பெயர்ந்ததாகவும் தங்கள் முன்னோரை பலே என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்”²² என அ.தில்லைவனம் குறிப்பிடுகிறார். தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசியாவிற்கு வணிகத்தின் நிமித்தம் சென்ற வணிகர்களோ அல்லது அவர்கள் வழிவந்தவர்களோ பிற்காலத்தில் மலேசியாவைக் கைவிட்டுச் சென்று மடகாஸ்கருக்குச் சென்று குடியேறியிருக்க வேண்டும்.

தமிழக-சீன வணிகம்

சீனாவுடன் பழந்தமிழகம் மேற்கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர்பு பழமையானது. கர்னல் ஜெரின் என்ற ஆராய்ச்சியாளர் “ஏசுப் பெருமானுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வட இந்தோ-சீனத்திற்குத் தரைவழியாகவும் தென் இந்தோசீனத்திற்குக் கடல் வழியாகவும் தமிழ் வணிகர் சென்று வந்தனர் என்றும், அந்நாட்டில் தக்கோலா (தக்கோலம்) என்பது சிறந்த வாணிக நகரமாகும்”²³ என்று கூறியுள்ளார். கி.மு ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே வாணிகர்கள் இந்தியப் பொருள்களைக் கடல் வழியாகச் சீனாவுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள் என்ற செய்திக்குச் சீன வரலாற்றில் ஆதாரம் இருக்கிறது என ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். “தமிழகத்துப் பண்டங்கள் கி.மு ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே சீனத்தில் இறக்குமதியாயின என்று அந்நாட்டு வரலாறுகள் அறிவிக்கின்றன. சீனத்துப் பட்டாடைகளையும் சர்க்கரையையும் ஏற்றுக்கொண்டது. இதனால், இன்றளவும் பட்டுக்குச் சீனம் என்றும், சருக்கரைக்குச் சீனி என்றும் வழங்கி வருகிறோம். சீனக்கண்ணாடி, சீனக்கற்பூரம், சீனக்கருவாடு, சீனக்களிமண், சீனக்காக்கை, சீனக்காரம், சீனக்கிழங்கு, சீனக்கிளி, சீனக்குடை, சீனச்சட்டி, சீனச்சரக்கு, சீனச்சுக்கான்,

சீனச்சுண்ணம், சீனத்துமுத்து, சீனநெல், சீனப்பட்டை, சீனப்பரணி, சீனப்பருத்தி, சீனப்புகை, சீனப்புல், சீனப்பூ, சீனமல்லிகை, சீனமிளகு, சீனதேக்கு, சீனவங்கம், சீனவரிவண்டு, சீனாக்கற்கண்டு, சீனச்சுருள் என்ற சொற்கள் இன்றளவும் தமிழ் மொழியில் பயின்று வருகின்றன”²⁴ எனக் கே.கே.பிள்ளை தெரிவிக்கிறார். சீனத்துடன் கொண்ட வணிகம் காரணமாக அந்நாட்டு பொருட்பெயர்கள் பல தமிழ்ப்பெயர்கள் போன்று இன்றைய மக்களால் வழங்கப்படுதற்குக் காரணமுடிகிறது.

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் பான்கோ (Pankow) என்ற சீன அறிஞர் இந்தோ சீனக் கடற்கரையிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்குக் கடல்வழியாகச் செல்ல ஓராண்டு ஆகும் எனவும் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தமிழகத்திற்கும் சீனத்திற்குமிடையே நல்லுறவு நிலவியதாகவும் தமது குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். “தமிழக சீனக்கடல் வழித்தொடர்புக்கு சீனாவிலுள்ள தொன்கின் (Tonkin) முக்கியத் துறைமுகமாக இருந்தது”²⁵ எனவும், “கி.மு 140 முதல் கி.மு 186 வரை சீனாவை ஆண்ட ஊ சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் காஞ்சி அரசுடன் வாணிக உறவுகள் சீராக இருந்தன”²⁶ எனவும் பழ.நெடுமாறன் தெரிவிக்கிறார். இதன்மூலம் பண்டைத் தமிழர்கள் சீனாவுடன் கொண்டிருந்த வணிகம் குறித்து அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் சீன வணிகர்கள் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்து முத்துக்கள், அபூர்வக்கற்கள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அதற்கு மாற்றாகப் பட்டு, தங்கம் ஆகியவற்றைத் தந்துள்ளனர். தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களை வாங்குவதில் சீனர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். இதிலிருந்து கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திற்கும் (காஞ்சிக்கும்) சீனாவிற்குமிடையே வணிகத் தொடர்பு இருந்ததையும் தென்னிந்தியப் பண்டங்கள் கடல் வழியாகச் சீனாவுக்குச் சென்றதையும் அறிய முடிகின்றன.

தமிழக மன்னர்களிடையே தூதுவர் பரிமாற்றம் என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பின்னும் தொடர்ந்தது. கி.பி. ஒன்று முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் தமிழகச் சீன அரசுகள் தங்களுக்குள்

தூதுவர்களைப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டன. பான்குவின் குறிப்பும் இதனை உறுதி செய்கிறது. “சீன அரசரான வாங்-மாங் என்பவர் காஞ்சியிலிருந்து மன்னருக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுகளைத் தூதுவர் மூலம் அனுப்பி வைத்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் காஞ்சிபுரம் சோழப்பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது”²⁷ என்ற கூற்றிலிருந்து சீனத்தூதுக்குழுச் சங்ககாலச் சோழ அரசு ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் தமிழகம் வந்திந்ததை அறிய முடிகிறது.

சீனத்தூதுக்குழு தமிழகம் வந்ததுபோல தமிழகத் தூதுக்குழுவும் அக்காலத்தில் சீனா சென்றது. தமிழக மன்னர் சார்பாகச் சென்ற தூதர்கள் சீன மன்னருக்கு உயர்நகர் குதிரைகள், மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த முத்துக்கள், வைரங்கள், தேன், பட்டுத்துணி, மிளகு, இஞ்சி ஆகிய பொருட்களைக் கொடுத்தனர். சீனாவுக்குச் சென்ற தமிழகத் தூதர்கள் மிக்க அன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடத்தப்பட்டனர் என்றும், தமிழகத் தூதர்கள் தங்கி இருக்கும் காலம் வரைச் சிறப்பாக விருந்தோம்பல் செய்ய வேண்டும் என்று சீன அரசன் ஆணை பிறப்பித்தாரென்றும், அவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது அவர்களுக்கு அரசு மரியாதை அளிக்கப்பட்டு, பூ வேலைகள் நிறைந்த பட்டைகள், தங்க மேகலை, மீன் வடிவிலான பண்ப்பை முதலியப் பொருட்களைச் சீன அரசர் வழங்கினாரென்றும் இந்தியாவைப் பற்றிய சீன வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன.

தமிழகத்திலிருந்தும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலிருந்தும் சென்ற தூதுக்குழுக்கள் யாவும் வணிக ரீதியில் சென்றவையே, அரசியல் ரீதியாக அவர்கள் செல்லவில்லை. சங்க காலத்தில் தமிழகச் சீன வணிகத்தில் நாகப்பட்டினத் துறைமுகம் முக்கியப் பங்கு வகித்தது. இத்துறைமுகத்தில்தான் சீனாவிற்கு முத்து, யானைத்தந்தம், பவளம், கண்ணாடி, பாக்கு, ஏலக்காய், துணி வகைகள் ஆகியன ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாகச் சௌ.சுஇ.சுவா என்னும் சீன வரலாற்று நூல் தெரிவிக்கிறது. சீனாவுடனான வணிக ரீதியிலான தூதரக உறவு பல்லவர் காலத்திலும் பிற்காலச் சோழர் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. தமிழகச் சீன கடல் வணிகமானது கி.பி 14-ஆம் நூற்றாண்டு வரைத் திகழ்ந்ததாக வரலாற்று அறிஞர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

தமிழக-உரோமம் வணிகம்

தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட வணிகப் பொருட்களின் பெருமையைக் கிரேக்கர்கள் மூலமாக உரோமர்கள் அறிந்துகொண்டனர். எனினும் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு வரையில் ரோமானியரின் வணிகம் பெருமளவில் விரிவடையவில்லை. ரோமானியர் மிகப்பெரும் கடற்படையை வைத்திருந்தாலும் கிரேக்கர்களைப் போன்ற சிறந்த கப்பலோட்டிகள் அவர்களிடம் கிடையாது. உரோமானிய ஆட்சிக்காலத்திலும் கிரேக்கர்களே மிகச்சிறந்த கடலோடிகளாகவும் வணிகர்களாகவும் திகழ்ந்தனர்.

கி.மு 30-இல் மத்தியத்தரைக்கடலைச் சார்ந்த நாடுகளை உரோமப் பேரரசர் அகஸ்டஸ் வென்றார். உரோமானிய ஆட்சியின்போது அரேபியர் செங்கடல் வழியாக எகிப்து, கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் வணிகம் புரிந்து வந்தனர். பின்னர் உரோமர்கள் அரேபியரின் வணிகத்தைத் தடுத்து செங்கடல் பகுதி துறைமுகத்தைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தனர். உரோமானிய ஆட்சிக்குக் கீழ் அடங்கிய துறைமுகப்பட்டினங்களில் மேற்பார்வையாளர்களாகவும் மரக்கல ஓட்டிகளாகவும் கிரேக்கர்களை உரோமானியர்கள் நியமித்தனர்.

உரோமானியப் பேரரசர் அகஸ்டஸ் சக்கரவர்த்தியின் எகிப்து வெற்றி (கி.மு 30-இல்) உரோமர்கள் பழந்தமிழகத்துடன் நேரடியாக வணிகத் தொடர்பு கொள்ள வழி வகுத்தது. கிறிஸ்தவ ஆண்டு தொடங்கியது முதல் சில நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்துக்கும் உரோமபுரிக்கும் இடையே நேரடி வணிகம் பெருமளவில் வளர்ந்து வரலாயிற்று. உரோமருடன் அரசியல் தொடர்பு கொள்வதிலுள்ள நலன்களை முதன் முதல் கண்டுணர்ந்தவன் ஒரு பாண்டிய அரசனேயாவான். உரோமர் சேர நாட்டினனாகும் எண்ணத்துடன் அவன் அகஸ்டஸ் ஸீஸரிடம் இரண்டு தூதுக்குழுக்கள் அனுப்பினான். இவற்றுள் ஒன்று ஜூலியஸ் ஸீசர் மாண்ட 18-ஆம் ஆண்டில் (கி.மு 26-இல்) அகஸ்டஸ் டெராகோனாவில் (Terracona) தங்கியிருக்கும் சமயம் அவனைச் சென்று கண்டது. மற்றொன்று ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (கி.மு 20-இல்) சாமாஸ் தீவிலிருக்கும்போது அவரைச் சந்தித்தது என்று இரண்டு முறை அவரைச் சந்திக்கச் சென்றுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்நாட்டில் உரோமர்கள்

மேற்காசியாவிலிருந்து வந்த கிரேக்க உரோம வணிகர்களைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் ‘யவனர்கள்’ என்று குறிப்பிடுகின்றன. யவனர் என்னும் இச்சொல் “ஐஒனிஸ் (Iaones) என்னும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து திரிந்து வந்தது. வடமொழிக் கவிதையிற் பெரும்பாலும் கிரேக்கரை உணர்த்தவே இச்சொல் வழங்கும். தமிழ்க்கவிதையில் உரோமர், கிரேக்கர் உட்பட மேலைத் தேசத்தவர் யாவரையும் குறிக்கும்”²⁸ என்கிறார் சு.வித்தியானந்தன். உரோமர்கள் வணிகத்தின்போது வணிகப்பொருளுடைய மரக்கலங்களைக் கடற்கொள்ளையரிடமிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு நன்கு பயிற்சிப் பெற்ற உரோமானியப் போர் வீரர்கள் பலரைத் தமிழகத்திற்குத் தங்களுடன் அழைத்து வந்தனர். அக்காலத்தில் முசிறித் துறைமுகத்தின் சுற்றுப்பகுதியில் கடற்கொள்ளையர்களின் நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்துள்ளன. முசிறியில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ரோமானியப் படை கோஹாட் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இப்படையில் 300-லிருந்து 1200 பேர் வரை வீரர்கள் இருந்தனர். முசிறியில் இருந்த அகஸ்டஸ் சீசர் கோயில் கி.பி 1341-இல் பெய்த பெருமழையின் காரணமாகப் பேரியாற்றில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கால் அழிந்துபோனது.

வணிகத்தின் பொருட்டு, தமிழகத்தில் தங்கிவிட்ட உரோமானியர்கள் தமிழக அரச சேவையை மேற்கொண்டு அரசர்களுக்கு மெய்க்காப்பாளர்களாகவும் அரண்மனைக் காவல்கார்களாகவும் இராணுவப் பாசறைக் காவலர்களாகவும் அமர்ந்தனர். மதுரையின் கோட்டை வாயிலை உரோமானியப் போர் வீரர்கள் காவல் புரிந்ததை,

“கருங்கை வீதிமருங்கிற் போகிக்

கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

அடல்வான் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு, ஆங்கு” (சிலம்பு.14:65-67)

எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. வணிகத்திற்கு வந்தவர்கள் இங்கேயே தங்கி காவல் செய்யும் பணியை மேற்கொண்டனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யவன நாட்டுப் பொறிகள்

யவன நாடுகளிலிருந்து பல அரிய இயந்திரப் பொறிகளைப் பாண்டிய மன்னர்கள் வாங்கிப் பாண்டிய நாட்டு அரசர்கள் மீது பொருத்திப் பகைவர்கள் எளிதில் நுழைய முடியா வண்ணம் அரசர்களை அமைத்தனர். பகைவர்கள் அரசனை முற்றுகையிட்டால் அவர்களை வெல்லுவதற்கு வீரர்கள் தேவையில்லை. இப்பொறிகளே பகைவர்களது உயிரை எடுக்கும் வண்ணம் அமைந்திருந்தன. ‘வளைந்து தானாகவே இயங்கும் இயந்திரங்கள், கரிய விரல் வாய்ந்த கருங்குரங்குப் பொறி, கல் வீசும் கலன் பொறி, பகைவர்கள் மீது கொதிக்கும் எண்ணெய்யை உமிழும் பொறி, சாணம் கரைத்துக் கொதிக்க வைத்து ஊற்றும் மிடாக்கள், செம்பை உருக்கிப் பகைவர்கள் மீது தெளிக்கும் குழிசி, இரும்பை உருக்கி எதிரிகள் மீது உமிழும் பொறி, தூண்டில் பொறி, கல் நிரம்பப் பெற்ற கூடைப்பொறி, பகைவர் கழுத்தை முறிக்கும் சங்கிலி, ஆண்டலை என்ற பறவை வடிவிலான அடுப்புப் பொறி, அரண்மீது ஏறும் பகைவர்களைத் தாக்கித் தள்ளும் இரும்புக் கம்பிகள், கழுக்கோல் பொறி, அம்புத் தொகுதிப் பொறிகள், மறைந்து நின்று போரிடும் புகைகள், தலை வாங்கும் ஐயவித் துலாங்கள், தொடுபவர் கையிலே ஊடுருவிச் சென்று தாக்கும் சிச்சிலிப் பொறிகள், பன்றிப் பொறிகள், கோட்டைக் கதவுகளுக்கு இட்டிருக்கும் எழு, சீப்பும் கணையமும், எறிகோல், குந்தம், வேல் குருவித்தலைப் பொறிகள், களிற்றுப் பொறிகள் புலிப் பொறிகள் என மதுரை நகர நுழைவாயில் மிகுந்த பாதுகாப்புடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன’ எனச் சிலப்பதிகாரம் (15:207-217) குறிப்பிடுகிறது. இப்பொறிகளை அரண் மீதிருந்து யவனர்கள் இயக்கினர். ஆகவே உரோமநாட்டுப் பொறியியல் வல்லுநர்கள் (Engineers) தமிழக அரசரின் கோட்டை வாயில்களில் இயந்திரப் பொறிகள் அமைத்துத் தந்ததை அறியமுடிகிறது.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்கள்

உரோமர்கள் தமிழகத்திலிருந்து யானைத்தந்தம், எருமை நெய், விலங்கின் தோல், ஆமை ஓடு, மிளகு, மலபத்திரம், வெட்டிவேர் (நறுமண இலை), தேக்கு, சந்தனம், மயில்த் தோகை, கருங்காலி, இஞ்சி, இலவங்கம்,

தேங்காய் எண்ணெய், அரிசி, சோளம், புலி, வெற்றிலை, பாக்கு முதலிய பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்தனர். கிளி, குரங்கு தவிர பிற பறவைகள், வேட்டை நாய், யானை, சிங்கம், காண்டாமிருகம், கோதுமை நிறமுள்ள ஒரு விஷப்பாம்பு, சிறிய மலைப்பாம்பு ஆகியனவும் உரோம் நாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

உரோமானியர்கள் ஓயின் (தேறல்), அரிய மட்பாண்டங்கள், வெள்ளியம், ஈயம், வெண்கலம், பவளம், எகிப்தியத் துணிகள் உள்ளிட்டவற்றைத் தமிழகத்தில் இறக்குமதி செய்தனர். உரோமர்கள் இறக்குமதி செய்த பொருட்களைக் காட்டிலும் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்த பொருட்களே அதிகம். உரோமர்கள் தமிழகத்திடம் பண்டமாற்று வாணிகம் செய்ததில் பொன்னைக் கொடுத்துப் பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர். இதனால் உரோமாபுரியிலிருந்த அறிஞர்கள் தங்களது செனட்டில் வணிகத்தின் மூலமாகத் தமது நாட்டுச் செல்வம் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்வதைக் குறையிட்டிருக்கிறார்கள். உரோம் நாட்டு அரசியல்வாதியும் எழுத்தாளருமான பிளினி கூறுகையில், ‘எவ்வளவு குறைவாக மதிப்பிட்டாலும் இந்தியா சேரநாடு மற்றும் அரபு நாடுகள் ஆண்டுதோறும் உரோமப் பேரரசிலிருந்து 10 கோடி உரோம நாணயம் செஸ்டெர்ஸஸ் (Sesteres) ஐ வடித்து விடுகின்றன’ எனக் குறைபட்டுக் கொள்கிறார் என்கிறார். இதன் மூலம் தமிழகப் பொருட்களுக்கு வெளிநாடுகளில் அதிக மதிப்பு இருந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

உரோமானியக் காசுகள்

தமிழக உரோம் வணிகத்திற்குச் சான்றாக உரோமானியக் காசுகள் பல தென்னகத்தில் கிடைத்துள்ளன. கேரளத்தில் இய்யல், கோட்டயம், கும்பளம், வழுவல்லி, பாலக்காடு, பூஞ்சர் ஆகிய இடங்களில் தமிழகத்தில் கோவை, கருர், மதுரை, தென்னாற்காடு, திருக்கோயிலூர், திருப்பூர், கொடுமணல், காவிரிப்பூம்பட்டினம், அழகன்குளம் ஆகிய இடங்களிலும் உரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள உரோமானியக் காசுகள் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உலோகங்களில் கிடைத்துள்ளன. ஒரே ஒரு காசு மட்டும் ஈயத்தால் ஆனது.

இக்காசு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கிடைத்துள்ளது. வெள்ளியாலானக் காசுகள் தாம் தமிழகத்தில் குறிப்பாகக் கோவை மாவட்டத்தில் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன.

பழந்தமிழகத்துடன் ஏற்பட்ட வணிக உறவால் உரோம் நாட்டுக் காசுகள் தமிழகத்தில் புழக்கத்தில் இருந்தன. பொதுவாக உரோம் நாட்டுக்காசுகள் உரோமில் வெளியிடப்பட்ட காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் புழக்கத்திற்கு வந்தன என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. பெருமளவு காசுகள் தமிழகத்தில் புதையலாகக் கிடைத்துள்ளதாலும் அப்புதையலில் பல அரசர்களது காலத்திய காசுகள் கலந்து கிடைப்பதால் இக்காசுகள் எந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழகத்தை வந்தடைந்தன எனத் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை. எனினும் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தினாரும் (வெள்ளிக்காசுகள்) மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஆரேயும் (தங்கக்காசுகள்) தமிழ்நாட்டிற்கு வந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. இவையனைத்தையும் உற்றுநோக்கும்போது, கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை உரோம் தமிழகத்துடன் வளமானதொரு கடல் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தது புலனாகிறது.

கிழக்காசிய நாடுகளுடன் கடல் வணிகம்

பழந்தமிழர் மேற்காசிய நாடுகளுடன் மட்டுமின்றி கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் மிக வளமானதொரு கடல் வணிகம் புரிந்துள்ளனர். கிழக்காசிய நாடுகள் என்பன தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரையான சோழமண்டலக் கடற்கரைக்கு நேர் கிழக்காக ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள பகுதிகளாகும். கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதலே கிழக்காசிய நாடுகளான பர்மா, வியட்நாம், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, ஜாவா, பாலி முதலிய கீழை நாடுகளுடனான இத்தொடர்பு இலங்கை வழியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. மும்பை பல்கலைக்கழக முன்னாள் நிலவியல் பேராசிரியர் பி.அருணாச்சலம், “தமிழர்கள் கீழைக்கடற்கரைத் துறைமுகத்திலிருந்து இலங்கையின் கீழைக்கடற்கரைக்குச் சென்று அங்கிருந்து பத்து டிகிரி நீரோட்டம் (10° Channel) என்றழைக்கப்படும் இயற்கையாக உருவான நீரோட்டத்தின்

வழியாகக் குறைந்த மனித சக்தியைப் பயன்படுத்தி நேராகத் தாய்லாந்து, மலேசியா, இந்தோனேசியா, பாலி, வியட்நாம் ஆகிய நாடுகள் வரை தமது வாணிகத்தை மேற்கொண்டனர்”²⁹ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து இயற்கை சக்திகளான பருவக்காற்றும், கடல் நீரோட்டமும் கீழைநாடுகளுடனான கடல் வணிகத் தொடர்பில் முக்கியப் பங்கு வகித்தன என்பதை அறியலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் மேற்காசிய நாடுகளுடனானக் கடல்வழி வணிகத்தில் அரேபியர், யவனர்களின் கையோங்கியிருந்தது போலவே கிழக்காசிய நாடுகளுடனான வணிகத் தொடர்பில் தமிழர்களின் கையோங்கியிருந்தது. அக்காலத்தில் யவனரும் அரேபியரும் கிழக்காசிய நாடுகளுடன் கடல் வணிகம் புரியவில்லை. தமிழரே அந்நாடுகளுடன் கடல் வணிகம் புரிந்தனர். கிழக்காசிய வணிகப் பொருட்களைத் தமிழர்கள் வாயிலாகப் பெற்றுக்கொண்ட யவனர்களும் அரேபியர்களும் அப்பொருட்களைத் தமிழகத்திலிருந்து மேற்காசிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர்.

சங்க காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து கடல் வணிகத்தின் பொருட்டுக் கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் செல்கின்ற மரக்கலங்கள் ஐம்புகொலப்பட்டினம் என்ற துறைமுகத்தில் தங்கிக் குடிநீர் எடுத்துச் சென்றன. இதனையே மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி “சாவக நாடு (ஜாவாதீவு) காழக நாடு (பர்மா நாடு) முதலிய கீழ் நாடுகளுக்குத் தமிழ் நாடுகளிலிருந்து வாணிகத்தின் பொருட்டு மரக்கலம் ஓட்டிச்சென்ற தமிழ் வணிகர் இடைவழியிலே மணி பல்லவத் துறைமுகத்தில் தங்கிச் செல்வது வழக்கம்”³⁰ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காழகம்

பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஒன்றான பட்டினப்பாலை கீழை நாடுகளிலிருந்து வந்த பொருட்களைக் குறிக்குமிடத்துக் ‘காழகத்து ஆக்கம்’ (பட்டி.191) எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு உரை செய்த நச்சினார்க்கினியர், ‘காழகம்’ என்பது கடாரமேயாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்நகரம் தற்போது

‘பர்மா’ என்றும் ‘மியான்மர்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. “பர்மாவினைக் ‘கவர்ணபூமி’ என்று வடமொழி வாணர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தமிழில் ‘அருமணதேயம்’ என்று பர்மாவைச் சுட்டுவது மரபு. பர்மாவினை பொன் விளையும் நாடாகக் குறிப்பிடுதற்குரிய காரணம் புலனாகவில்லை”³¹ என்று திருநாவுக்கரசு குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘கவர்ண பூமி’ என்றால் பொன் விளைகிற பூமி என்பது நேரடிப் பொருளாகும். ஆனால், இப்பகுதியில் தங்கம் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக இங்குச் செம்பும் (Copper) தகரமும் (Tin) அதிகளவில் கிடைக்கின்றன. எனவே, செம்பினையும் தகரத்தையும் கொண்டு வெண்கலம் தயாரிக்கப்படுகிறது. ‘வெண்கலம்’ தங்கத்திற்கு ஒப்பானதால் இப்பகுதி ‘கவர்ணபூமி’ என்று வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பழங்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் எப்பகுதியிலும் செம்பு கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கை மற்றும் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் கிடைத்த வெண்கலப் பொருட்கள் இப்பகுதியிலிருந்து வந்ததாக இருக்கலாம். மேலும், பர்மா நாட்டுடனான வணிகத்தில் தேக்கு மரங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக இருந்தன. இவை பற்றிக் க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுகையில், “பர்மாவின் தேக்கு மரங்கள் உலகப்புகழ் பெற்றவை. நகரச் சுரங்கங்களும் பரவலாக அங்கு உள்ளன. நிலக்கரியைத் தவிர மற்றக் கனிமவளங்கள் அனைத்தும் வாய்க்கப் பெற்ற நாடு பர்மா”³² என்கிறார்.

தமிழகம்-சாவக நாட்டுடனான வணிகம்

பழந்தமிழகத்திற்குக் கிழக்கே வங்காள விரிகுடாவிற்கு அப்பால் பசிபிக் பெருங்கடலின் பெருந்தீவுகளின் கூட்டம் உள்ளது. அத்தீவுகள் தற்போது கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் என்றும் இந்தோனேசிய தீவுகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. “ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் வாணிகத்தின் பொருட்டுச் சாவகம் போந்துள்ளனர்”³³ என அ.இராகவன் குறிப்பிடுகிறார். சாவக நாடு என்பது பெரிதும் சிறிதுமான பல தீவுகளின் கூட்டமாகும். தமிழர் சாவகம் என்று பெயரிட்ட இந்தத் தீவை வடநாட்டார் ‘யவதிலம்’ என்று பெயரிட்டிருந்தனர். சீன நாட்டார் யவனதீவுடன்

(சாவாதீவுடன்) இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

சோழநாட்டிலிருந்தும் பாண்டிய நாட்டிலிருந்தும் அக்காலத்தில் தமிழ் வணிகர் சாவக நாட்டுக்குச் சென்று வணிகம் செய்ததைப் போலவே, சாவக நாட்டிலிருந்த சாவக வணிகரும் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து வணிகம் செய்தனர். பல நாட்டு கப்பல் வணிகர், அக்காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வந்து தங்கியிருந்தைப் பற்றிப் பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. (பட்டி:216-218, சிலம்பு.இந்திர:9-12), கடலாடுகாதை:130-131). அக்காலத்தில் சாவகத்தீவின் வணிகர்கள் கப்பல்களிலும் குறும் படகுகளிலும் பல கடல்களைக் கடந்து சென்றார்கள். இதன் மூலம், சோழ நாட்டிற்கும் சாவக நாட்டிற்கும் இடையே நிலவிய நல்லுறவினையும் வணிகத் தொடர்பினையும் அறிய முடிகிறது.

கிழக்காசியாவின் பிற பகுதிகள்

கிழக்காசியாவின் பிற பகுதிகளான தாய்லாந்து (சீயம்) மலாயா (மலையம்) வடபோர்னியா, பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் ஆகிய பகுதிகளிலும் தமிழர் வணிகம் புரிந்துள்ளனர். பின்னர் காலப்போக்கில் இப்பகுதியில் குடியேறவும் செய்தனர். தாய்லாந்து நாட்டில் கிளாங்தோம் (Khlong Thom), சானா (Channa) ஆகிய இடங்களில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்வில் கல் மணிகளும் கண்ணாடி மணிகளும் கிடைத்துள்ளன. ஆதிகாலத்தில் தாய்லாந்து நாட்டின் வெண்கலப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் இடமாக விளங்கிய ‘பான் தான் தா பேட்’ (Ban Don Ta Phet) என்ற இடத்தில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்விலும் அரிய கல்மணிகளும் கண்ணாடி மணிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மணிகள் யாவும் கொடுமணல் (தமிழ்நாடு) பகுதியில் செய்யப்பட்ட மணிகளோடு ஒத்திருப்பதால் இம்மணிகள் கொடுமணலிலிருந்து புகாருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, அங்கிருந்து கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

சோழ நாட்டிலிருந்து சென்ற தமிழ் வணிகர்கள் தாய்லாந்து பகுதியில் வணிகம் புரிந்தனர். தாய்லாந்து, வியட்நாம், இந்தோனேஷியா, பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் ஆகிய பகுதிகளில் கிடைத்துள்ள தமிழகப் பொருட்களானக் கண்ணாடி வளையல்கள், கண்ணாடி மணிகள், பவள மணிகள், எ.குப் பொருட்கள் முதலியன சங்ககாலத் தமிழகம் கீழைநாட்டுடன் கொண்டிருந்த கடல் வணிகத் தொடர்பைக் காட்டும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

முசிறி - அலெக்ஸாண்டிரியா வணிக உடன்படிக்கை

ஆஸ்திரியா நாட்டுத் தலைநகரமான வியன்னாவில் அமைந்துள்ள அருங்காட்சியத்தில் பேபிரஸ் (Papyrus) தாளில் எழுதப்பட்ட அரிய கையெழுத்துச் சுவடி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சுவடி பேரியாற்று முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள சேரநாட்டுத் துறைமுகமான முசிறியில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகன் ஒருவனுக்கும் எகிப்து நாட்டில் நைல் நதி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள அலெக்ஸாண்டிரியா எனப்படும் ரோம நாட்டுத் துறைமுகத்தில் வாழ்ந்த பகுதியில் (கி.பி 150) ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட வணிக ஒப்பந்தத்தை விவரிக்கிறது. இவ்வொப்பந்தம் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில் தமிழ் வணிகன் கையெழுத்திட்டுள்ளதால் அவ்வணிகன் கிரேக்க மொழியினை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதனை ஊகித்தறிய முடிகிறது. இவை இரண்டு ஆவணங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் என எச்.ஹராவர் (H.Harvauer), சிஸ்பெஸ்தேஜின் (P.Sijpesteijn), தூர் (G.Thur), கேஸன் (L.Casson) ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

முதல் ஆவணம் தமிழக வணிகனுக்கும் கப்பல் சொந்தக்காரனுக்கும் இடையே முசிறித் துறைமுகத்தில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இக்கடன் ஒப்பந்தத்தின்படி ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் அலெக்ஸாண்டிரியாவை அடையும் வரை கப்பல் சொந்தக்காரர் தமிழ் வணிகனது முத்திரையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் உரிமையைப் பெறுகிறார். இரண்டாவது ஆவணம் செங்கடலில் அமைந்துள்ள பெர்னிகே அல்லது மயோஸ் கார்மோஸ் (Myos Hormas) என்ற துறைமுகப் பகுதியில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த

இரண்டாவது ஆவணத்தின்படி ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் மத்தியதரைக்கடல் பகுதியில் நைல் நதி முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள அலெக்ஸாண்டிரியா நகரை அடைவது வரை ஏற்றுமதிப் பொருட்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய பாதுகாப்பு குறித்தும் அப்பொருட்களின் அளவு குறித்தும் முன்பக்கத்திலும் பின்பக்கத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவ்வொப்பந்தத்தை உற்றுநோக்கும்போது ஹெர்மபோலன் என்ற கப்பலில் தமிழ் வணிகனின் பொருட்கள் ஏற்றப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. மேலும், அக்கப்பல் முசிறி துறைமுகத்திலிருந்து ஐப்பசி மாதத்தில் புறப்பட்டு அரேபியக் கடலில் அடிக்கும் பருவக்காற்றின் உதவியால் நாற்பது நாளில் அதாவது வைகாசி மாதத்தில் செங்கடல் துறைமுகத்தை அடைந்துவிடும். பின்னர் இவ்வொப்பந்தப் பொருட்கள் செங்கடல் துறைமுகத்திலிருந்து கழுதை அல்லது ஒட்டகத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டு கிழக்குச் சஹாரா பாலைவனத்தின் வழியாக நைல் நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள கோபடஸ் (Copotos) துறைமுகத்தை அடையும். பின்னர் அவ்வணிகப் பொருட்கள் படகுகளில் ஏற்றப்பட்டு நைல் நதி வழியாகப் பாதுகாப்பாக அலெக்ஸாண்டிரியா துறைமுகத்தை அடையும். பின்னர் அங்குச் சுங்கவரி செலுத்தப்பட்ட பின் இவ்வொப்பந்தம் முடிவுக்கு வருவதாகக் கருத இடமுள்ளது. அலெக்ஸாண்டிரியா துறைமுகத்திலிருந்து மத்தியத்தரைக்கடல் வழியாகத் தமிழ் வணிகனது பொருட்கள் உரோம நாட்டை அடைந்துவிடும். இவ்வொப்பந்தம் முழுமையாகக் கிடைக்காமல் போனது ஒரு பெருங்குறையே. முசிறியிலிருந்து அலெக்ஸாண்டிரியா வழியாக உரோமிற்குக் கப்பலில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டப் பொருட்கள் ஒரு வணிகனுக்குச் சொந்தமானவை. இவ்வளவு பொருட்கள் சேர நாட்டிலிருந்து ரோம் நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டபோதிலும் இதற்கு ஈடானப் பொருட்கள் ரோம் நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதிலிருந்து தமிழகப் பொருட்களின் தேவையினையும் மதிப்பினையும் ரோம் நாட்டினர் நன்கு அறிந்திருந்தனர் எனத்தொரிகிறது.

பிளினி என்னும் வெளிநாட்டார் ஒரு ஆண்டில் மட்டும் 100 மில்லியன் செஸ்டர்சஸ் (Sestierces) மேலானத்தொகையை இந்தியர், சேரர் அரேபியர்

விழுங்கிவிடுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் இருந்து வரும் வணிகர்களை ஒன்றாகவும் சேர நாட்டு வணிகர்களைத் தனியாகவும் பிளினி குறிப்பிடுவதிலிருந்து மேற்கூறப்பட்ட 100 மில்லியன் செஸ்டர்சில் பெரும்பங்கைச் சேர நாட்டு வணிகர்கள் சம்பாதித்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரியவருகிறது. முசிறி அலெக்ஸாண்டிரியா வணிக ஒப்பந்தத்தின் மூலம் சங்க காலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வணிகப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

வணிகர்கள்

வணிகர்கள் பலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தங்களது வணிகப் பொருட்களை வண்டிகளிலும் மரக்கலங்களிலும் ஏற்றிக்கொண்டு போய் உள்நாடுகளிலும் வெளிநாடுகளிலும் விற்றனர். தரைவழியாக வணிகம் செய்த பெருவணிகருக்கு “மாசாத்துவான்” (சிலம்பு.1:33) என்ற சிறப்புப்பெயர் இருந்தது. கோவலன் மாசாத்துவான் மகன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாசாத்து வணிகன் என்றால் மிகப்பெரிய வணிகர் கூட்டத்துத் தலைவன் என்பது பொருளாகும். திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில் கல்வெட்டில் “மாடக்குளம் கீழ் மதுரை சீவல்லபன் மடிகைய் பூதமங்கலம் உடையான் மாசாத்து வாணிகன் சொக்கன்”³⁴ என்று வாணிகர் கூட்டத் தலைவனான சொக்கன் குறிப்பிடப்படுகிறான். நாவாயில் (மரக்கலம்) ஏறிச் சென்று வணிகம் புரிந்தவர்கள் ‘நாவிகர்’ எனப்பட்டனர். மிகப் பெருமளவில் மரக்கலமேறி கடல் வணிகம் செய்தவர்கள் ‘மாறலிகர்’ எனப்பட்டனர். இதுவே மருவி “மாநாய்கன்” (சிலம்பு.1:23) என மாறியது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மகள் கண்ணகி மாநாய்கன் மகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பட்டம்

பண்டைக் காலத்தில் தமிழக வணிகர்கள் உள்நாடுகளிலும் வெளிநாடுகளிலும் சிறப்பான முறையில் வணிகம் புரிந்தனர். சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களும் அவ்வணிகர்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். சங்ககால அரசர்கள் வணிகத்தில் பெருஞ்செல்வத்தை ஈட்டினர். மாசாத்துவர்களுக்கும் மாநாய்கர்களுக்கும் எட்டிப் பட்டமும் எட்டிப்பூவும்

அளித்துச் சிறப்புச் செய்தார்கள். ‘எட்டிப்பூ’ என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட தங்கப் பதக்கம் போன்ற அணிகலனாகும். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் எட்டிப்பட்டம் பெற்றிருந்த சாயலன் என்னும் வணிகனை,

“எட்டிச் சாயலன் இருந்தோன் தனது

பட்டினி நோன்பிகல் பலர்புகு மனையில்....” (சிலம்பு.15:163,164)

என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. எட்டிப்பட்டம் பெற்றிருந்த ஒரு வணிகனைப் பற்றிய குறிப்பு மணிமேகலையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த தருமதத்தன் என்னும் வணிகன் பாண்டிய நாட்டு மதுரைக்குச் சென்று வணிகம் புரிந்து பெரும் பொருளை ஈட்டினான். பாண்டிய அரசனும் அவனுக்கு எட்டிப் பட்டமும் எட்டிப்பூவும் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தான் என (மணி.22:111-112) மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது. மதுரை மாவட்டத்தில் மேலூர் தாலுகாவிலுள்ள கழுகுமலைக் கல்வெட்டில் “பெருநெஞ் சுறத்து எட்டி மண்ணணாயின்”³⁵ என எட்டிப்பட்டம் குறிப்பிடப்படுகிறது. எட்டி என்பது வாணிகர் தலைவன் பெறும் பட்டமாகும்.

வணிகர் பண்பு

சங்க காலத்தில் வணிகத் தொழில் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெற்றது. சங்ககாலத் தமிழர் வணிகத்தின் மூலம் மிகுந்த பொருளிட்டினர். வர்த்தகத் தொழில் என்பது ஏராளமான நிதி புழங்கும் தொழிலாகும். எனவே, இதில் ஈடுபடும் வணிகர்களுக்குக் கட்டுப்பாடுகளும் ஒழுங்குமுறைகளும் கவனமும் அயற்சியின்மையும் ஊக்கமும் தேவை. சங்க காலத்தில் வணிகன் துறவி, மருத்துவன் போல் அறத்தின் காவலனாக இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டான். மதுரைக்காஞ்சி வணிகர்களை “அறநெறி பிழையாது ஆற்றின்” (மதுரை.500) என நல்வழியில் ஒழுகுபவர்களாகக் குறிப்பிடுகிறது. திருவள்ளுவர்,

“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தமபோற் செயின்”

(குறள்.120)

என்னும் குறட்பாவில் வணிகர்கள் தாம் விற்பனை செய்யும் பண்டங்களைக் கொள்முதல் செய்யும் இடத்தில் நிறுத்தோ அளந்தோ வாங்குகின்றனர். அவ்வாறு கொள்முதல் செய்வதைப் போலவே விற்பனை செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். பொதுவாகச் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் தமிழ் வணிகர்களை மிகவும் நேர்மையுள்ளவர்களாகவும், பேராசையில்லாதவர்களாகவும் நடுநிலையிலே நின்று வணிகம் புரிபவர்களாகவும் சித்தரிக்கின்றன. இதனை,

“நெடு நுகத்துப் பகல்போல
 நடுவு நின்ற நல்நெஞ்சினோர்
 வடு அஞ்சி வாய் மொழிந்து
 தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
 கொள்வதூஉம் மிகைக் கொடாது
 கொடுப்பதூஉம் குறைக் கொடாது
 பல் பண்டம் பகர்ந்து வீசும்” (பட்டி.206-212)

என்று பட்டினபாலைக் குறிப்பிடுகிறது. சங்கப் புலவர்களில் சில புலவர்கள் வணிகர் குடியிலிருந்து வந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுள் மணிமேகலையின் ஆசிரியரான கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார், மதுரை பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார், மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார், உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், ஓதலாந்தையார், கச்சப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கணக்காயன் தத்தனார், கணியன் பூங்குன்றனார், செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன், கம்பூர் கிழான், தமிழ்க் கொல்லன் புல்லன், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

பண்டகக் காப்பகம்

பொருள்களைச் சேமித்துப் பாதுகாக்கப் பயன்படும் ஓர் இடமே பண்டகக் காப்பகம் (Ware house) எனப்பட்டது. இப்பண்டகக் காப்பகம் ஒரு பெரிய கட்டிடமாகவோ அல்லது ஒரு பெரிய இடமாகவோ அல்லது ஒரு பெரிய அறையாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இதனைச் சரக்கு அறை

(Godown) என்றும் குறிப்பிடுவர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த பண்டகக் காப்பகத்தைப் பற்றிய குறிப்புப் பட்டினப்பாலையில் இடம்பெற்றுள்ளது. புகார்த்துறையில் இருந்த பெரிய பண்டகக் காப்பகத்தில் எண்ண முடியாத அளவிற்கு இறக்குமதிப் பொருட்களும் (வெளிநாடுகளில் இருந்து கலத்தின் மூலம் வந்தவை) ஏற்றுமதிப் பொருட்களும் (உள்நாடுகளில் உற்பத்தி செய்தவை) குவிக்கப்பட்டிருந்தன எனவும் அங்குள்ள சுங்கச் சாவடிகளில் அப்பொருட்களுக்குப் சுங்கத்தீர்வை விதிக்கப்பட்டதற்குச் சான்றாகச் சோழப் பேரரசின் இலச்சினையான புலிச்சின்னம் அடையாளமாக இடப்பட்டது எனவும் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“நீரின்று நிலத்து ஏற்றவும்
 நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
 அளந்தறியாப் பலபண்டம்
 அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
 வலிவுடை வல் அணங்கின் நோன்
 புலி பொறித்துப் புறம் போக்கி
 மதி நிறைந்த மலிபண்டம்” (பட்டி.129-135)

எனவரும் அடிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். வணிகப் பொருட்களின் தரம் மற்றும் தன்மை குறையாது சேமித்து வைக்குமிடமே பண்டகக் காப்பகமாகும். இவ்வகையில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பண்டகசாலை இருந்ததையும் அப்பண்டகசாலை சோழ அரசின் பாதுகாப்பின்கீழ் இருந்ததையும் பட்டினப்பாலை தெளிவாகக்காட்டுகிறது. இதேபோல, சங்க காலத்தில் அரிக்கமேட்டிலும் பண்டகக் காப்பகம் இருந்ததை, 1945-ல் மாட்டிமர் வீலர் தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின் வழி அறிய முடிகிறது.

உல்கு

உல்கு என்பது சுங்கத் தீர்வையாகும். துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிச் செய்யப்படும் பொருட்களின் மீது விதிக்கப்பெறும் வரியாகும். இதனை,

“உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்னார்த்

தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்” (குறள்.756)

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். உல்கு என்பது அரசின் வருவாயாக விளங்கியுள்ளது. இக்குறளுக்கு உரைசெய்த பரிமேழலகர் உல்கு பொருள் என்பதற்குக் “கலத்திலும் காலிலும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாவது”³⁶ எனப் பொருள் விளக்கம் அளிக்கிறார். பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (பெரும்.78-82) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பலாப்பழம் அளவாகச் சிறு சிறு பொதிகளாகக் கட்டப்பட்ட மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதைகளின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு வணிகர்கள் வணிகம் புரியச் சென்றபோது இடைவழியில் சுங்கச் சாவடிகளில் சுங்கம் செலுத்தினார்கள் என்றும் சுங்கச் சாவடிகளில் காவலுக்கு வில் வீரர்கள் இருந்தனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து இளந்திரையன் ஆண்ட தொண்டை நாட்டில் சுங்கச்சாவடி இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஏற்றுமதியானப் பொருட்களின் மீது வணிகரின் பெயர் கொண்ட முத்திரை இடப்பட்டதையும் அரசன் வரி (உல்கு) விதித்ததற்கு அடையாளமாக அரசனுடைய முத்திரைப் பொருள்களின்மீது இடப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு,

“வம்பமாக்கன் தம் பெயர் பொறித்தக்

கண்ணெருத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல் பொதி”

(சிலம்பு.5:111,112)

“கண்ணெழுத் தாளர் காவல் வேந்தன்

மண்ணுடை முடங்கலம் மன்னவர்க்கு அளித்தாங்கு”

(சிலம்பு.26:170,171)

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகள் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. உல்கு என்னும் சொல் திருகைலாஷ்வரக் கோயில் கல்வெட்டில், “உல்கும் வரக் கூலியும் நாங்களெ பட்டு”³⁷ என வருவது இங்குச் சுட்டத்தக்கது. நம்மதாவின் தமிழ் அகராதி உல்கு என்பதற்குச் “சுங்கம்-custom”³⁸ என்று பொருள்

தருகிறது. வணிகம் பெரிய அளவில் நடைபெற்ற நிலையில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்களின் மீது அரசு விதித்த வரி ‘உல்கு’ எனப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் சுங்கவரி சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளுக்குப் பெரும் வருவாயைத் தேடித்தந்தன என்றால் அது மிகையாகாது.

கடிகைத்தாவளம்

வணிகர், வழிப்போக்கர் தங்குமிடங்களுக்குக் ‘கடிகைத்தாவளம்’ என்று பெயர். இது உல்கு வாங்கிய இடத்திலோ அல்லது குறிப்பிட்ட தொலைவிலோ உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பெருவழித் தங்குமிடங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. ஆனால், கி.பி 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ‘பிருகத்ததா சரித சங்கிரிகை’ என்ற வடமொழி நூல் பாண்டிய நாட்டிலிருந்த தங்குமிடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அந்நூலில் சாருத்தன் என்ற வாணிகன் கப்பல் உடைந்த பின் கரையேறினான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவன் கரையேறிய பகுதி பாண்டிய நாடு என்றும் அங்கிருந்து தலைநகரமான மதுரைக்கு ஒரு பெருவழி செல்கிறது என்றும் அறிந்து பயணமானான். பயணத்தின்போது குறிப்பிட்ட தொலைவுக்கு ஒரு தங்குமிடம் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அங்குத் தங்கினான். அவ்வாறு தங்கியதை வருணிக்கும் வகையில் தங்குமிடத்தின் ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிகளும் வழிப்போக்கருக்கு அங்குக் கிடைத்த வசதிகளும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாண்டிய நாட்டுத் தங்குமிடங்களில் உணவு அளிக்கப்பெற்றமை, மழித்தல் செய்வதற்கென்று நாவிதர்கள் இருந்தமை, மசாஜ் செய்வதற்குப் பணியாளர்கள் இருந்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்குக் கட்டணமும் வசூலிக்கப்பெற்றது. வணிகர்கள் கொண்டு வரும் பண்டங்களையும் அங்குப் பாதுகாப்பாகப் போட்டு வைத்தனர். அவ்வாறு தங்குமிடங்கள் இடைக்காலத்தில், ‘தாவளம்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டன.

சங்க இலக்கியம் சுட்டும் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்கள்

பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் குறித்து எட்டுத்தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டு நூல்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. மதுரைக்காஞ்சி, அலை முழங்கும் கடலில் விளைந்த ஒளி வீசும் முத்துக்கள், வாள் ஆரத்தால் கீறி அறுத்துச் சிறப்புடையதாகச் செய்த அழகிய சங்கு வளையல்கள், பரதவர் தந்த பல்வேறு பண்டங்கள், உப்பு, வெல்லக்கட்டி, கொழுமீன், கருவாடு முதலிய பொருட்கள் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதும் சிறந்த அணிகளைப் பண்டமாற்றாகக் கொள்ளும் பொருட்டுக் குதிரைகள் இறக்குமதி செய்யப்படுவதும் பாண்டிய நாட்டுத் துறைமுகங்களில் நாள்தோறும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் எனப் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“முழங்கு கடல் தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்

.....

வைகல் தோறும் வழிவழிச் சிறப்ப”

(மதுரை.315-324)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கிறது. பட்டினப்பாலையில் தமிழகத்தில் இறக்குமதி, ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ‘கடல் வழியாகக் கொண்டு வரப்பட்ட குதிரைகளும் வண்டிகளில் ஏற்றிப் பக்கத்து ஊர்களில் இருந்து கொண்டுவரும் பொருட்களும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள சந்தனக் கட்டைகளும் அகிலும் பாண்டியநாட்டுக் கொற்கையில் கிடைத்த முத்தும், கிழக்குக் கடலில் பெற்ற பவளமும் வடக்கில் கங்கையாற்றங்கரை மேலிருந்த பாடலிபுரம், வாரணாசி முதலான ஊர்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பொருட்களும் காவிரியாறு பாய்கின்ற சோழ நாட்டில் உற்பத்தியான பொருட்களும், ஈழத்து உணவும் காழகத்துப் பொருட்களும் எனப் பலவகையான பொருட்கள் காவிரித் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன’ (பட்டி.185-194) எனக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் தெரிவிக்கிறார். பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடப்படும் குதிரை, மணி, பொன், கங்கைவாரி, குணகடல் துகிர், ஈழத்து உணவு, காழகத்து ஆக்கம் ஆகியன

தமிழகத்தில் இறக்குமதிச் செய்யப்பட்ட பொருட்களாகும். மிளகு, சந்தனம், அகில், முத்து ஆகியன தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதிச் செய்யப்பட்ட பொருட்களாகும்.

அகில்

அகில் மணம் தரும் ஒருவகை மரத்தின் கட்டையாகும். நெருப்பிலிட்டு எரிக்கும்போது அதன் புகையானது மிகுந்த மணமுடையதாக இருக்கும். அகிற்புகையால் மகளிர் தம் கூந்தலை உலர்த்துவர். இதனை நெடுநல்வாடை,

“தண் நறும்தகம் முனரி நெருப்பு அமைத்து
இருங்காழ் அகிலொடு வெள் அயிர் புகைப்ப” (நெடு.55,56)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவனொருவன் தனது சுருண்டு வளர்ந்த தனது கூந்தலுக்கு வாசமிகு அகில் புகை காட்டியதை,

“ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழாக்
காழ்அகில் அம்புகை கொளீஇ யாழ்இசை” (குறி.109,110)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பட்டினப்பாலை அகில் குடமலையிலிருந்து வந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. “குடமலை என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மேற்கே இருக்கும் குடகுமலையைக் (Western Ghats) குறிக்கலாம்”³⁹ என்கிறார் சு.வித்தியானந்தன். திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் பழமுதிர்சோலை மலையிலுள்ள அருவியின் நீர் அகில் கட்டைகளை அடித்துக்கொண்டு வந்ததை,

“வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி அகில் சுமந்து
ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி வேரல்” (திரு.296,297)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து அகில் மரம் மலையில் தோன்றி வளரும் இயல்புடையது எனலாம். கீழ்த்திசை நாடுகளிலிருந்து கருமை நிற அகில் கிடைத்த செய்தியைக் “குணதிசை மருங்கின் கார் அகில்”

(சிலம்பு.4:36) எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் சாவகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கருமைநிற அகில் தரத்தில் உயர்வாக இருந்த காரணத்தால்தான் அது தமிழகத்தில் இறக்குமதிச் செய்யப்பட்டது.

ஆரம் (சந்தனம்)

ஆரம் என்பது அகிலினைப் போலவே மிகுந்த மணமுள்ள மரமாகும். பழங்காலத்தில் சந்தனமரம் மிகுதியாக மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் காணப்பட்டது. அக்காலத்தில் வடநாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வெள்ளை நிறமுடைய ஆரம் குறித்து நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகிறது. அது பொதிகை மலையில் விளைந்தது ஆகும். இதனை,

“வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்

தென்புல மருங்கின் சாந்தொடு”

(நெடு.51,52)

என்ற அடிகள் மூலம் அறியலாம். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சந்தனம் தென்னிந்தியாவில் வாசனைத் திரவியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வாசனைப் பொருட்கள்

கிராம்பு, இலவங்கம், சாதிக்காய், குங்குமம், தக்கோலம், கற்பூரம் முதலியன வாசனைப் பொருட்களாகும். இவையனைத்தும் சங்க காலத்தில் சாவக நாட்டிலிருந்து தமிழகக் கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்களுக்கு இறக்குமதிச் செய்யப்பட்ட பொருட்களாகும். பாண்டியநாட்டுத் துறைமுகமான தொண்டியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது கிழக்குக் கடல் நாடுகளிலிருந்து அகிற்கட்டை, சந்தனக்கட்டை, பட்டுத்துணி, சாதிக்காய், இலவங்கம், குங்குமப்பூ, கற்பூரம் முதலான வாசனைப் பொருட்களை ஏற்றி வந்த வங்கம் என்ற ஒரு வகை மரக்கலம் கொண்டல் காற்றின் உதவியால் (கிழக்கு கடலிலிருந்து வீசும் காற்றிற்குக் கொண்டல் என்று பெயர்) தொண்டி துறைமுகத்திற்கு வந்ததையும் பின்னர் இறக்குமதியான இப்பொருட்கள் தொண்டியிலிருந்து பாண்டியநாட்டுத் தலைநகரமான கொற்கைக்குச் சென்றதையும் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கிறது. இதனை,

“..... ஓங்குஇரும் பரப்பின்

வங்க ஈட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட
அகிலும், துகிலும், ஆரமும், வாசமும்,
தொகு கருப்பூரமும் சுமந்ததுடன் வந்த
கொண்டலொடு புகுந்து கோமகன் கூடல்
வெங்கண் நெடுவேள் வில்விழாக் காணும்” (சிலம்பு.14:106-111)

என வரும் சிலப்பதிகார அடிகள் மூலம் அறியலாம். இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வாசனைப் பொருட்கள் அனைத்தும் கிழக்குக் கடலுக்கப்பால் இருந்த தீவுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவை. தற்காலத்தில் இந்தோனேஷியா என்றும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் என்றும் அழைக்கப்படும் இப்பகுதிகள் சங்க காலத்தில் சாவகம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

கற்பூரம்

கற்பூரம் என்பது சுமத்திரா தீவுகளில் உண்டான ஒரு வகை மரத்தின் பிசினாகும். கற்பூரத்தில் தொடு கற்பூரம், பளிதம் எனப் பலவகை உண்டு. “பல பளிதம்” (பரி.10:82) பற்றிய குறிப்புப் பரிபாடலில் உள்ளது. அக்காலத்தில் ஒரு வகை பளிதத்தைச் சந்தனத்துடன் கலந்து வாசனைக்காக உடம்பில் பூசினர். பளிதத்தைச் சங்ககாலத் தமிழர் வெற்றிலையோடு சேர்த்தும் உண்டனர். வெற்றிலையோடு உண்ட பளிதம் பச்சைக் கற்பூரம் ஆகும். உணவு உண்ட பின்னர் பௌத்த பிக்குகளும் மற்றவர்களும் தாம்பூலத்துடன் பளிதத்தையும் சேர்த்து உண்டனர் என்பதை மணிமேகலை,

“போனகம் எந்தி, பொழுதினில் கொண்டபின்

பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து” (மணி.28:242,243)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. மதுரைக்குத் தென்மேற்கே ஒன்பதரைக்கல் தொலைவில் திருமங்கலம் சாலையில் கொங்கர் புளியங்குளம் என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இவ்வூரின் வடகிழக்கே தாழ்வானப் பாறைக் குன்றுகள் இருக்கின்றன. இக்குன்றுகள் ஒன்றில் இயற்கையாக அமைந்த ஒரு பொட்டலில் ஆறு சிறு குகைகள் உள்ளன. அதில் ஒரு குகையிலே மூன்று

பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகள் 1910-ஆம் ஆண்டு இந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுப்பில் (55, 56, 57) தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கொங்கர் புளியங்குளம் குகையில் இடம்பெற்றுள்ள இரண்டாவது பிராமிக் கல்வெட்டில் பளிதம் (பணிதன்) என்ற சொல்லாட்சி இடம் பெற்றுள்ளது. பளிதம் என்ற சொல்லே பேச்சு வழக்கில் பணிதம் என்றாகி பிராமிக் கல்வெட்டில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது ஆய்வாளரின் முடிவு.

குதிரை

சங்ககாலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர் நால்வகைப் படைகளை வைத்திருந்தனர். அதில் குதிரைப் படையும் ஒன்றாகும். தேர்ப்படை குதிரையைக் கொண்டு இயக்கப்பட்டது. குதிரைகள் சங்க காலத்தில் கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகமான காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பாரசீகம், சிந்து முதலிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இதனை “நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்” (பட்டி.185) எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து கடல் வழியாகத் தமிழகம் கொண்டுவரப்பட்ட குதிரைக்களைத் தமிழ் வணிகர்கள் வாங்கி இலங்கையில் விற்பனை செய்தனர். கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சேனன், குட்டகன் என்ற இரு தமிழ் வணிகர்கள் இலங்கை அரசனை வென்று இருபது ஆண்டுகள் இலங்கையை அரசாண்டார்கள் என்றும் அவர்கள் அசுவ (அகவம்-குதிரை) வணிகர்களின் மக்கள் என்றும் மகாவம்சம் தெரிவிக்கின்றது.

யவனப் பொருட்கள்

சங்க காலத்தில் யவன தேசத்திலிருந்து (கிரேக்கம், உரோம்) வணிகத்தின் பொருட்டு யவனப் பொருட்கள் தமிழகத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டன.

யவனத்தேறல்

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் முடியுடை மன்னர்களும் குறுநில மன்னர்களும் புலவர்களும் போர் வீரர்களும் என அனைத்துத் தரப்பினரும் மது அருந்தினார்கள். சங்க காலத்தில் கள்ளும் மதுவும் உற்பத்திச்

செய்யப்பட்டன. அக்காலத்தில் மதுவிற்குக் கள், தேறல், தோப்பி, முறவு, மகிழ், மட்டு உள்ளிட்ட பல்வகையான பெயர்கள் உண்டு. தமிழகத்தில் உற்பத்திச் செய்யப்பட்ட கள்ளும், மதுவும் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்படவில்லை. மாறாக யவன தேசத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. தேறல் என்றால் ‘தெளிவு’ என்பது பொருளாகும். அதாவது, தெளிந்த கள் எனவும் இனிமையான தேன் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். யவன நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டதால் அது யவனத் தேறலாயிற்று.

யவனர்களால் தமிழகத்தில் இறக்குமதிச் செய்யப்பட்ட இம்மதுவானது திராட்சைப் பழச்சாற்றினால் (Wine) செய்யப்பட்டது. இதன் விலை அதிகமாகையால் அக்காலத்தில் அரசர்கள் மட்டும் வாங்கியிருந்தனர். சான்றாக இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனை நக்கீரர் பாடிய புறப்பாடலில் யவனத்திலிருந்து வந்திறங்கிய சுவைமிக்கத் தேறலைப் பொன்னினால் செய்த அழகிய மணிக்கிண்ணத்தில் ஏந்தி வந்து அழகு மகளிர் கொடுக்க, அதனை அன்றாடம் உண்டு மகிழும் வெற்றிச் சிறப்புடையவனே என வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“யவனர் நன்கலம் தந்த தண்தமிழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்

ஒண் தொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து”

(புறம்.50:18-20)

என்ற அடிகளின் மூலம் உணர முடிகிறது. அக்காலத்தில் யவன நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேறல் ‘ஆம்போரோ’ ஜாடிகளில் அடைக்கப்பட்டுத் தமிழகம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புகள் இல்லை. ஆனால் அரிக்கமேடு, கரூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், வசவ சமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை நடத்திய அகழாய்வில் ‘ஆம்போரா’ (Amphora) என அழைக்கப்பட்ட யவன மட்கலங்களின் உடைந்த சில்லுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. யவனத்தேறல் ஜாடிகளில் அடைக்கப்பட்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யப்பட்டதற்குச் சான்றாக உரோமானிய ஓவியங்கள் மற்றும்

சிற்பங்கள் விளங்குகின்றன. இதனை, “உரோமானிய அடிமைகள் கப்பலில் ஏற்றுவது இறக்குவதுபோல வரையப்பட்டும் செதுக்கப்பட்டும் காணப்படுகிறது”⁴⁰ என்று விளக்கிக் கூறுவர். எனவே, கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் யவனத்தேறல் தமிழகத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று தொல்லியல் அறிஞர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

ஓதிம விளக்கு

யவன தேசத்திலிருந்து அன்னப் பறவையின் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட ஓதிமவிளக்கும் பெண் வடிவமாக அமைக்கப்பட்ட பாவை விளக்கும் தமிழகத்தில் இறக்குமதிச் செய்யப்பட்டன. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப்படையில், ‘ஓதிம விளக்கு’ என்பது அன்னப் பறவை வடிவில் இருந்ததாகவும் விடியற்காலப் பொழுதில் தோன்றும் விடிவெள்ளி போல விட்டு விட்டு ஒளி வீசியதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். யவனர்களால் பெண் வடிவில் செய்யப்பட்டிருந்த பாவை விளக்கின் கைப்பகுதியிலிருந்த பெரிய அகல்களில் நெய்விடப்பட்டது. அதன் அகல்களில் எழுந்த ஒளிச்சுடர் மேல்நோக்கி எரிந்தபோது எங்கும் இருள் இல்லாமல் ஒளி வீசியது. இதனை நக்கீரர்,

“யவனர் இயற்றிய வினை மாண் பாவை

கை எந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்தது

படுஉம் திரி கொள் இய குருஉத் தலை நிமிர் எரி”

(நெடு.101-103)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செல்வர்கள் இல்லங்களில் பாவை விளக்கு இருந்ததைப் “பாவை விளக்குப் பசும் படாகை” (சிலம்பு.5:154) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கன்னல்

கன்னல் என்னுஞ் சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து அப்படியே தமிழில் வழங்கிய சொல்லாகும். காலத்தை அளக்கும் கருவிக்குக் ‘கன்னல்’ என்று பெயர். வணிகத் தொடர்பின் காரணமாக யவன நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்கு இக்கருவி வந்தது. கன்னல் கருவியானது மேலுங்கீழுமாக இரண்டு பாத்திரங்களை ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டு அதன் நடுவில் இருந்த சிறு துளை வழியாக மேல் பாத்திரத்திலிருந்து நீர் கீழ்ப் பாத்திரத்திற்குச் சொட்டுச் சொட்டாக விழும்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. விழுந்த நீர் அளவைக் கொண்டு அக்காலத்தில் நேரம் கணக்கிடப்பட்டது. ஒவ்வொருநாளும் பொழுது அறிந்து கூறுவதற்கு என்றுள்ளவர்கள் கூப்பிய கையினராய் அரசன் முன் தோன்றி வாழ்த்தி வணங்கி நாழிகை வட்டிலின் (கன்னல் கருவி) மூலம் நாழிகையைக் கணக்கிட்டு, ‘இப்போது இத்தனை நாழிகை ஆகிறது’ என்று அவ்வப்போது கூறுவர். இதனை,

“பொழுது அளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுது காண் கையர் தோன்ற வாழ்த்து
எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய் நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இணைத்து என்று இசைப்ப” (முல்.55-58)

என்று முல்லைப்பாட்டில் நப்பூதனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிடங்களைக் குறிக்கும்.

மணிகள்

சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டு மலைப்பகுதிகளில் விலையுயர்ந்த மணிகற்கள் கிடைத்தன. சங்கச் செய்யுட்களில் குறிப்பிடப்படும் ‘மணி’ என்ற சொல் அரிய மணிக்கற்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்லாகும். அக்காலத்தில் கொங்கு நாடு என்பது வடக்கே மைசூர் வரையில் இருந்தது. கொங்கு நாட்டில் இருந்து வெண் பளிங்கு கற்கள் சிவந்த பால் கற்கள், இரத்தினக் கற்கள் ஆகியவை கொண்டு வரப்பட்டன. இதனை,

“வான்பளிங்கு விரை இய செம்பரல் முரம்பின்

இலங்குகதிர்த் ஒருமணி பெறாஉம்

அகள் கண் வைப்பின் நாடு”

(பதிற்.66:18-20)

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. சேர மன்னனுக்குச் சொந்தமான கொல்லிமலை மீது மாலை நேரத்துச் சூரியக்கதிர்கள் படுவதால் அம்மலையின்கண் உள்ள மணிகள் ஒளிர்ந்ததை,

“பல்கதிர் வாங்கி படுசுடர் அமையத்துப்

எரிமருள் கதிர திருமணி இமைக்கும்

வெல்போர் வானவன் கொல்லிக்குடவரை”

(அகம்.213:12-15)

என்று அகநானூற்றில் தாயங்கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வடிகளை உற்றுநோக்கும்போது, இம்மணிகள் யாவும் கொங்கு நாட்டைச் சுற்றியுள்ள மலைப்பகுதிகளில் கிடைத்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும், “கொடுமணம்பட்டி நன்கலம்” (பதிற்.67:1-4), “கொடுமணம் பட்ட விணைமாண் அருங்கலம்” (பதிற்.74:5) என்னும் பதிற்றுப்பத்து அடிகள் கொடுமணலில் செய்யப்பட்ட விலையுயர்ந்த மணிகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. இதற்கு வலு சேர்க்கும் விதமாகக் கொடுமணல் அகழ்வாய்வில் எண்ணற்ற மணிகள் கிடைத்துள்ளன. “தமிழகத்திற்கு நேரில் வந்த ரோமானியரைக் கொங்கு நாட்டு நீலம், பச்சை, சிவப்பு, படிகம் முதலிய பல வண்ணக் கற்கள் கவர்ந்தன. ரோம் பெண்கள் கடல் நீலம், பச்சைக் கற்களை மிகவும் விரும்பினர். மேற்குக் கடற்கரையில் இறங்கிப் பாலக்காட்டுக் கணவாய் வழியாகக் கொங்கு நாட்டுக்குள் நுழைந்த ரோமானியர் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் இருந்த பெருவழி மூலம் கரூர், உறையூர் முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்றனர். கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் வழியில் கொங்கு நாட்டில் படியூர், பட்டாலி போன்ற இடங்களில் அவர்களைக் கவர்ந்த வண்ணக்கல் மணிகளையும் தங்கள் நாட்டுக்கு வாங்கிச் சென்றனர். இதனைத் தாலமி, பிளினி போன்றவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பிளினி இந்தியாவையே ‘இரத்தினபுமி’ என்றான். இம்மணிகளுக்கு ரோம் நாட்டிலிருந்து கொங்கு நாட்டுக்கு ஏராளமாகத் தங்கமும், தங்கக் காசுகளும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. டைபீரியஸ் என்ற ரோம் நாட்டு மன்னன் தன்

நாட்டுத் தங்கம் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதியாவதைத் தடுக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. (பெரில் என்று இம்மணிகளைக் குறிக்க எழுந்த கிரேக்கச் சொல் பரல் (கல்) என்ற தமிழ்ச் சொல்லாக இருக்கக்கூடும்”⁴¹ என்கிறார் செ.இராசு.

சங்க காலத்தில் கொடுமணல் பகுதியில் அழகாகச் செதுக்கிப் பட்டைத் தீட்டப்பட்ட பச்சைக்கல், நீலக்கல், சிவப்புக்கல், பளிங்குக்கல், மணிகள் ஆகியவற்றை அக்காலத்தில் யவன வணிகர்கள் வாங்கிச் சென்று உரோமாபுரியில் விற்றனர். உரோமாபுரிப் பெண்கள் நீலநிறக் கற்களால் செய்யப்பட்ட மணிகளை மிகவும் விரும்பி அணிந்தனர். இந்த நீலக்கற்கள் கடல் நீரின் நிறம் போல இருந்ததால் இதனை யவனர் ‘ஆக்வா மரினா’ (Aqua Marina) என்று கூறினர். சங்க காலத்தில் வட கொங்கு நாட்டில் புன்னாடு என்னுமிடத்தில் கோமேதகச் சுரங்கம் இருந்தது. கோமேதகம் நவமணிகளில் ஒன்றாகும். கோமேதகங்களில் நீலம், பச்சை, மஞ்சள், பழுப்பு எனப் பலவகைகள் உண்டு. இவைகளில் நீல நிறமான மணிகளையே (கோமேதகத்தையே) யவனர் ‘ஆக்வா மரினா’ என்று அழைத்தனர்.

யானைத்தந்தம்

சங்க காலத்தில் மலைகளிலும் காடுகளிலும் யானைகள் இருந்தன. சேரமன்னர்கள் வைத்திருந்த நால்வகைப் படையில் யானைப்படையும் ஒன்றாகும். குட்டுவன் என்னும் சேர மன்னன் மிகப்பெரும் யானைப்படையை வைத்திருந்த காரணத்தினால்தான் அம்மன்னன் ‘பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்’ என்று அழைக்கப்பட்டான். மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த குறவர்கள் புலியோடு போர் செய்து புண்பட்டு இளைத்துப்போன யானையை அம்பு எய்து கொன்று அதன் கோடுகளைக் கைக்கொண்டுள்ளனர். இதனை,

“புலியோடு பொருத புண்கூடர் யானை
நற்கோடு நயந்த அன்புஇல் கானவர்
விற்கழிப்பட்ட நாமப் பூசல்”

(நற்.65:5-7)

என்று கபிலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், கொல்லிமலைப் பகுதியில் இருந்த குறவர் உணவு இல்லாமல் பசித்திருந்தபோது தங்களிடமிருந்த யானைத் தந்தத்தை விற்று உணவு பெற்றதை,

“காந்தன் வேரிச் சிறுகுடி பசிப்பிற்
கடுக்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுந்துண்ணும்
வல்வில் ஓரிக் கொல்லிக் குடவரை” (குறுந்.100:3-5)

என்றும் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார். வேங்கட மலையில் வாழ்ந்த வேடர்கள் ஒன்றாகச் சேர்த்து யானையை வேட்டையாடிக் கொண்டு அதன் தந்தத்தினை மதுக்கடையில் கொடுத்து மது அருந்தியதை,

“வரிமாண் நோண் ஞாண் வன்சிலைக் கொனிஇ
அருநிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு” (அகம்.61:7-9)

என்ற மாமூலனாரின் கூற்றுச் சான்று பகர்கிறது. அக்காலத்தில் யானைத் தந்தத்தினைக் கொண்டு சீப்பு, சீமிழ், கட்டில் எனப் பலவகையான பொருட்கள் செய்யப்பட்டன. யானைக் கோட்டை ஈர்வாளினால் அறுத்தும் கடைந்தும் பொருட்கள் செய்துள்ளனர். இத்தொழில்கள் மதுரையில் நடைபெற்றதைச் சிலப்பதிகாரம், “வேதினத் துப்பவும், கோடுகடை தொழிலவும்” (சிலம்பு.14:176) எனக் குறிப்பிடுகிறது.

யானைத் தந்தங்களையும் தந்தத்தினாலான பொருட்களையும் யவன வணிகர்கள் வாங்கிச் சென்றனர். எனிப்து, பாலஸ்தீனம், ரோம் முதலிய நாடுகளுக்குத் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்ட பொருட்களுள் யானைத்தந்தமும் ஒன்று. மேலை நாட்டார் யானையின் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட பொருட்களை விரும்பி பயன்படுத்தினர். “கி.மு 1538-1350-இல் எனிப்து நாடாண்ட பதினேழாவது அரசர்கள் தந்தம், தந்தத்தால் செய்யப் பெற்ற மேசை, நாற்காலி, பெட்டி, உருவச்சிலை பொருள்களைத் தமிழகத்தின் மேற்மாற் பகுதியினின்றும் பெற்றது”⁴² என்பார் கா.கோவிந்தன்.

இதிலிருந்து, சங்க காலத்தில் யானைத் தந்தம் வணிக ஏற்றுமதிப் பொருளாக இருந்துள்ளதை அறியலாம்.

மிளகு

சங்ககாலத்தில் சேரநாட்டு மிளகு உலகளவில் பெயர் பெற்றிருந்தது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து மேற்காசிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களுள் நான்கின் மூன்று பகுதி மிளகாகும். முக்கியமான உணவுப் பொருளாக இருந்த மிளகு அக்காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் வளரவில்லை. அக்காலத்தில் சேரநாட்டில் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் மட்டுமே மிளகுக் கொடிகள் வளர்ந்தன. சங்ககாலத்தில் சாவக நாட்டில் இருந்தும் மிளகு தமிழகத்தின் கிழக்குக்கரைத் துறைமுகங்களுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. ஆனால் அது சேரநாட்டு மிளகைப் போன்று தரமோ சுவையோ உடைய மிளகு அன்று. மிளகுக் கொடி கரியது என்றும் கொத்துக் கொத்துகளாக வளரும் இயல்புடையது என்பதனை, “கறிக்கொடிக் கருத்துணர் சாயப் பொறிப்புற” (திரு.309) என்று திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

சேரநாட்டில் மிளகுக்கொடி பலாமரங்களின் மேல் படர்ந்து வளர்ந்ததைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் நல்லூர் நத்தத்தனார் “பைங்கறி நிவத்த பலவின் நீழல்” (சிறுபாண்.43) என்று குறிப்பிடுகிறார். அதே போல, இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு ஆகிய பொருட்களை அறுவடை செய்யப்பட்டுத் தரையில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை மதுரைக்காஞ்சி,

“இஞ்சி மஞ்சள் பைங்கறி பிறவும்

பல்வேறு தாரமொடு கல் அகத்து ஈண்டி” (மதுரை.289,290)

எனச் சுட்டும். மிளகு ‘கறி’ என்றும் ‘மரியல்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டது. மலைபடுகடாம் மிளகினைக் “கருங்கொடி மிளகின் காய்த்துணர்ப் பசங்கறி” (மலை.521) எனக் குறிப்பிடுகிறது. உயர்ந்த பசுமோரில் எடுத்த வெண்ணையிலே மாதுளங்காய்த் துண்டுகளை மிளகுப்பொடி கலந்து

கறிவேப்பிலைக் கிள்ளிப்போட்டு வதக்கி உணவுடன் உண்டதைப்
பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“சேதா நறு மோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்து

உகுப்புறு பசங்காய்ப் மோழொடு கறி கலந்து” (பெரும்.306,307)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பழந்தமிழகத்தின் மேற்குத்தொடர்ச்சி
மலைப்பகுதிகளில் விளைந்த மிளகு, பொதிமாடு இழுக்கும் வண்டி
மூலமாகக் கிழக்குக் கரையிலிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகத்திற்குக்
கொண்டு வரப்பட்டதைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
பட்டினப்பாலையில் “காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்” (பட்டி.186) எனக்
குறிப்பிடுகிறார். (கால் - பொதிமாட்டு வண்டி, கறிமூடை - மிளகுமூடை).
காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறைமுகத்திற்கு மிளகு மூட்டைகள் தரைவழியாக
வந்ததாகக் குறிப்பிடுவதனால் இம்மிளகு மூட்டைகள் கப்பல் மூலமாக
வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் அகப்பாடலொன்றில் கள்ளி
எனப்படும் அழகிய பேரியாற்றினது வெண்மையான நுரைகள் சிதறிப்
போகுமாறு மரக்கலத்திலே யவனர் பொன்னோடு வந்து மிளகோடு திரும்பிப்
போகும் நல்ல வளமிக்க ஊர் என முசிறியைக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“கள்ளியம் பேரியாற்று வெண்நுரை கலங்க,

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னோடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளம்கெழு முசிறி

(அகம்.149:8-11)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சேர நாட்டில் விளைந்த மிளகை வீடுகளில்
மூட்டையாகக் கட்டி வைத்தனர். பின்னர் யவனரது கலங்கள் வந்தபொழுது
மிளகு மூட்டைகளைத் தோணிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு கழிப்பகுதிகளின்
வழியே சென்று துறைமுகத்திற்கு வெளியே நின்றிருந்த யவனக்
கப்பல்களில் ஏற்றுமதி செய்து பொன் பொருட்களைப் பெற்றுக்கொண்டு
வந்தனர். இதனை,

“மனைக்குவைஇய கறி மூடையால்
கலிச்சம்மைய கரைகலக்குறுந்து
நலம்தந்த பொற்பரிசும்
கழிந்தோணியால் கரைசேர்க்குந்து”

(புறம்.343:3-6)

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுள் வழியே அறிய முடிகிறது. தொன்மைக் காலந்தொட்டுச் சேர நாட்டினின்று மிளகு மேற்காசிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அக்கால வாணிபத்திற்குத் தேவைப்பட்ட மிளகு முழுமையும் மலையாளக் கரையிலிருந்து சென்றது. மிகப் பழங்காலந்தொட்டு மிளகு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இறைச்சியைப் பழுதுபடாமற் பாதுகாக்கவும் உணவுகளுக்குச் சேர்க்கவும் பயன்படுத்தினர். கிப்போக்கிறேற்கு (Hippocroses) என்பவர் மிளகை ‘இந்திய மருந்து’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்காலத்து ஓர் இராத்தல் மிளகின் விலை ஏழு ரூபாயாக இருந்துள்ளது.

பிளினி என்பவர் கொட்டனாரா என்னும் மாவட்டத்திலிருந்து படகில் மிளகை ஏற்றிக்கொண்டு பெகரேயிக்கு வந்தன எனத் தனது பயணக் குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் குறிப்பிடப்படும் கொட்டாரா என்பது தலைச்சேரிக்கு அருகிலுள்ள குட்ட நாடாகும். (கொளத்து நாடு) பெகரே என்பது வைக்கரையாகும். மிளகு மிக மதிப்புடைய பொருளாக அன்றைய காலத்தில் இருந்துள்ளது. “அலாறிக் என்னும் கொதியன் உரோமை முற்றுகை இட்டபோது, முற்றுகை விடுவதற்கு அவன் ஏனைய பொருள்களோடு 3,000 இராத்தல் மிளகையும் கேட்டான்”⁴³ என்பதிலிருந்து சேர நாட்டு மிளகு எந்தளவிற்கு மதிப்புடையதாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. அக்காலத்தில் வடநாட்டிற்கும் மிளகு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டது. வடநாட்டார் மிளகை மரிசி என்றழைத்தனர். வடமொழியில் மிளகு மிரிசி எனப்பட்டது. மிரிசி என்பது முசிறி என்பதன் திரிபாகும். முசிறி துறைமுகத்திலிருந்தே வடநாட்டிற்கு மிளகு ஏற்றுமதிச் செய்தபடியால் முசிறி என்னும் சொல் முரசி என்று திரிந்து பின்னர் மிரிசி என்றாயிற்று.

முத்து

சங்ககாலத்தில் வெளிநாட்டு வணிகத்தில் முத்து முக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருளாக இருந்தது. பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கைக் குடாவில் எடுக்கப்பட்ட முத்துத் தரத்தில் உயர்வாக இருந்ததால் உலகளவில் பெயர் பெற்றிருந்தது. நற்றிணைச் செய்யுலொன்றில் கணக்காயனார், “முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முன்துறை” (நற்.23:6) என முத்துச்சிப்பிகள் படுகின்ற கடற்பரப்பினை உடைய கொற்கை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அக்காலத்தில் தாமிரபரணி ஆறு கடலில் கலக்குமிடத்தில் முத்துச் சிப்பிகள் மிகுதியாக உண்டாயின. கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றில் உண்டான முத்தைச் தாமிரபரணிநம் என்றும் சேரநாட்டுப் பேரியாறாகிய சூர்ணியாறு கடலில் கலக்குமிடத்தில் உண்டான முத்தைக் ‘கௌர்ணேயம்’ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முத்து சங்ககாலத்தில் நவரத்தினங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டது. அரசர்களும் அரசிகளும் முத்து மாலைகளை அணிந்திருந்தனர். உரோம நாட்டுப் பெண்கள் முத்தாலான அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர்.

துணி

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் பருத்திப் பயிரிடும் தொழிலும் நூல் நூற்கும் தொழிலும் துணி நெய்யும் தொழிலும் ஆடை விற்கும் தொழிலும் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தன. துணிகளை விற்ப வணிகர்கள் ‘அறுவை வணிகர்கள்’ என அழைக்கப்பட்டனர். மதுரை இளவேட்டனார் என்னும் சங்கப்புலவர் துணி வணிகம் புரிந்த காரணத்தினால்தான் மதுரை அறுவை வணிகன் இளவேட்டனார் என அழைக்கப்படுகிறார். அக்காலத் தமிழக அங்காடிகளில் துணி விற்கப்பட்டது மட்டுமின்றி வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டது. “உரோம நாட்டுச் சீமாட்டிகள் உடுத்திய மாயாவி போன்ற பட்டு ஆடைகள் தென்னகத்தின் நெசவாளர்களால் நெய்யப்பெற்றவையாகும். உரோம் வணிகர்கள் தென்னகத்தின் கண்ணைக் கவரும் பலநிற ஊட்டம் பெற்ற அழகிய பட்டாடைகளை நிறைக்குச் சரியான தங்கத்தைக் கொடுத்து வாங்கியுள்ளனர்”⁴⁴ என வெற்றிச்செல்வன் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்ககாலத்தில் மகுலிப்பட்டினம், கலிங்கம், மதுரை, காஞ்சி ஆகிய இடங்களில் நெய்யப்பெற்ற ஆடைகள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டன. உரோமர்களும் எகிப்தியர்களும் தமிழகத்தில் நெய்யப்பெற்ற உடைகளை மிகவும் விரும்பி வாங்கினர். உரோம நாட்டு அரசிகளும் பிரபுக்களின் மனைவிகளும் பொற்காசுகளைக் கொடுத்துத் தமிழக உடைகளை வாங்கினர். எகிப்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னர் இறந்த அரசர்களின் உடைகள் பலவித பொருள்களால் பதனிடப்பட்டுக் கல்லறைகளில் அழியாமல் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டைக்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் நெய்யப்பெற்ற பங்கய மலர்கள் பொறித்த பட்டுத்துணிகள் உரோம், கிரிஸ், எகிப்து, அரேபிய, இலங்கை, கடாரம், சாவகம், சம்பாகம், போசகம் முதலிய பல்வேறு நாட்டு மன்னர்களின் அரண்மனைகளை அலங்கரித்தன.

அக்காலத்தில் கொட்டை நீக்கிய பஞ்சை மகளிர் கையினாலே நூலாக நூற்றனர். ஆடவர் ஆதரவு இல்லாத பெண்டிர் பருத்திப் பஞ்சை நூலாக நூற்றதை நற்றிணை,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளினர் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் போலக் கணங்கொள்” (நற்.353:1,2)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பருத்தி நூலினால் முரட்டுத் துணிகளும் துகில், அறுவை என மெல்லிய துணிகளும் தமிழகத்தில் நெய்யப்பட்டன. பாசறையில் அரசருக்கு அமைக்கப்பட்ட கூடாரத்தைச் சுற்றி மதில் போல வளைத்துக் கட்டுவதற்குப் பயன்பட்ட துணி ‘கண்டம்’ (முல்.44) எனப்பட்டது. நன்னன் என்னும் குறுநில மன்னன் தன்னை நாடிவந்த கூத்தர்க்கு நுண்ணதாக நூற்று செய்த வெண்ணிறக் கலிங்க ஆடையை அளித்து மகிழ்ந்திருந்தான். இதனை,

“இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்

எள்ளு சிறப்பின் வெள் அரை....”

(மலை.561,562)

என மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது. இங்குக் குறிப்பிடப்படும் கலிங்கம் என்னும் மெல்லிய ஆடை கலிங்க நாட்டிலிருந்து இறக்குமதிச் செய்யப்பட்டதாகும். காலப்போக்கில் கலிங்கம் என்னும் பெயர் எல்லா ஆடைகளையும் குறிக்கும் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டது. ஓய் மாநாட்டு நல்லியக்கோடன் தன்னை நாடி வந்த சிறுபாணர்களுக்கு மூங்கிலின் மெல்லிய பட்டையை உரித்தாற் போன்ற மாசில்லாத ஆடை (அறுவை) வழங்கியுள்ளான். இதனை,

“..... மாசில்

காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை உடஇ” (சிறுபாண்.235,236)

என்ற அடிகள் மூலம் அறியலாம். கல்வெட்டில் அறுவை என்ற துணியை விற்ற வாணிகர் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. “எய்யினாட்டு வேதானம் சிரிகண்டபுரத்து அறுகை வாணிகர்”⁴⁵ என்பது அது. அக்கல்வெட்டில் அறுவை அறுகை எனத் திரித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் துகில், கலிங்கம், அறுவை ஆகிய ஆடைகள் வேலைப்பாடுகளுடன் செய்யப்பட்ட நுண்ணிய ஆடைகளாகும். கலிங்க ஆடை கலிங்க தேசத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதிச் செய்யப்பட்ட ஆடையாகும். துகில், அறுவை போன்ற ஆடைகள் தமிழகத்தில் நெய்யப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்கும் வட இந்தியாவின் பிற பகுதிகளான பாடலிபுத்திரம், காசி, கங்கை உள்ளிட்ட பகுதிகளுக்கும் ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்ட ஆடையாகும். கவுடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரம் மதுரம் என்னும் துணியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. பாண்டிய நாட்டு மதுரையிலிருந்து சென்றதனால் அது ‘மதுரம்’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாபிலோனியா நாட்டிற்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்ட துணி வகைகளில் மஸ்லினும் ஒன்றாகும். மஸ்லின் துணி என்பது மிக நுண்ணிய வகையாகும். அக்காலத்தில் மிக நுண்ணிய துணிவகைகள் தமிழகத்திலே உற்பத்திச் செய்யப்பட்டன. “மஸ்லின் துணி தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். மஸ்லின் துணி பாபிலோனியாவுக்கு கடல்

வழியாகச் சென்றிருக்க முடியாது. பாரசீக மொழியில் ‘சி’ என்னும் எழுத்தொலி ‘ஹி’ என்று திரியும். பாரசீகத்தில் இத்துணி ஏற்றுமதியாகி இருந்ததால் அதன் பெயர் ஹிந்து என்று மாறியிருக்க வேண்டும். அப்படியின்றி அது பாபிலோனியாவில் சிந்து என்றே வழங்கிற்று. எனவே கேரளத்திலிருந்து துணியானது கடல் வழியாக நேராகவே பாபிலோனியாவிற்குச் சென்றது என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது”⁴⁶ எனக் கே.கே.பிள்ளை தெரிவிக்கிறார். தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாகச் சோழநாட்டு உறையூரிலிருந்து மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட மஸ்லின் துணியை பெரிப்ளஸ் ‘ஆர்கடிக் மஸ்லின்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு சங்ககாலத் தமிழகத்தில் பல்வேறு துணி வகைகள் ஏற்றுமதிப் பொருளாகவும் (துகில், அறுவை) இறக்குமதிப் பொருளாகவும் (பட்டு, கலிங்கம்) இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்ககாலத்தில் பழந்தமிழர் எகிப்து, பாலஸ்தீனம், சுமேரியா, அசிரியா, கிரேக்கம், உரோம், அரேபியா, மடகாஸ்கர் முதலான மேல்திசை நாடுகளுடனும், இலங்கை, சீனம், காழகம், சாவகம், சீயம், மலாயா, வடபோர்னியா முதலான கீழ்த்திசை நாடுகளுடனும் மிக நெருங்கிய கடல் வணிகம் புரிந்தனர்.
- ❖ தமிழர் புரிந்த கடல் வணிகத்தை 1. கரையோர வணிகம் 2. நடுக்கடல் வணிகம் என்று பிரித்திருந்தனர். சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த கடல்வழி வணிகத்தில் சேர நாட்டு தொண்டி, முசிறி, மாந்தை, வைக்கரை, மேல்கிந்த துளுநாட்டு நறவு, மங்களூர், சோழநாட்டு பூம்புகார், நாகப்பட்டினம், பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கை, தொண்டி மருங்கூர்ப்பட்டினம், குமரி, விழிஞம், தொண்டை நாட்டு அரிக்கமேடு, நீர்ப்பெயற்று, எயிற்பட்டினம், கொல்லத்துறை ஆகிய துறைமுகங்கள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன.
- ❖ பாபிலோன் அரசன் சாலமன் காலத்தில் அவனுக்குரிய மரக்கலங்கள் தமிழகத்தின் பாண்டிய நாட்டு உவரித் துறைமுகத்திலிருந்து மூன்றாண்டிற்கு ஒருமுறை பல பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தன. அவை வெள்ளி, பொன், யானைத்தந்தம், சந்தன மரங்கள், குரங்கு, மயில், அகில் முதலானவையாகும்.
- ❖ கிறிஸ்தவர்களின் மறை நூலான பைபிளில் உவரித் துறைமுகம் ஓபீர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.
- ❖ கி.பி 147-இல் ஹிப்பலாஸ் என்னும் கிரேக்க மாலுமி தென்மேற்குப் பருவக்காற்றின் உதவியால் அரபிக்கடலின் நடுவில் பிரயாணம் செய்து 40 நாட்களில் சேரநாட்டுத் துறைமுகத்திற்கு வந்துள்ளான். அன்று முதல் கிரேக்கத்துடன் நேரடியாகத் தமிழகம் கடல் வணிகத் தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

- ❖ இஞ்சி, எண்ணெய், தேங்காய், தேக்கு, அரிசி, இலவங்கம், யானைத்தந்தம் முதலானப் பொருட்களைக் கிரேக்கர்கள் தமிழர்களிடமிருந்து வாங்கியுள்ளனர்.
- ❖ தமிழகக் கிரேக்கக் கடல் வணிகத் தொடர்பால் தமிழ்ச் சொற்களான அரிசி (அரிஸா), கருவா (கார்ப்பியன்), இஞ்சி (சின்னிபேராஸ்), பிப்பாலி (பெர்ப்பெரி) ஆகியவை கிரேக்க மொழிகளுக்குச் சென்றன. கிரேக்கச் சொற்களான மத்திகை (சாட்டை), சுருங்கை (தரைக்குள் செல்லும் வழி), கன்னல் (நாழிவட்டில்), ஓரை (இரண்டரை நாழி) ஆகியவை தமிழ்மொழிக்கு வந்தன. இம்முறையை மொழியியலார் 'இருமுனைத் தாக்கம்' என்று வழங்குவர்.
- ❖ பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட வணிகப் பொருட்களைக் கிரேக்கர்களின் வாயிலாக அறிந்துகொண்ட உரோமர்கள் அன்றுமுதல் தமிழகத்துடன் கடல் வணிகத்தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.
- ❖ உரோமானியர்கள் ஓயின் (தேறல்), பொன், அரிய மண்பாண்டங்கள், வெள்ளீயம், ஈயம், வெண்கலம், பவளம், எகிப்திய துணிகள் முதலியவற்றைத் தமிழகத்தில் இருந்து இறக்குமதி செய்தனர். தமிழகத்திலிருந்து யானைத்தந்தம், எருமை நெய், விலங்கின் தோல், ஆமை ஓடு, மிளகு, மலபத்திரம், வெட்டிவேர், தேக்கு, சந்தனம், மயில்தோகை, கருங்காலி, இஞ்சி, இலவங்கம், அரிசி, சோளம், புளி, வெற்றிலை, பாக்கு, கிளி, குரங்கு, வேட்டை நாய், யானை, சிங்கம், காண்டாமிருகம் முதலியவற்றை ஏற்றுமதிச் செய்துள்ளனர்.
- ❖ வணிகத்தின் பொருட்டுத் தமிழகம் வந்த உரோமானியர்கள் தமிழக மன்னர்களுக்கு மெய்க்காப்பாளராகவும் விளங்கினர். தமிழகக் கோட்டைகளில் உரோமப்பொறிகள் பொருத்தப்பட்டன. முசிறியில் வணிகத்தின் பொருட்டு உரோமானியப் படை ஒன்று பழங்காலத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அங்கே அகஸ்டஸ் சீசருக்குக் கோயில் ஒன்றும் எழுப்பப்பட்டிருந்தது.

- ❖ பொதுவாகக் கிரேக்க உரோமர்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் யவனர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. தமிழகம் கொண்ட வாணிப உறவை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் தமிழகத்தின் பலவிடங்களில் கிரேக்க, உரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன.
- ❖ பழங்காலத்தில் கீழை நாடுகளுடனானக் கடல் வாணிகத் தொடர்பு இலங்கை வழியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. மேற்காசிய நாடுகளுடனானக் கடல்வழி வணிகத்தில் அரேபியர், யவனர்கள் செவ்வாக்கு இருந்தது போல கீழை நாடுகளுடனான வணிகத் தொடர்பில் தமிழர்களின் செவ்வாக்கு இருந்தது எனலாம்.
- ❖ சங்ககாலத்தமிழ் வாணிகர்கள் அருகிலிருந்த இலங்கைத் தீவுடன் மட்டுமின்றி இந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பகுதிகளான நெல்லூர், கலிங்கப்பட்டினம், தம்ரளப்தி (வங்காளதேசத் துறைமுகப்பட்டினம்) கங்கைக் கரையிலிருந்து பாடலிபுரம், காசி, வாரணாசி ஆகியவற்றுடனும் வணிகம் புரிந்துள்ளனர்.
- ❖ சேரநாட்டுத் துறைமுகமான முசிறியில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகன் ஒருவனுக்கும் கிரேக்க வணிகன் ஒருவனுக்கும் கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட வணிக உடன்படிக்கையின் மூலம் சங்ககாலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வணிகப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது.
- ❖ சங்ககாலத்தில் தரைவழியாக வணிகம் செய்த பெரு வணிகருக்கு மாசாத்துவான் என்றும் பெயர். நாவாயில் (மரக்கலம்) ஏறி மிகப் பெருமளவில் வணிகம் செய்த வணிகருக்கு மாநாய்கன் என்றும் பெயரிட்டனர்.
- ❖ வணிகத்தில் பெருஞ் செல்வம் ஈட்டிய மாசாத்துவார்களுக்கும், மாநாய்கர்களுக்கும் தமிழக அரசர்கள் எட்டிப்பூவும் எட்டப்பட்டமும் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தனர்.

- ❖ சங்ககாலத்தில் வணிகத் தொழில் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெற்றது. சங்ககால வணிகர் வர்த்தகத்தின் மூலம் மிகுந்த பொருளீட்டினர். வர்த்தகத் தொழில் என்பது ஏராளமான நிதி புழங்கும் தொழிலாகும். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வணிகம் புரிந்தனர்.
- ❖ உல்கு என்பது சுங்கத்தீர்வையாகும். இதன் மூலம் மூவேந்தர்களும் மிகுதியான வருவாயைப் பெற்றனர். சங்ககாலத் தமிழகத்துறைமுகங்களில் கடல் வணிகத்தின் பொருட்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இதன் காரணமாகச் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளுக்கு மிகுந்த சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டது. வசூலிக்கப்பட்டதற்கு அடையாளமாகப் புலி முத்திரை இடப்பட்டது. தற்காலத்திலும் துறைமுகங்களில் சுங்கம் வசூலித்ததற்கு அடையாளமாக முத்திரையிடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.
- ❖ அகில், ஆரம், மிளகு, முத்து, மணிகள், பூந்துகில் முதலியன தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. கிராம்பு (இலவங்கம்), சாதிக்காய், குங்குமப்பூ, தக்கோலம், கருப்பூரம் முதலிய வாசனைப்பொருட்கள் சாவகத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.
- ❖ பளிதம் மைத்திரா தீவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. குதிரை பாரசீகம், சிந்து முதலிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. யவன நாட்டிலிருந்து யவனத்தேறல், ஓதிம விளக்கு, யவனப் பொறிகள் முதலியன இறக்குமதிச் செய்யப்பட்டன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மோ.நேவிஸ் விக்டோரியா, முத்துக்குளித்துறைப் பரதவர்கள், ப.4.
2. E.Thurston, **Castes and Tribes of Southern India**, Vol. VI, P.149.
3. கோ.கிருட்டிணமூர்த்தி, மீனவர் வாழ்வியல், ப.174.
4. தி.முத்துக்கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.233.
5. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், ப.95.
6. ஆர்.என்.சாமி, 3000 ஆண்டுகள் தமிழனின் கடல்வழி வணிகம், பதிப்புரை, ப.VI.
7. மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி, சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றில் சில செய்திகள், பக்.87-88.
8. கோ.தேவராஜன் (ப.ஆ) மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி ஆய்வுக் கட்டுரைகள், தொகுதி-2, ப.279.
9. சி.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள், பக்.156-157.
10. சு.கி.ஜெயகரன், குமரி நிலநீட்சி, பக்.35-36.
11. P.Shanmugan., **Saagan Pandya coins Sri Lanka**, Journal of **Nunismati Society of India**, Vol.XVI, P.36-42.
12. புரட்சிதாசன், குமரி முதல் இமயம் வரை, ப.137.
13. அ.இராகவன், நம்நாட்டுக் கப்பற்கலை, ப.192.
14. மேலது, ப.194.
15. பரிசுத்த பைபிள் யாத்திராகம் 1, ராஜாக்கள் 10-வது அதிகாரம் 1, 2 வசனங்கள், ப.38.
16. அ.இராகவன், நம்நாட்டுக் கப்பற்கலை, ப.197.
17. Zenaide aragozin **vedic India**, Pp. 305-306.
18. அறவாணர், தமிழர் மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டு படையெடுப்புகள், பக். 177-178.
19. கோ.தேவராஜன் (ப.ஆ) மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி தமிழுக்கு வழங்கிய கொடை, ப.266.
20. தே.ப.சின்னச்சாமி, சேரர் வரலாறு, ப.23.
21. அ.இரா.பாண்டி (க.ஆ), (தமிழரும் கடல் வாணிகமும்) கானலம் பெருந்துறை, ப.138.

22. சு.தில்லைவனம், தமிழகம் - புதுவை வரலாறும், பண்பாடும், ப.116.
23. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.68.
24. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.61.
25. பழ.நெடுமாறன், பழந்தமிழர் பரவிய நாடுகள், ப.131.
26. மேலது, ப.131.
27. மேலது, ப.134.
28. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.235.
29. கா.ராஜன், தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், ப.101.
30. கோ.தேவராஜன் (ப.ஆ) மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி, தமிழுக்கு வழங்கிய கொடை, ப.73.
31. க.த.திருநாவுக்கரசு, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.29.
32. மேலது, ப.29
33. அ.இராகவன், தமிழக ஜாவக கலைத் தொடர்புகள், ப.14.
34. S.I.I. Vol.V, No.434.
35. S.I.I. Vol. XIV, No.31.
36. ஜே.மோகன் (ப.ஆ), திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும், ப.304.
37. S.I.I. Vol. viii, No.5.
38. மாருதிதாசன், நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.149.
39. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.252.
40. சீ.வசந்தி, தமிழக ஆய்வில் சாதனைகள், ப.57.
41. செ.இராகு, நெடும்புகழ்க் கொடு மணம், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு, ப.395.
42. கா.கோவிந்தன், தமிழர் வாணிகம், பக்.12-13.
43. கோ.தேவராஜன் (தொ.ஆ), தமிழ் இந்தியா, ப.151.
44. வெற்றிச்செல்வன், உடையியல், ப.52.
45. S.I.I. Vol. VII, No. 525.
46. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.52.

இயல் - 3

**சங்க இலக்கியத்தில்
கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பங்கள்**

3. சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பம்

முன்னுரை

கப்பற்கலையில் பழந்தமிழர்கள் சிறந்து விளங்கி இருந்ததை மேற்கத்திய நாடுகளுடனும் கிழக்கிந்திய நாடுகளுடனும் கொண்டிருந்த கடல் வணிகத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் வெளிநாட்டுப் பயணக் குறிப்புகளும் வரலாற்றுச் சான்றுகளும் கல்வெட்டுகளும் தொல்பொருள் சான்றுகளும் இவ்வுண்மையினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பழந்தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த கலங்கள், கடல் வணிகத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், மீன் பிடிப்பதற்கும் நீர்வழிப் பயணத்திற்கும் நீர்நிலை விளையாட்டிற்கும் கடற்கொள்ளைக்கும் போட்டிப் பந்தயங்களுக்கும் கடற்போருக்கும் தொழில் திறம் பெற்ற வல்லுநர்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் செலுத்தி வந்துள்ள பெருமைமையினைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

நமது முன்னோர்கள் ஆழ்கடலில் ஆயிரக்கணக்கான கிலோ மீட்டர் தொலைவு செல்லும் வகையில் தாங்கள் மரக்கலங்களை வடிவமைத்தனர். பொங்கு கடல் சூறாவளிக் காற்றில் தங்கள் படகுகளும் கப்பல்களும் கவிழ்ந்து விடாமலிருக்க பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டனர். அறிவியலின் தொழில் நுட்பத்தினை அறிந்திராத பரதவர்கள் தங்கள் மீன்பிடி படகுகள் செல்லும் திசையையும் கடந்த தூரத்தையும் கணக்கிட்டுள்ளனர். இவ்வாறு பரதவர்கள் பயன்படுத்திய கலங்கள்சார் தொழில்நுட்பத் திறன்களை ஆராயும் விதமாக இவ்வியல் அமைகிறது.

தமிழரின் மரபுசார் அறிவியல் தொழில்நுட்பம்

மனித வாழ்வின் அகத்தும் புறத்தும் ஆட்சி செலுத்தும் அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் அன்றாடம் வியத்தகு வளர்ச்சியைப் பெற்று வருகின்றன. அறிவியல் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்பே தொழில்நுட்பம் ஆதிமனிதனின் தேவைகளை நிறைவேற்றத் துணை செய்துள்ளது. பசியைப்போக்க உணவு தேடியவன் தன் உறுப்புகளைப் பயன்படுத்தி, தேவையை ஓரளவு நிறைவு செய்தான். தேவை கூடியது. உணவைத்

தோண்ட, கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினான். வேட்டையாடிப் பொருட்களைப் பதப்படுத்தினான். வேட்டைத் தொழில் வேளாண்மைத் தொழில் நோக்கிச் சென்றது. ஏர், கலப்பைக் கொழு உருவாகின. குகைகளில் வாழ்ந்தவன் வீடு கட்டலானான். இவற்றை எல்லாம் சாதிக்க மனித சமூகம் பல நூற்றாண்டுகளாக இயற்கையோடு இணைந்தும் முரண்பட்டும் வாழ நேர்ந்தது. மனிதனின் வாழ்வியல் தேவைகள் புதிய புதிய தொழில்நுட்பங்களைக் கண்டுபிடிக்கவும் வளர்த்தெடுக்கவும் உதவின.

தொழில்நுட்பத்தின் செயல்பாடுகளைக் காரணகாரிய விளக்கத்தோடு அறிவியல் வரையறுத்தது; செழுமைப்படுத்தியது. தொழில்நுட்பம் செயல் தன்மையுடையது. அறிவியல் அதனை முறைப்படுத்தும் கோட்பாட்டைத் தருவது. “A technique is an individually acquired and socially secured way of doing something; a science is a way of understanding how to do it in order to do it better”¹ என்பார் J.D.பெர்னால். தொழில்நுட்பம் தொடக்கத்தில் மரபுமுறை சார்ந்ததாக அமைந்திருந்தது. இந்த மரபு அறிவுதான் அறிவியலுக்கு வேராக பின்னர் உருவாகியது. அறிவியல் என்பது முறைப்படுத்தப்பட்ட தொழில்நுட்பம் பகுத்தறியப்பட்ட தொன்மம் ஆகும் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

நெய்தல் நிலத்தில் மரபு சார்ந்த தொழில்நுட்பமானது கலங்களின் வழியாக வாணிகம் மேற்கொண்டதன் மூலம் தொடங்குகிறது. ‘திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’, ‘செட்டி கப்பலுக்குச் செந்தூரான் துணை’ ஆகிய சொல்வடைகள் கடல்வழி நடந்த வணிகத்தைச் சுட்டுகின்றன. படகுத் தொழில்நுட்பமானது சங்ககாலத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. அம்பி, புணை, திமில், வங்கம், கலம், தோணி, நாவாய், பஃறி, வள்ளம் என ஏராளமான படகுகளின் பயன்பாடுகள் குறித்து சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. நீகான் என்றால் மாலுமி என்று பெயர். அவன் திசையறிதலில் திறன் உடையவனாவான். இதன் வழி தொழில் நுட்பம் தெரிந்தவர்களாக அன்றைய கால மரக்கல ஓட்டிகள் இருந்துள்ளனர். இது மரபுவழியாகக் காணப்படும் தொழில்நுட்ப அறிவாகும்.

பண்டைய கப்பற்கலைச் சான்றுகள்

பண்டைய தமிழகம் நீண்ட கடற்கரையையும் எண்ணற்ற இயற்கை வளத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கியதால், அம்மக்கள் வணிகத்திலும் தொழில்நுட்பத்திலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். இதனைத் தொல்லியல், கல்வெட்டியல், நாணயவியல் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன. ஆனால், இவ்வளர்ச்சி நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையாக வெளிப்படுத்தவில்லை. “ரோம நாணயங்கள் தமிழகத்தில் குறிப்பாகச் சேர நாட்டில் தான் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் சேரர்களின் மரபை எடுத்தியம்பும் பதிற்றுப்பத்தோ அல்லது பிற சங்க இலக்கியங்களோ இது குறித்துப் பேசாதது வியப்பளிக்கிறது”² என்ற ராஜனின் கருத்து உறுதிசெய்கிறது.

ஹரப்பா காலத்திய படகுகள் இரண்டின் மாதிரி வடிவங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. ஒன்று, நாணல் தண்டுகளைக் கயிற்றினால் பிணைத்து நடுவில் குடிசை போன்ற பகுதியுடன் கூடியது. இந்தப் படகு உள்நாட்டு நீர்ப்போக்குவரத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. மற்றொன்று, சற்றே பிந்திய காலத்தில் படகின் மையப்பகுதியில் பாய்மரம், சுக்கான் உடன் கூடிய ஓவியம். இது கடலோர வணிகப் போக்குவரத்தில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அஜந்தா குகை ஓவியங்களில் இரண்டு படகுகள் நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. அரச குடும்பத்தினர் பயன்படுத்திய உல்லாசப் படகு ஒன்றும் பிந்திய காலத்தினைச் சேர்ந்த பாய்களுடன் கூடிய கப்பல் ஒன்றும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பாய்க்கப்பல் இரண்டாம் புலிக்கேசியின் காலத்தினை ஒட்டியதாக இருந்திருக்க இடமளிக்கிறது.

கி.பி 2-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் முதன் முதலாக யக்ஞசதகர்ணி இரு பாய்மரங்கள் கொண்ட தோணிகளின் உருவம் பொறித்த ஈயத்தினாலான நாணயங்களை வெளியிட்டான். இதேபோலவே பல்லவர் வெளியிட்ட காசுகளிலும் பாய்மரத்துடன் கூடிய கப்பல் கடலில் மிதப்பது போன்று காணப்படுகிறது. நாணயங்கள் கப்பல் உருவம் கொண்டு வெளியிடப்பட்டதை, “கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டு மற்றும் வர்த்தகத் தொடர்பை ஆய்வதற்காக டாக்டர் நொபுரு கராஷிமா தலைமையில் தாய்லாந்து சென்ற குழுவினர் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த இரு

காசுகளைக் கண்டறிந்தனர். ஒன்று சங்க காலச் சோழர் காசு; மற்றொன்று பல்லவர் காலக் காசு. பல்லவர் காசு 1.5 சென்டி மீட்டர் விட்டம் உடையது. இக்காசில் முன் பக்கத்தில் நிற்கும் காளை உருவமும் பின் பக்கத்தில் இரு பாய்மரங்களையுடைய கப்பல் உருவமும் காணப்படுகிறது”³ என்று கூறுவர். இக்காசில் எழுத்துக்கள் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தாய்லாந்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள இக்காசில் காளை உருவம் இருப்பதால் இதனைப் பல்லவர்களுடைய காசு என கணிக்கலாம். ஏனெனில், காளை பல்லவர்களின் அரசு சின்னமாக அக்காலத்தில் இருந்தது. பல்லவர்கள் தங்களிடமிருந்த கடற்படையினையும் அவர்களது காலத்தில் காஞ்சி, மாமல்லையில் சிறப்பாக நடைபெற்ற கடல் வணிகத்தினையும் நினைவு கூறத்தக்க வகையில் பாய்மரத்துடன் கூடிய கப்பல் உருவ நாணயங்களை வெளியிட்டிருக்க வேண்டுமென நாணயவியல் ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

அழகன்குளம் துறைமுகம் அருகே 1966-இல் தமிழக அரசு தொல்பொருள் துறை கண்டெடுத்த பாளை ஒன்றில் கப்பல் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். மகத நாட்டில் ஆட்சி செய்த மௌரியர்களின் காலம் குறிப்பாக கி.மு 3, 4-ஆம் நூற்றாண்டுகளை இந்தியக் கப்பற்கலை வளர்ச்சியின் பொற்காலமாக இருந்திருக்க வேண்டும். கப்பல் போக்குவரத்திற்கென ஆறு பிரிவுகள் கொண்ட தனி இலாகாக்கள் அமைக்கப்பட்டு அதில் முப்பது உயர்மட்ட அதிகாரிகள் பணியாற்றினர் என்று கௌடில்யரின் புகழ் பெற்ற அர்த்த சாஸ்த்திரம் (கி.மு 400) குறிப்பிடுகிறது. அந்நிய நாட்டுக் கப்பல்களுக்கும் அவர்தம் பொருட்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளித்தல், சரக்குக் கப்பல்களை வகைப்படுத்தி வரி விதித்தல், துறைமுகங்களைப் பேணிக்காத்தல், கப்பல் கட்டுதல் மற்றும் பழுது பார்த்தல், கடற்கொள்ளையரை எதிர்கொள்ளத் தனிப்படை அமைத்தல் ஆகிய செயல்பாடுகள் இலாகாக்கள் பொறுப்பில் இருந்தன. இவற்றின் மூலமாக துறைமுகப் பணியாளர்கள் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படக்கூடிய ஒரு திட்டத்தினை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே மௌரியர்கள் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பாண்டியர்கள் மிகப்பெரிய கப்பல் கட்டும் திறமைப் பெற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர். பாண்டிய இளவரசிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த கப்பலில் 700 பயணிகள் இருந்தனர் என்று இலங்கையின், ‘மஹாவம்சம்’ நூல் சுட்டுகிறது. இவ்வாறான சான்றுகளைத் தொகுத்து நோக்கும்போது பண்டையத் தமிழகம் கப்பற்கலைகளில் சிறந்து விளங்கியதை அறியமுடிகிறது.

வெளிநாட்டார் குறிப்பில் மரக்கலம்

அந்நிய நாட்டு மாலுமிகள், பயணிகள், யாத்திரிகர்கள் முதலியோரின் பயணக் குறிப்புகள் தொல் இந்திய கப்பற்கலை பற்றிய பல முக்கியத் தகவல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டில் பெயர் தெரியாத கிரேக்க மாலுமி எழுதிய ‘Periplus of the Erythrean sea’ என்ற பயண நூல் மிகப் பிரபலமானது. இதில் பார்பரிகம் (barbaricum) என்ற துறைமுகம், சௌராஷ்டிராவின் காம்போ, ப்ரோச் என்ற இரு மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள், அவற்றைச் சென்றடையும் பாதைகள், வணிக மையங்கள், அங்கிருந்து ஏற்றுமதியான பொருட்கள் குறித்து பெரிபுளூஸ் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். மேலும், அரபிக்கடலில் பாய்மரக் கப்பல்கள் அதிகம் உலவ ஆரம்பித்தன என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

பயணிகள் வரிசையில் கி.பி 4-ஆம் நூற்றாண்டின் பாஹீயான், கி.பி 9-ஆம் நூற்றாண்டின் யுவான் சுவாங், கி.பி 13-ஆம் நூற்றாண்டின் இத்தாலிய நாட்டு மார்க்கோ போலோ, கி.பி 15-ஆம் நூற்றாண்டின் நிகோல் கோண்டி ஆகியோரின் பயணக்குறிப்புகளும் முக்கியமானவைகள் ஆகும். நீலகண்ட சாஸ்திரி, “முதலில் கமரா என்னும் துறைமுகப்பட்டினத்தைச் சொல்லவேண்டும், அடுத்து, பொதுக்கா, மூன்றாவது சொபட்மா. அந்த இடங்களிலிருந்த அந்த நாட்டுக் கப்பல்கள் டமரிக்கா வரையிலும் செல்கின்றன. தனித்தனி மரக்கட்டைகளைப் பிணைத்துக் கட்டிய சங்கரா என்னும் பெயருடைய வேறு பெரிய கலங்களும் அப்பயணத்தை மேற்கொள்கின்றன. ஆனால் நீரை சேமிக்கும் கங்கைக் கரைக்கும் செல்கின்ற கலங்கள் மிகப் பெரியவை. அவற்றிற்கு கொலந்தியா என்று பெயர்”⁴ எனக் கடல்வணிகம் குறித்து விளக்கியுள்ளார். மேலே

குறிப்பிடப்படும் கமரா, பொதுக்கா, சொபட்மா முறையே பழந்தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம், புதுச்சேரி, சோபட்டினம் முதலான துறைமுகங்களாகும். ‘டமரிக்கா’ என்பது தமிழகமாகும். மூன்று துறைமுகங்களிலிருந்தும் மரக்கலங்கள் டமரிக்கா வரையிலும் செல்கின்றன என்பதைத் தமிழகத்தின் மேற்குக்கரைத் துறைமுகங்களுக்குச் சென்றதாகக் கருத இடமுண்டு.

கலம் என்பது தமிழர்களின் மரக்கலங்களாகவும் நாவாய் என்பது வெளிநாட்டவர் மரக்கலங்களாகவும் இருக்கலாமோ என்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற வகையில் நாவாய், இலக்கியங்களில் வெளிநாட்டவருடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படுகிறது. நாவாய் ரோம் நாட்டு மரக்கலமாக இருக்கலாம் என்பதைப் பாண்டியரின் துறைமுகமான அழகன்குளத்தில் கிடைத்த ரோமநாட்டு மரக்கலம் உருவம் பொறித்த பாளை ஓடுகளும் மதுச்சாடிகளின் ஓடுகளும் உறுதி செய்கின்றன. “முசிறி, அலெக்ஸாண்டிரியா வணிக ஒப்பந்தத்தில் முசிறி துறைமுகத்திற்கு வருகை புரிந்த ஹெர்மபோலின் என்ற கப்பலின் குறிப்பும், யவனர் இயற்றிய வினை மாண்பாவை, யவனர் பாவை, யவனர் ஒதிம விளக்கு, வண்கண் யவனர், யவனர் இருக்கை, யவனத்தச்சர் போன்ற எண்ணற்ற குறிப்புகளும் இவர்களது நேரடித் தொடர்பை உறுதி செய்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாது பூம்புகார் நில அகழாய்வில் கிடைத்த படகுத்துறைகளும், கடல் அகழாய்வில் கடல் விளக்கம் என்று கருதும் அளவிற்குக் கிடைத்த அரைவட்ட வடிவக் கட்டிடப் பகுதியும் இதை மேலும் உறுதி செய்கின்றன”⁵ என்று செளந்தரராசன் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு கப்பற்கலைக் குறித்த செய்திகளை அறிவதற்கு இலக்கியச் செய்திகளும் தொல்லியல் சான்றுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து போவதைக் காணமுடிகின்றன. இவற்றைக் கொண்டு கலங்களின் அமைப்புமுறை, துறைமுகங்களின் பயன்பாடு, கடல்வாணிகம் ஆகியவை செழித்திருந்தன என்பதை உணரமுடிகிறது.

கலங்களின் வரலாறு

முதன் முதலில் ஒரு சிறு மரக்கட்டையின் மேலமர்ந்து குளத்திலோ, ஆற்றிலோ மீன்பிடிக்கத் தொடங்கிய மனிதன் அப்பால் இரு மரக்கட்டைகளை இணைத்து, அதனைக் கட்டுமரம் என்று கூறி வசதியாக மீன் பிடிக்க ஆரம்பித்தான். பின்னர் நடுவில் ஒரு பெரிய மரக்கட்டையையும் இரு பக்கங்களிலும் இரு கட்டைகளை இணைத்து புதிய ஒரு கட்டுமரத்தைக் கண்டான். அதன்பின் ஐந்து மரங்களை இணைத்து மற்றொரு வகை கட்டுமரத்தைக் கண்டான். படிப்படியாகத் தனது பட்டறிவால் பல வகையான கலங்களைச் செய்யும் தொழில் திறம் பெற்ற வினைஞர்களால் சிறிய கலங்களாகிய மிதவை முதல் நாவாய், வங்கம் உள்ளிட்ட பெரிய கலங்கள் வரை உருவாக்கிய நிலைமையைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றன. மேலும், அக்கலங்களை அழகுபடுத்த விரும்பினர். ஒவ்வொரு வகை கலங்களும் எவ்வளவு நீளம் இருக்க வேண்டும், என்ன மரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று ஆராய்ந்து கலங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். நங்கூரங்கள் காலம் காலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. தற்காலத்தில் இரும்பு நங்கூரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், தொடக்கக் காலங்களில் கல்லினாலான நங்கூரங்களே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கடல்சார் வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி கடல் செலவில் தொடக்கக் காலம் முதல் இடைக்காலம் வரை கல் நங்கூரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் மக்கள் வான ஆராய்ச்சியில் வல்லுநராயிருந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது. இதனை,

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவு மஞ்ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமு மென்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல வென்று
மினைத்தென் போருமுளரே”

(புறம்.30:1-6)

என்று பகரும். நிகண்டு நூல்களில் நாள்கோள் ஓரை ஆகியவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படும் பல பெயர்கள் இருப்பதால் தமிழர் வானியல் ஆராய்ச்சியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பது புலனாகுகிறது.

இன்று கடற்பயணத்தில், விஞ்ஞான ரீதியாகப் பல வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எந்தவித அறிவியல் தொழில்நுட்பமும் இல்லாமல் தமிழ்நாட்டுக் கடலோடிகள் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு கலங்களை உருவாக்கிக் கடற்பயணம் மேற்கொண்டது விந்தையானது. ஆழ்கடலில் நாட்கணக்கில் பயணம் செய்ய வேண்டுமானால் கணிதம், வானசாஸ்திரம் போன்ற நுண்கலைகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இன்று ராடார், சோலார், சோபா, சோடார், சோரான், லோரான் ஆகிய கருவிகள் கப்பலில் இருப்பதைப் போல, அந்நாட்களில் இல்லை. இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் பவளப்பாறை விளக்கு, சங்கு ஊதி அடையாளக் குறிகள், கொடிகள், ஹைட்ரோ உள்ளிட்ட பல நவீன கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவை மட்டுமின்றி பார்வைக்குக் காம்பஸ், நேரத்தைக் காட்டக்கூடிய குரோனா மீட்டர், எந்த இடத்தில் இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டக்கூடிய ‘லெக்ஸ்டண்ட், கலத்தின் வேகத்தைக் காட்டக்கூடிய ‘லாக்’, கடற்பஞ்சாங்கம் உட்பட பல விஞ்ஞான வசதிகள் இன்று கடல் பயணிகளுக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாத பழந்தமிழர்கள், தனது வலிமையினை மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு அயல்நாடுகளுடன் வாணிபத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர். வான சாத்திர அறிவைத் தெரிந்துகொண்டு, கலங்களைத் திசையறிந்து செலுத்தியுள்ளனர்.

கப்பற்கலை நூல்கள்

கலை என்பது அழகை வெளிப்படுத்தும் செயலாகும். தெப்பங்களையும் தோணிகளையும் பெரிய வகை கலங்களையும் உருவாக்கிய தமிழர் அவற்றை அழகுபடுத்த விரும்பினர். கலங்கள் எவ்வளவு நீளத்தில் இருக்க வேண்டும், எந்த வகையான மரத்தில் கட்ட வேண்டும், அதன் முகப்பை

எவ்வாறு அமைக்க வேண்டும் என முறையாக இலக்கணம் வகுத்து, அதன் பின்னரே பல்வேறு வகையான மரக்கலங்களைக் கட்டினர். அருங்கலைகளில் கப்பற்கலையும் ஒன்றாகும். ‘நௌகா சாத்திரம்’ (வடமொழி), போஜன் எழுதிய ‘யுக்தி கல்பதரு (வடமொழி), தமிழ்நாடு அரசு கீழ்நாட்டுப் பழஞ்சுவடி நூல் நிலையம் 1950-ஆம் ஆண்டில் தமிழில் வெளியிட்ட 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கப்பல் சாத்திரம், தமிழ்நாடு அரசினர் கீழ்திசைச் சுவடிகள் நூலகத்திலிருந்து 1984-ஆம் ஆண்டு எஸ்.சௌந்தரபாண்டியன் பதிப்பித்து வெளியிட்ட ‘நாவாய் சாத்திரம்’ ஆகிய நூல்கள் கலங்களைக் கட்டும் முறைமை, கலங்களின் நீள அகல உயரம், செலுத்தும் விதம் முதலான செய்திகளைத் தருகின்றன. ‘நீகமசிகாமணி’ என்னும் நூல் கப்பல்கள் கட்ட வேண்டிய நேரங்களைப் பற்றி (நாளும் கோளும்) மட்டும் விவரிக்கிறது. இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்கள் அனைத்தும் பிற்காலக் கப்பற்கலை நூல்களாகும்.

பழங்காலக் கப்பற்கலை நூல்கள் தமிழில் கிடைக்கவில்லை என்பது ஒரு பெருங்குறையே. மாறாக, சங்க இலக்கிய நூல்களில் நாவாய், அம்பி, தோணி, வங்கம் ஆகிய சொற்கள் கலங்களைப் பற்றியும் கலம் செப்பனிடும் விதம் பற்றியும் கலம் செலுத்தும் முறை பற்றியும் குறிப்புகள் உள்ளன. யுக்திகல்பதரு நூலை எழுதியவர் கி.பி 11-ஆம் நூற்றாண்டில் மத்தியப் பிரதேசத்து தார் மாநகரத்தை ஆண்ட போஜ அரசனாவார். இந்நூல் முழுக்க முழுக்கக் கப்பல்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் நூல் அல்ல. அதன் இறுதி எட்டுப் பக்கங்களில் மட்டுமே கப்பல்கள் பற்றிய சுலோகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரா.மதிவாணன் “யுக்திகல்பதர என்னும் நூலுள் 272 வகைக் கப்பல்கள் கூறப்படுகின்றன”⁶ என்கிறார். யுக்திகல்பதரு நூல் 1972-ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் அச்சிடப்பட்டது.

கப்பல் சாத்திரம், நாவாய் சாத்திரம்

கப்பற்கலை நூல்களான கப்பல் சாஸ்திரம், நாவாய் சாத்திரம் குறித்து ஆராய்வோமானால் கப்பல் சாஸ்திரம் நூலின் ஓலைச்சுவடி கி.பி 16-ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டதாக அச்சுவடியில் தி.பொ.பழனியப்ப பிள்ளை

குறிப்பிடுகிறார். நாவாய் சாத்திரம் நூலின் மூல ஓலைச்சுவடி ஆதி என்பவரால் 1741 ஜனவரி 16-ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை எழுதப்பட்டதாக அச்சுவடியின் பதிப்பாளர் எஸ்.சௌந்தரபாண்டியன் தெரிவிக்கிறார். கப்பல் சாஸ்திரம் மொத்தம் 46 பாடல்களைக் கொண்டது. நாவாய் சாத்திரம் மொத்தம் 198 பாடல்களைக் கொண்டது. கப்பல் சாத்திர நூலின் சில பாடல்கள் நாவாய் சாத்திரம் நூலில் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் வருகின்றன. எனவே இவ்விரு நூல்களுக்கும் முன்பாக பொதுவான ஒரு கப்பற்கலை நூல் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கப்பல் சாத்திரம் நூல் 1620-ஆம் ஆண்டு எசமானர்கள் உத்தரவுப்படி (தினமார்க்கா துபாசி) டச்சுமொழி பேசும் துபாசியான காலிங்க நாயக்கப் பிள்ளை வீட்டில் அவர்கள் வாக்கத்தார் முன்னிலையில் மற்றொரு சுவடியில் எழுதப்பட்டதாக இந்நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் இடம்பெறும் ஸதோத்திரப் பாடல்களில் ஒன்று சரஸ்வதி அந்தாதி என்ற தமிழ் செய்யுள் நூலில் உள்ளது. மற்றொரு பாடல் காளமேகப் புலவர் பாடிய வெண்பாவாகும். முழக்கோல் அளவு, இலக்கணம் அறியும் வகை, வங்க நாள் அறியும் வகை ஓரையும், கிரகமும் அறிதல், பாய்மரமெடுக்கும் லெக்னம், வங்கநாள் நிற்குமிடம், இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள், பன்னிரண்டு ராசிகள், பாய்மரம் அளவு, நங்கூரம் வகை முதலான பல செய்திகளைக் கப்பல் சாத்திரம் உரைக்கிறது.

நாவாய் சாத்திரம் எனும் இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்து பிள்ளையாரைப் பற்றியதாகும். முகவுரையில் ‘ஆதி எழுதின நாவாய்’ என்றிருப்பதால் ஆதி என்பவர் எழுதியதாகக் கொள்ளலாம். கழிக்குற்றம், சதாவின் குற்றம், மரம் வெட்டி வரச் சாத்திரம், சென்ம நாள் கணக்கு, ஓரை அறிதல் முதலான பல செய்திகள் இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கப்பலின் எல்லா உறுப்புக்களுக்கும் தமிழ்ப் பெயர்கள் இருந்தன என்பதற்கு இந்நூலே சிறந்த சான்றாக விளங்குகிறது. ஏரா, பருமல், தொகுதி, வங்கு, பாய்மரம், பாய் முதலான கப்பலின் பாகங்கள் இந்நூலில் பேசப்படுகின்றன. ‘கப்பல் பலநாள் ஓடித்திரியும்’ என்ற சொல்லாட்சி இந்நூலின் பலவிடங்களில் குறிப்பிடப்படுவதால் தமிழர் கட்டிய கப்பல் பல வருடங்களுக்கு உழைக்கும்

என்பதை உணரமுடிகிறது. இவையாவும் தமிழரின் கப்பல் கட்டும் தொழில்நுட்ப அறிவைத் தமிழ் கூறும் நல் உலகுக்கு எடுத்துச்செல்ல வல்லதாக இந்நூல் விளங்குகிறது.

பழந்தமிழரின் கப்பற்கலை

தொல்தமிழர் நீர்நிலைகளைக் கடக்க இயற்கையிடமிருந்து பெற்ற சாதனம் மரமேயாகும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஆற்றில் மரங்கள் மிதந்து போவதைக் கண்ட தமிழர்கள், அவை எவ்வாறு மிதக்கின்றன என ஆராய்ந்ததன் விளைவாக நீண்ட மரங்களைக் குடைந்து அந்தக் குடையில் அமர்ந்து நீரின் மேல் மிதந்து சென்றனர். பின்னர் காட்டில் கிடைத்த காய்ந்த மூங்கில் கம்புகளைக் கூர்மையான கற்களால் வெட்டிச் செதுக்கி வள்ளிக்கொடிகளாலும் பனை நாரினாலும் பிணைத்துத் தெப்பத்தினையும் மிதவையினையும் உருவாக்கி ஓடைகளையும் கால்வாய்களையும் பேராளுகளையும் கழிமுகங்களையும் எளிதில் கடந்தனர். பின்னர் ஒரே அளவுள்ள இருமரங்களைக் காட்டுக்கொடிகள் மற்றும் பனை நாரினால் பிணைத்துக் கட்டி, கட்டுமரத்தினை உருவாக்கினர். இவ்வாறு மரம், மிதவை, தெப்பம், ஓடம், கட்டுமரம் எனப் பழந்தமிழரின் கலங்கள் வளரலாயிற்று. தண்ணீரின் ஓட்டத்தோடு இவற்றைச் செலுத்துவது எளிதாக இருந்தது. ஆனால், தண்ணீர் ஓட்டம் இல்லாத நீர்நிலைப் பகுதிகளை எவ்வாறு கடப்பது எனச் சிந்தித்ததன் விளைவாக மிக நீண்ட கழிகளை நீருக்குள் ஊன்றித் தள்ளித் தங்களது தெப்பத்தினையும் மிதவையினையும் செலுத்தக் கற்றனர். பின்னர் ஆழமுள்ள நீர்நிலைப் பகுதிகளை எவ்வாறு கடப்பது எனச் சிந்தித்தபோது தாம் துடுப்புகள் தோன்றின. துடுப்புக்களின் உதவியால் நீரைத்தள்ளி, தங்களது கலங்களைச் (மிதவை, தெப்பம், கட்டுமரம், ஓடம்) செலுத்தினர். இதன் பின்னரே தோணிகள் தோன்றின.

சங்ககாலத் தமிழகமானது முப்புறமும் கடலால் சூழப்பட்ட பகுதி என்பது நாம் அறிந்ததே. தமிழ்ப் பரதவரும் கடல் வணிகரும் கடலையே பெரிதும் நம்பியிருந்தபடியால் பழந்தமிழகத்தில் மரக்கலம் கட்டும் தொழிலும் மரக்கலம் ஓட்டும் தொழிலும் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வந்தன எனலாம். “நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர் என்று அழைக்கப்பட்டு

வந்தனர். மீன் பிடிப்பவர்களாகவும், கலம் செலுத்துபவர்களாகவும் அவர்கள் இருந்தவர்கள். பழங்காலம் முதல் இக்காலம் வரை படகு கட்டுபவர்களாக அவர்கள் இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள்”⁷ என்கிறார் பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார். “மரக்கலம் கட்டும் துறையில் திராவிடர்கள் அன்று சிறந்து விளங்கியிருந்தார்கள்”⁸ என்கிறார் ஜோதி பிரகாசம். எனவே, சங்க காலத்தில் தமிழர் மரக்கலம் கட்டும் தொழிலில் மிகுந்த திறன் பெற்றிருந்தனர். “கலம் புணர் கம்மியர்” (மணி.7:70) என்னும் மணிமேகலைத் தொடர் இக்கூற்றினை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மரக்கலக் கட்டுமானம்

பழங்காலத்தில் தேக்கு, புன்னை, அயனிப்பலா, வேம்பு, இருப்பை எனப் பலவிதமான மரங்களைக் கொண்டு கலங்கள் கட்டப்பட்டன. நீரில் மூழ்கியிருக்கும் மரக்கலத்தின் வெளிப்புறப் பகுதி தேக்கு மரத்தால் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஏனெனில் தேக்கானது எத்தனை ஆண்டுகள் நீரில் கிடந்தாலும் சிதையாத் தன்மையினைக் கொண்டது. கப்பல் சாத்திரம் என்னும் நூல் கப்பல் கட்டுதற்குரிய மரங்களை, “கப்பல் கட்டுதற்குரிய மரங்கள்: வேம்பு, இருப்பை, புன்னை, நாவல் இவை நீர்மட்ட வைப்புக்கு உரியன. பக்கவங்குக்கால்களுக்கு வெண்தேக்கு, தேக்கு இவை உரியன”⁹ எனக் குறிப்பிடுகிறது. நாவாய் சாத்திரம் என்னும் கப்பற்கலை நூல் கப்பல் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் மரத்தில் கழிகள் இருக்கக்கூடாது என்ற இலக்கணத்தை வகுக்கிறது.

பண்டைய காலத்தில் மரப்பலகைகளாக இழைக்கப்பட்ட மரங்கள் மூன்றடுக்குகளாக இணைக்கப்பட்டு மரக்கலங்களாகக் கட்டப்பட்டன. அக்காலத்தில் ஆணிகள் கிடையாது. மர இணைப்பிற்கு மூங்கில் மரப்பத்தைகள் ஆணிகளைப் போலப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தில் மரக்கலக் கட்டுமானங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும் தற்காலத் தமிழகத்தின் கீழைக் கடற்கரை ஊர்களில் (நாகப்பட்டினம், கடலூர்) பண்டைய மரபின்படி மரக்கலக் கட்டுமானம் நடைபெற்று வருகின்றன.

மரக்கல பாகங்கள்

i) RUDDER	-	சுக்கான்
ii) STEAM	-	அணியம்
iii) SAIL	-	பாய்
iv) SAILMAST	-	பாய்மரம்
v) KEEL	-	ஏரா
vi) OUT RIGGER	-	தாங்குக்கட்டை
vii) RIB	-	வங்கு
viii) QAR	-	துடுப்பு
ix) ANCHOR	-	நங்கூரம்

ஆகியவை மரக்கலப் பாகங்களாகும்.

சுக்கான்

மரக்கலங்களை விரும்பும் திசைக்குச் செலுத்த உதவும் கருவியே சுக்கானாகும். இதனை இயக்குபவன் சுக்கான் காரன் என அழைக்கப்படுவான்.

அணியம்

மரக்கலத்தின் முன்புறப்பகுதி அணியம் என அழைக்கப்படும்.

பாய்மரம்

பழங்காலத்தில் பனைநார் கயிறாகத் திரிக்கப்பட்டு பாய்மரத்தைக் கட்டவும் நங்கூரத்தைக் கட்டிக் கடலில் இறக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. தற்காலத்தில் மீனவர்கள் தங்களது கலங்களில் (Boats) பலவிதமான பாய்மரங்களையும் கயிறுகளையும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அவையாவன: “பாய்மர வகையில்; பெரிய பாய்மரம், திருக்கைத்தி பாய்மரம், காண்பாய் மரம், கோசு பாய்மரம் கயிறு வகையில்; ஆஞ்சான் கயிறு, தாம்பாங்கயிறு, வேடாங்கயிறு, பளிங்கைக் கயிறு, முட்டங்கயிறு, இளங்கயிறு”¹⁰ போன்றனவாகும்.

ஏரா

மரக்கலத்தின் அடிப்புறப்பகுதி ஏரா (Keel) அல்லது ஏராப் பலகை எனப்படும். நாவாய் சாத்திரம், “ஏராவும் நீளம் இத்தனை முழமென்று விரல் கணக்கிலே பெருக்கி எட்டினாலே பெருக்கித் தொகையானதை இருபத்தேழிலே கழிச்சு மிஞ்சின சேடம். இத்தனையென்று வங்கு முதலாக எண்ணி ஒன்னு ரெண்டு மூணு அஞ்சு மிஞ்சினால் ஆகாது; ஏழு ஒன்பது நல்லது; நாலுயெட்டு ஆகாது பத்து நல்லது யென்றவாறு”¹¹ எனக் குறிப்பிடுகிறது.

துடுப்பு

நீர் ஓட்டம் இல்லாத பகுதிகளில் படகினை உந்தித் தள்ளப் பயன்படுத்தப்படும் சாதனமே துடுப்பாகும். பழங்காலத்தில் நீண்ட மூங்கில் கழிகள் துடுப்புகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. துடுப்பிற்கு உடு, தாங்கு பருமல், ஓடக்கால் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு.

நங்கூரம்

கடலில் மரக்கலங்களைத் தற்காலிகமாக நிறுத்த உதவும் கருவியே நங்கூரமாகும். சங்க காலத்தில் தமிழ்க் கடலோடிகள் மரக்கலங்களைக் கடலில் நிறுத்த கல்லையே நங்கூரமாகப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“வீங்குபிணி நோன் கயிறர்இயிதை புடையூக்

கூம்பு முதல் முருங்க எற்றிக் காய்ந்துடன்

கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ

நெடுஞ்சுழிப்பட்ட நாவாய் போல....”

(மதுரை.376-379)

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் மூலம் பாறையில் மோதல் ஏற்படா வண்ணம் தடுக்க நங்கூரம் பயன்பட்டமையை அறியமுடிகிறது. கப்பல் சாத்திரமானது நங்கூர அளவினை, “யாதொரு கப்பலுக்கு நங்கூரம் வைக்கும் வகை நீளத்தைச் சரியாக்கி அடி 1-க்கு ராத்தல் 26 பெரிய நங்கூரம். இரண்டாவது நங்கூரம் தச்சு அடி 1-க்கு

ராத் தல் 20. மூன்றாவது தச்ச அடி 1-க்கு ராத் தல் 12. நாலாவது தச்ச அடி 1-க்கு ராத் தல் 8. இந்தப்படி பார்த்துச் செய்யவும்”¹² எனக் குறிப்பிடுகிறது.

தாங்குக் கட்டை

படகு கவிழாமல் இருக்க அதன் பக்கவாட்டில் பொருத்தப்படும் கட்டையே தாங்குக் கட்டையாகும். பழங்காலத்தில் சிறிய வகைப் படகுகளில் மட்டுமே இக்கட்டைப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வங்கு

வங்கு என்ற சட்டத்தினை மையமாகக் கொண்டே வங்கம், நாவாய் முதலான பெரிய வகைக் கலங்கள் கட்டப்பட்டன. வங்குச் சட்டமானது ஆங்கில எழுத்தாகிய ‘V’ வடிவில் அமைக்கப்பட்டு மரக்கலங்களில் நீளம், அகலம், உயரம், நீரில் மிதக்கும் தன்மை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்றாற்போல் திடமாகச் செய்யப்படும்.

மரக்கலமோட்டி

சுக்காணை இயக்கி மரக்கலத்தை ஓட்டுபவனைக் கப்பல்காரன், சுக்கான்காரன், நீகாமன், நீகான், கப்பலோட்டி எனப் பலவாறு அழைப்பர். சிறுவகைப் படகுகளை ஓட்டுபவனைப் படகோட்டி, ஓடக்காரன், தண்டல் என அழைப்பர். கப்பலில் பணியாற்றும் தொழிலாளிகளைப் பொதுவாக மாலுமி என அழைப்பர்.

கலம் பழுது பார்த்தல்

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்திற்கு வணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து கலங்கள் பல வந்து சென்றன. பலவகையான மரக்கலங்கள் வந்து செல்லுமிடத்தில் கலங்களைப் பழுது பார்க்கத் துறைமுகப் பகுதியில் பணிமனைகளை அக்கால சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். யவன மரக்கலங்களின் தனித்தன்மை காரணமாக அக்கலங்களைச் செப்பனிடத் தேர்ச்சிப் பெற்ற “யவனத் தச்சரும்” (மணி.19:108) புகாரில் பணிபுரிந்தனரோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அம்பி, தோணி, திமில், நாவாய், வங்கம் எனப் பல வகையானக் கலங்கள் கட்டுதலை அறிந்திருந்த தமிழர்கள் அவற்றில் பழுது ஏற்படின் சரி செய்யும் திறனையும் பெற்றிருந்தனர். இது ஒரு சமநிலை வளர்ச்சியாகும். சமநிலை வளர்ச்சி என்பது கலங்களைக் கட்டுவதும் செப்பனிடுவதுமாகும். பொதுவாகக் கடல் வழிப் போக்குவரத்திற்குக் கலங்களைப் பழுது பார்த்தல் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு துறைமுகத்திலும் கலங்களைச் செப்பனிடும் பணிமனைகளும் தச்சர்களும் இருந்திருக்க வேண்டும். பதிற்றுப்பத்தில் அரிசில் கிழார்,

“பெருங்கடல் நீந்திய மரம் வலியுறுக்கும்

பண்ணிய விலைஞர் போலப் புண் ஓரிஇப்” (பதிற்.76:4,5)

என்று பாடுகிறார். பொதுவாக நீண்டதூர நாடுகளுக்கு வணிகத்தின் பொருட்டு, சென்று வரும் நாவாய்கள் துறைமுகத்திலுள்ள பணிமனைகளுக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டு பழுது சோதிக்கப்படும். பழுது இருப்பின் உடனே சரி செய்யப்படும். பழுதினை நீக்கிய பின்னரே அக்கலம் மீண்டும் கடலில் பயணம் செய்ய அனுமதிக்கப்படும். இம்முறை பன்னெடுங்காலமாகக் கப்பல் துறையில் பின்பற்றப்பட்டு வருவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

மரக்கலத்தில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த பாய், கயிறு, மரப்பிணைப்பு ஆகியவை அழியுமாறு காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு ஓடும் பாய்மரக் கப்பலை ஓட்டுதற்குரிய பசைப்பொருளைக் கொண்டு செப்பனிட்டு அக்கலத்தினுள் இருப்போர் அச்சத்தைப் போக்கித் திசையறிந்து நீகான் கலம் செலுத்திய திறத்தைப் பரிபாடல்,

“இதையும் கயிறும் பிணையும் இரியச்

சிதையும் கலத்தைப் பயினான் திருத்தும்

திசை அறிநீ காணும் போன்ம்” (பரி.10:53-55)

எனச் சுட்டும். இதன்மூலம், கடல் பயணத்தின் நடுவே கலத்தில் பழுது ஏற்பட்டால் உடனே சரி செய்யும் திறனை அக்கால மாலுமிகள்

பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது. பாண்டிய நாட்டுத் தொண்டியைச் சேர்ந்த புதிய வலையினையுடையப் பரதவர் கடற்கரை மணல்மேட்டில் கிடக்கும் பழைய படகுகளைச் செப்பனிட்டதை, “பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்” (அகம்.10:10) என அம்மூவனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் வழி சங்க காலத்தில் பரதவர்கள் படகினைக் கடலில் செலுத்தும் திறனை மட்டுமல்லாது செப்பனிடும் திறனையும் பெற்றிருந்தனர் என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

மரக்கல வகைகள்

மரக்கலங்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் 28 வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ம.அருள்தளபதி 18 வகையான கலன்கள் குறித்துப் பேசுகிறார். அவையாவன: “1) மிதவை 2) புனை 3) கட்டுமரம் 4) தெப்பம் 5) தோணி 6) படகு 7) ஓடம் 8) முடுகு 9) கைப்பரிசு 10) சோங்கு 11) அம்பி 12) திமில் 13) நாவாய் 14) வங்கம் 15) கலம் 16) மதலை 17) கப்பல் 18) ப.:றி”¹³ என்பன. இவற்றை 1) கட்டுமரம் வகை 2) தோணி வகை 3) வள்ளம் வகை என மூன்றாக வகைப்படுத்தலாம் என்கிறார்.

தமிழர் பயன்படுத்திய மரக்கலங்களை நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். முதல் பிரிவில்,

1. கட்டுமரம்
2. தெப்பம் (Raft)
3. மிதவை (Raft Boat)
4. ப.:டு
5. பட்டிகை (சிறு தெப்பம்)
6. யானம்
7. புனை (கட்டுமரத்தை விடப் பெரியது) ஆகியவை அடங்கும்.

இரண்டாம் பிரிவில்,

1. ப.:றி, படகு
2. ஆறுகளைக் கடக்கும் சிறு மிதவை

3. ஓடம் - சிறு தோணி (Ferry Boat)
4. வள்ளம்
5. திமில் - மீன் பிடிக்கும் பெரிய ஓடம்
6. படகு - சிறு ஓடம் (Boat)
7. படுவை
8. வஞ்சி ஆகியவை அடங்கும்.

மூன்றாம் பிரிவில்,

1. தோணி - பெரிய ஓடம்
2. பள்ளி ஓடம் - அம்பி (உல்லாசப் படகுகள், முகப்பில் விலங்குகள் பறவைகளின் முகங்கள் உள்ளவை)
3. நீரணிமாடம் - பெரிய உல்லாசப்படகு
4. தாகை மாடகம் - அகன்ற நீரணிமாடம்
5. வள்ளம் - சிறிய ஓடம் (Canoe - made of the trunk of a tree)
6. நவ்வி - ஒரு வகை சிறு மரக்கலம் (boat vessel) ஆகியவை அடங்கும்.

நான்காம் பிரிவில்,

1. நாவாய் - ஆழ்கடலில் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று மீளும் கப்பல்
2. மரக்கலம் - பெரிய கப்பல்
3. மதலை - சிறு கப்பல் (Ship boat)
4. பாய்மரக்கப்பல் - (பாய் கட்டி ஓடும் கப்பல்)
5. வங்கம் - வங்கர்கள் பாணியில் தமிழர்கள் கட்டிய விரைந்து செல்லும் சிறு கப்பல்
6. கலன், உரு முதலிய பெரிய மரக்கலங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

அம்பி

அம்பி என்பது மூங்கில் மரத்தைக் குடைந்து உருவாக்கப்பட்ட படகாகும். “மரத்தைத் துளைத்து உருவாக்கிய மரக்கலம் அம்பி எனப்பட்டது”¹⁴ என்கிறார் கு.அரசேந்திரன். தமிழ் லெக்சிகன் அம்பியினை

‘small boat’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. சங்ககாலத் தமிழகத்தில் அம்பிகள் ஆறுகளிலும் கடல்களிலும் ஓடின. “திண்பிணி அம்பி” (ஐங்.98:2) என்னும் ஐங்குறுநூற்று அடியின் மூலம் அம்பியானது பல மரங்களைச் சேர்த்துத் திண்மையாகக் கட்டப்பட்ட மிதவைப் படகு என்பதை அறிய முடிகிறது.

அம்பியினை, “தூங்கல் அம்பி” (நற்.354:7), “முறிவாய் அம்பி” (நற்.315:3) என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வடிகளில் குறிப்பிடப்படும் தூங்கல் அம்பி என்பது தாலாட்டுவது போல அசைந்து செல்லும் மிதவை ஆகும். முறிவாய் அம்பி என்பது ஓடிந்த நிலையில் குச்சி போன்ற முகப்பும் பின்பக்கமும் கொண்டது எனலாம். அம்பி போக்குவரத்துச் சாதனமாகப் பயன்பட்டதை,

“வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்” (அகம்.187:23)

என்ற அடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அதோடு, அம்பி மீன்பிடிப் படகாகவும் பயன்பட்டுள்ளது. அம்பியில் பரிமுக அம்பி, கரிமுக அம்பி, அரிமுக அம்பி என மூன்று வகைகள் உண்டு. சிலம்பில் மூவகை அம்பி குறித்து,

“பரிமுக அம்பியும், கரிமுக அம்பியும்

அரிமுக அம்பியும், அருந்துறை இயக்கும்” (சிலம்பு.13:176,177)

என்று குறிப்பிடுகிறது. முகப்பில் குதிரை முகம் அமைக்கப்பட்டிருந்த அம்பி விரைவாகச் செல்லும் தன்மையுடையது என்பதைக் குறிக்கும். யானை முகம் அமைக்கப்பட்டிருந்த அம்பி மிகவும் பெரிதானது. சிங்க முகம் அமைக்கப்பட்டிருந்த அம்பி அதன் பெயருக்கேற்ப வலிமை வாய்ந்தது. மணிமேகலை பெரிய மரக்கலம் உடைந்து போனபோது, அதிலிருந்தோர் தப்ப அம்பி பயன்பட்டதை,

“அடைகரைக்கு அணித்தா அம்பி கெடுதலும்

மரக்கலம் கொடுத்தோன்.....” (மணி.29:9,10)

என மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து அம்பி உயிர் காக்கும் படகாகப் (Life boat) பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

ஓடம்

பழங்காலத்தில் ஆறுகளைக் கடக்கப் போக்குவரத்துச் சாதனமாக ஓடம் விளங்கியது. ஆங்கிலத்தில் ஓடத்தை ‘Ferry boat’ என அழைப்பர். இதனை இயக்குபவன் ஓடக்காரன் என அழைக்கப்படுவான். ஓடத்தினைச் செலுத்த உதவும் துடுப்பு ஓடக்கால் எனப்படும். அகச்செய்யுள் ஒன்றில் மாமுலனார் கடலினைக் கடக்க ஓடம் பயன்பட்டதை, “அகல் இரு விசம்பிற்கு ஓடம் போல” (அகம்.101:12) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓடம் பற்றிய குறிப்பு, “எம்மூர் ஏரிக்கு வைத்த ஓடாம்”¹⁵ எனக் கல்வெட்டில் உள்ளது. முதல் இராஜேந்திர சோழன் ஆட்சியில் (கி.பி 1016) காலமும் குறியால் (ஓ-ஓ) நெடிலோசை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கலம்

தமிழில் கலம் என்னும் சொல்லுக்குப் பல பொருள் உண்டு. எனவே, பொருளினைப் பிரித்துக் காட்டும் பொருட்டு மட்கலம், உண்கலம், குடிகலம், மரக்கலம் என அடைமொழியோடு இச்சொல் தமிழில் கையாளப்படுகிறது. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, “மரக்கலம்-மரக்கலன் (பொதுவாக) நீரில் செல்லும் மரத்தால் ஆன போக்குவரத்துச் சாதனம்”¹⁶ எனக் குறிப்பிடுகிறது. சேர நாட்டிலுள்ள சுள்ளி எனப்படும் பேரியாற்றில் வெண்மையான நுரைகள் சிதறிப்போகுமாறு நல்ல தொழில் மாண்புடைய மரக்கலத்திலே யவனர் பொன்னோடு வந்து மிளகோடு திரும்பிச் செல்லும் நல்ல வளமை மிக்க ஊர் முசிறி என்பதனை அகநானூறு எடுத்துக்கூறுகிறது. இதனை,

“சுள்ளிப் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னோடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளம்கெழு முசிறி ஆர்ப்பெழ வளைஇ”

(அகம்.149:8-11)

என்ற அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றது. இக்கருத்தையே புறநானூறு,

“..... கூம்பொடு

மீப்பாய் களையாது மிசைப் பரந் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பொருங் கலந் தகாஅர்” (புறம்.30:10-12)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, கூம்புடனே மேலே விரிக்கப்பட்ட பாயை இறக்காமலும் பாரத்தைக் குறைக்காமலும் பெரிய மரக்கலம் புகார்த்துறையில் நுழைந்த விவரத்தை நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இதனைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோமானால், பொதுவாகப் பாயை இறக்காமல் சரக்குகளுடன் கப்பல் வரும்போது அதன் வேகம் அதிகமாக இருக்கும். மேலும், சரக்குகள் வேறு இருப்பதால் அக்கப்பல் அதிக பளுவாகவும் ஆழமாகவும் மிதக்கும். ஆகையால் அதனைச் சுலபமாய்க் கட்டுப்படுத்த முடியாது. தற்காலத் துறை முகங்களில்கூட வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்திய பின்னரே சரக்குக் கப்பலைத் துறைமுகத்திற்குள் இழுவைப் படகுகளின் (boat) உதவியுடன் கொண்டு வருவர். ஆகவே சங்க காலத்தில் பாய்களைத் தளர்த்தாமலே புகார் துறைக்குள் பெருங்கலம் நுழைந்ததெனின் பூம்புகார் துறைமுகம் பெரியதொரு துறைமுகமாய் இருந்திருக்க வேண்டும்.

நாவாய்

சங்க காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து பெரிய மரக்கல வகைகளில் நாவாயும் ஒன்றாகும். தேவநேயப்பாவணர் நாவாயினை “நாவுதல் - கொழித்தல், நாவு - நாவாய் - கடல் நீரைக் கொழித்துச் செல்லும் பெருங்கலம்”¹⁷ எனக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் லெக்சிகன் நாவாயினை ‘Vessel ship’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. நாவாய் என்னும் மரக்கலம் பாய்மரங்களுடன் கூடிய பெரிய மரக்கலமாகும். பாய்கள் விரிக்கப்பட்ட நிலையில் காற்றின் உதவியுடன் நாவாயானது கடலில் செலுத்தப்படும்.

புறச்செய்யுளொன்றில் முடமோசியார், “களிறே முந்நீர் நாவாய் போலவும்” (புறம்.13:5) எனச் சோழன் கிள்ளியின் யானையைக் கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லும் மரக்கலத்தோடு ஒப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து

நாவாய் யானையைப் போல பெரிதான மரக்கலம் எனத் தெரிகிறது.
பரிபாடல்,

“தாம் வேண்டும் பட்டினம் எய்திக் கரைசேரும்

ஏழு நாவாய் வரவு எதிர் கொள்வார் போல்” (பரி.10:38,39)

என்று கூறுகிறது. தம்மால் விரும்பப்பட்ட துறைமுகப் பட்டினத்தை அடைந்து
வணிகம் செய்து கொண்டு அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்பும் நாவாயை
விருப்பமுடன் வாணிகர் வரவேற்பார் எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து கடல் கடந்து
பல்வேறு நாடுகளுக்கு வணிகத்தின் பொருட்டு நாவாய் என்னும் மரக்கலம்
சென்று வந்ததை அறியமுடிகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில் நாவாயானது
பெருங்கடலில் அடிக்கும் காற்றின் துணையாலே அலைகளைப் பிளந்து
கொண்டு கூம்பில் கொடிகளுடன் முரசம் ஒலிக்க துறைமுகத்தை அடைந்தது
எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“வேளம் நிலை இய இரும்பெளவத்து

கொடும் புணரி விலங்கு போழக்

கடுங் காலொடு கரைசேர

நெடுங் கொடிமிசை இதை எடுத்து

இன் இசைய முரசம் முழங்கம்

பொன் மலந்த விழுப் பண்டம்

நாடு ஆர நன்கு இழிதரும்

ஆடு இயல் பெரு நாவாய்”

(மதுரை.76-83)

என மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். தற்காலத்தில் நாவாய் போன்ற
பெரிய சரக்குக் கப்பல்கள் கொடியுடன் ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு
துறைமுகத்திற்குள் நுழைகின்றன. சரக்குக் கப்பல்களில் உள்ள கொடிகள்
அவை எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவை என அறிவதற்கு அடையாளமாகக்
கட்டப்பட்டுள்ளன.

புணை

புணை என்பது தெப்பத்தை விடச் சற்று சிறியதாக இருக்கக் கூடியதாகும். லெக்சிகன் புணையினை ‘Float raft’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. “பூட்புணை” (சிலம்பு.14:73), “நீடுபுணை” (பரி.11:108) எனப் புணை வழங்கப்படுகிறது. அகநானூறு,

“கொழுங்கோல் வேடித்துப் புணை துணையாகப்

புனல்ஆடு கேண்மை அனைத்தே”

(அகம்.186:8,9)

எனக் குறிப்பிடுவதால், புணையானது வேடித்தால் (மூங்கிலால்) உருவாக்கப்பட்டது என அறியமுடிகிறது. புறநானூற்றின்,

“நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் அடுயிர்

முறைவழிப் படுஉம்.....”

(புறம்.192:9,10)

என்ற அடிகள் புணையானது பெரிய ஆற்றில் மிதந்து செல்லப் பயன்பட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றன. புணையானது கடலில் மீன்பிடிப் படகாகப் (Fishing Boat) பயன்பட்டதை அகச்செய்யுளில் அம்மூவனார் “பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்” (அகம்.280:9) எனக் குறிப்பிடுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் ஆற்றைக் கடக்க மரப்புணைப் பயன்பட்டதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“மாதவத் தாட்டியொடு மரப்புணை போகிக்

தேமலர் நறும் பொழில் தென்கரை எய்தி”

(சிலம்பு.13:179,180)

என்ற அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. அதேபோன்று மணிமேகலையில் சீத்தலைச் சாத்தனார், பெரிய கப்பல்கள் கடலைகளால் தாக்கப்பட்டு சேதமடையும்போது வான் புணையானது உயிர் காக்கும் படகாகப் பயன்பட்டதை,

“ஓங்கிய பௌவத்து உடைக்கலப் பட்டோன்

வான்புணை பெற்றென, மற்று அவட்கு உரைப்பான்”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நீரணி மாடம்

நீரணி மாடம் என்பது சிறு படகாகும். இதனைப் பள்ளியோடம் என்றும் அழைப்பர். “நீரணி மாடம் நடுவே அகன்றும் முன்னும் பின்னும் சுருங்கி இருக்கும். இதன் பின்பக்கம் முன்பக்கத்தினைவிடச் சற்று உயர்ந்து காணப்படும். இதன் நடுவே உட்காருவதற்கு ஏற்ற சிறு மண்டபம் போல் மரத்தால் கட்டப்பட்ட ஒரு மேடை அமைக்கப்பட்டு இருக்கும்”¹⁸ என அ.இராகவன் குறிப்பிடுகிறார். நீரணி மாடம் பற்றிப் பரிபாடல்,

“நீர் அணி காண்போர்; நிரை மாடம் ஊர்குவோர்

பேர் அணி நிற்போர்; பெரும் பூசல் தாக்குவோர்” (பரி.10:27,28)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. வையை ஆற்றில் நடைபெற்ற புனல் விளையாட்டில் மகளிர் நீரணி மாடத்தைச் செலுத்தியது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து நீரணி மாடம் என்பது உல்லாசப் படகாகப் பயன்பட்டதை உணரமுடிகிறது. அக்காலத்தில் புனல் விளையாட்டு பாண்டிய நாட்டு வையையாற்றில் மட்டுமின்றி சோழநாட்டு காவிரியாற்றிலும் நடந்தது. சிலப்பதிகாரத்திலும் நீரணிமாடம் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் சோழநாட்டுப் புகார் நகரை விட்டுப் பாண்டிய நாட்டு மதுரைக்குச் செல்லும்போது இடையில் குறுக்கிட்ட காவிரியாற்றை நீரணி மாடத்தில் ஏறிக் கடந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து அக்காலத்தில் மக்களை ஏற்றிச்சொல்ல நீரணி மாடம் போக்குவரத்துச் சாதனமாகப் பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

வங்கம்

வங்கம் என்பது சங்க காலத்திலிருந்த பெரிய மரக்கல வகைகளில் ஒன்றாகும். இது நாவாயைவிடச் சற்று சிறிதென்றாலும் நாவாயினைவிட விரைந்து செல்லக்கூடியதாகும். வங்க நாட்டுப் பாணியில் கட்டப்பட்டிருப்பதால் வங்கம் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். “கப்பல்

கட்டுவதற்கு வங்கு உயிர் நாடியாய் இருப்பதைக் கொண்டு மரக்கல வகை ஒன்றிற்கு வங்கம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கலாம்”¹⁹ என்கிறார் இராகவன். தமிழ் லெக்சிகன் வங்கத்தினை ‘ship as moving swiftly’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. மதுரை மருதனிளநாகனார்,

“உலகு கிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீர் இடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின்றி ஆகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்ட” (அகம்.255:1-4)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உலகம் புடைபெயர்ந்தது போன்று அச்சம் விளைவிக்கும் வகையில் வங்கம் என்னும் ஒரு வகை மரக்கலம் புலால் நாற்றமுடைய அலை வீசும் பெரிய கடலிடையே நீரைப் பிளந்து கொண்டு இரவு, பகல் பாராது விரைந்து செல்லும் ஆற்றலுடையது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து வங்கம் மிகப் பெரிய மரக்கலம் (large vessel) என்பதை அறியமுடிகிறது. நற்றிணையில், “தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பிற் சேக்கும்” (நற்.258:9) என நக்கீரர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வங்கம் பாய் மரத்தோடு (Mast) கூடிய மரக்கலம் என்பதை அறியமுடிகிறது. கடலில் பெரிய ஆரவாரத்துடன் மிதந்து சென்று வெளிநாடுகளிலிருந்து பொருட்களுடன் துறைக்குத் திரும்பும் வங்கத்தைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“அருங்கலந் தரீஇயர் நீர்மிசை நிவக்கும்
பெருங்கலி வங்கம் திசை திரிந் தாங்கு” (பதிற்.52:3,4)

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகிறது. வணிகப் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்லும் சரக்குக் கப்பலாக (Cargo vessel) வங்கம் பயன்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று மதுரைக் காஞ்சியிலும் வங்கம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. பெரிய பாய்மரங்களுடன் கூடிய வங்கம் வெளிநாட்டிலிருந்து ஏற்றிக்கொண்டு வந்த பொருட்களைத் துறையில் இறக்குமதி செய்ததை,

“வால் இதை எடுத்த வளிதரு வங்கம்

பல் வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து” (மதுரை.536,537)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலும் வங்கம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. இதனை,

“கங்கைப்பே ரியாற்றுக் கன்னிற் பெற்ற

வங்கப் பரப்பின் வடமருங்கு எய்தி” (சிலம்பு.26:176,177)

என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து வங்கம் போர் வீரர்களை ஏற்றிச்செல்லும் போர்க்கலமாகப் (war ship) பயன்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது.

மிதவை

‘மித’ என்னும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்து ‘மிதவை’ என்னும் சொல் தோன்றியது. மிதவை என்றால் ‘நீரில் மிதத்தல் அல்லது மிதக்கக்கூடியது’ என்பது பொருளாகும். க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி மிதவையினை, “நீரில் மிதந்து செல்லக்கூடிய தெப்பம் போன்ற அமைப்பு, Raft or raft like structure which floats on the water”²⁰ எனக் குறிப்பிடுகிறது. பழங்காலத்தில் மூங்கில் கம்புகளைக் காட்டுக் கொடிகளால் திண்மையாகப் பிணைத்துக் கட்டி, மிதவை உருவாக்கப்பட்டது. மக்கள் அம்மிதவையின் மீது அமர்ந்துகொண்டு ஆறுகளையும் கழிமுகங்களையும் எளிதில் கடந்தனர். வெண்மையான நெட்டில்களால் செய்யப்பட்ட மிதவையினை, “வெண் கிடை மிதவையர், நன்கிடைத் தேரினர்” (பரி.6:35) எனப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் மிதவைகள் புனல் விளையாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

ப.:றி

சங்க காலத்தில் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்ல பயன்படுத்தப்பட்ட படகுகளில் ப.:றியும் ஒன்றாகும். தமிழ் லெக்சிகன் ப.:றியினை ‘corade, boat, படகு’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. பட்டினப்பாலை,

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் ப.:றி

பணைநிலைப் புரவியின் அணை முதல் பிணிக்கும்

கழிகுழ்படப்பை.....”

(பட்டி.29-32)

என்று புனைகிறது. வெள்ளை உப்பினைப் பண்டமாற்றாக ஏற்றிச்செல்ல படகுகள் (ப.:றிகள்) வந்தன எனக் குறிப்பிடுகிறது.

தோணி

பழங்காலத்தில் ஆறுகளையும் கடலையும் கடக்கப் பயன்பட்ட படகுகளில் தோணியும் ஒன்றாகும். க்ரியாவின் தமிழ்ப் பேரகராதி ‘தோணி துடுப்பால் தள்ளப்படும் படகு (Raving boat)’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. “கோடிக்கரையில் இன்றும் வழக்காற்றில் இருக்கும் (திருட்டுப் படகு எனும் பொருள் உடையது) கள்ளத்தோணி படகு வகைகளில் சிறப்புடைய ஒன்றாகும்”²¹ என்கிறார் வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சிதர். முற்காலத்தில் நீர்ப்போக்குவரத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தோணி இன்று மீன் பிடிக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மரக்கலங்களில் கொண்டுவரப்பட்ட பொன் பொருட்களை உப்பங்கழிப் பகுதிகளில் ஓடும் தோணிகள் மூலம் கரைக்குக் கொண்டு வந்ததை,

“கலம் தந்த பொற்பரிசம்

கழித் தோணியால் கரை சேர்க்குந்து”

(புறம்.343:5,6)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. அக்காலத்தில் ஆழம் குறைவான துறைமுகத்திற்குப் பெரிய கலங்கள் வரமுடியாது. அவை நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்படும். தோணிப்படகுகளே அக்காலத்திலிருந்து பொருட்களை ஏற்றி வந்து துறையில் வந்து இறக்குமதி செய்யும். மற்றொரு புறச்செய்யுள் தோணி கடல் நீரைப் பிளந்து கொண்டு குதிரையைக் காட்டிலும் வேகமாகச் சென்றதை,

“உழுத்த அதர் உண்ட ஓய்நடைப் புரவி

கடல் மண்டு தோணியின் படை முகம் போழ்” (புறம்.299:2,3)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து தோணி வேகமாகச் செல்லும் தன்மையுடைய மரக்கலனாக அறியப்படுகிறது.

திமில்

சங்க காலத்தில் கடலில் மீன் பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட படகுகளில் திமிலும் ஒன்றாகும். தமிழ் லெக்சிகன் திமிலினை ‘Catamaran small boat’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. திமிலில் “கொடுத்திமில்” (குறுந்.304:4) “திண்திமில்” (நற்.388:3) என்றழைத்தனர். பெரிய கடலில் விரைந்து செல்லுவதற்காகச் சிறுகுடி பரதவர்கள் திமில் என்னும் படகைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடல் மடுத்த

கடுஞ்செலற் கொடுத்திமில் போல்” (அகம்.330:15,16)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. பரதவர்கள் கடலில் பல வகையான மீன்களை வேட்டையாடுவதற்குத் திமில் என்னும் படகில் சென்றனர் என்பதைக் குறுந்தொகை,

“பன்மீன் வேட்டத்து என்னையத் திமிலே” (குறுந்.123:5)

என்று பதிவு செய்கிறது. பரதவர்கள் திமில் என்னும் படகைக் கொண்டு கடற்பரப்பாகிய கரத்தினைக் கடந்து போய் வாள் போன்ற வாயையுடைய சுறாமீன்களோடு கொழுமையான வலிய மீன்களைப் பிடித்ததை,

“திமில்மேற் கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி” (நற்.111:6,7)

என நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து சுறாமீன்களைப் பிடிக்கத் திமில் என்னும் படகு பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

கலங்கரை விளக்கம் (Light House)

கலம் - மரக்கலம், கரை - அழைக்கின்ற, விளக்கம் - விளக்கு நிலையம் என்பதாகப் பொருள் கொள்ளலாம். கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களுக்குக் கரை இருக்கின்ற இடத்தையோ அல்லது துறைமுகம் அமைந்துள்ள இடத்தையோ ஒளி மூலமாக உணர்த்துவதுதான் கலங்கரை விளக்கமாகும். மனிதன் கடற்பயணம் மேற்கொண்ட பழங்காலத்தில் திசைகாட்டியாகவும் வழிகாட்டியாகவும் கலங்கரை விளக்கம் திகழ்ந்தது. “இரும்புச் சட்டிகளில் தீ மூட்டி கோபுர உச்சியில் கட்டித் தொங்கவிட்டு மத்தியத்தரைக் கடலில் சென்ற கப்பல்களுக்கு உதவியிருக்கிறார்கள் லிபியர்கள். இதுதான் அந்தக் காலத்துக் கலங்கரை விளக்கு. கி.மு 800-ல் அலெக்சாந்திரியாவுக்கு அருகே அமைக்கப்பட்டிருந்த கலங்கரை விளக்கம் உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாகவே கருதப்படுகின்றது”²² என்கிறார் உமா மகேஷ். கலங்கரை விளக்கமானது ஆழ்கடலிலும் நள்ளிரவிலும் கரை அறிய பயன்பட்ட கருவியாகும். இது சோழர் காலத்தில் மாமல்லபுரத்தில் ஒளிவீசும் கருவியாக இருந்துள்ளது. ஆங்கிலேயர் இதனை ‘ஒளிவீடு’ என்று அழைப்பர். இவ்விளக்கு எட்ட முடியாதபடி உயரமாகக் கடல் நீர் சிதைவுறா வண்ணம் நுட்பமாக அமையப் பெற்றிருக்கும். திசை மாறிச்செல்லும் கலங்களை வழி நடத்தும் வண்ணம் கலங்கரை விளக்கு உதவியமையினை,

“இலங்குநீர் வரைப்பின் கலங்கரை விளக்கம்” (சிலம்பு.6:141)

என சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. இரவில் மீன் பிடித்து மீளும் பரதவர் மரக்கலத்திற்கு விளக்காகக் கலங்கரை அமையப் பெற்றிருந்தமையை (நற்.209:5-7) நற்றிணையில் காணலாம். கலங்கரை விளக்கு உயரமாக ஏறமுடியாத வண்ணம் கட்டும் நுட்பத்தை,

“வானம் ஊன்றிய மதலை போல

ஏணி சாத்திய ஏற்று அருஞ் சென்னி

விண் பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

இரவில் மாட்டிய இலங்கு சுடர் நெகிழி

உரவு நீர் அகுவத்து ஓடு கலம் கரையும்”

(பெரும்.346-350)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் சுட்டுகின்றன. கரை உயர்ந்த மணல் செறிந்த துறையினிடத்தே இருக்கும் மாடத்து மீதுள்ள விளக்கின் உதவியால் நீகான் திசையறிந்து கலம் செலுத்தியதை,

“கோடுஉயர் திணிமணல் அகன்துறை, நீகான்

மாட ஒள்ளி மருங்கு அறிந்து ஓய்ய”

(அகம்.255:5,6)

என அகநானூறு சுட்டுகிறது. இவை அனைத்தையும் உற்று நோக்கும்போது கலங்கள் திசைமாறிச் செல்லாமல் இருப்பதற்கும் துறைமுகம் அல்லது கடற்கரை உள்ள இடத்தை அறிவதற்கும் கலங்கரை விளக்கம் உதவியது எனலாம்.

பழங்காலத்தில் அலைவாயில் (திருச்செந்தூர்) திருமணி விளக்குகள் ஒளிர்ந்ததைத் “திருமணி விளக்கின் அலைவாய்” (அகம்.266:20) என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இங்குக் குறிப்பிடப்படும் ‘திருமணி விளக்கு’ என்பது பட்டை தீட்டிய மணிகளுக்கு நடுவில் வைக்கப்பட்ட விளக்காகும். இவ்விளக்கின் ஒளி கடலில் செல்லும் கலங்களுக்குக் கரைப்பகுதியை அடையாளம் காட்ட உதவியது. “கொற்கையில் அழகிய துறைமுகத்தோடு கலங்கரை விளக்கு, கப்பல் பழுதுபார்க்கும் துறையும் சுங்கச் சாவடிகளும் பண்டகசாலைகளும் இருந்தன”²³ என்று அலைவாயில் இருந்த கப்பல் துறைமுகம் குறித்து விளக்குவர். பழங்காலத்தில் கலங்கரை விளக்கமானது நம் நாட்டு துறைமுகங்களிலும் எகிப்து, உரோம், கிரீஸ், அசிரியா போன்ற நாடுகளது துறைமுகங்களிலும் இருந்தன. அக்காலத்தில் தமிழர், வடவர், கிரேக்கம், எகிப்தியர், பொனிசியர், அசிரியர் ஆகியோர் தங்களது நாடுகளில் மிக உயரமாகக் கலங்கரை விளக்கினை அமைத்துக் கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களுக்கு வழி காட்டினர்.

கலம் செலுத்தும் விதம்

சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் தடக்காற்று, கடல் நீரோட்டம், விண்மீன்கள் இம்முன்றினையும் கொண்டு கடலில் மரக்கலங்களைச் செலுத்தினர். பொதுவாக மரக்கலம் ஒன்றினைக் கடலில் செலுத்த

வேண்டுமெனில் மாலுமிக்குக் கடலைப் பற்றிய அறிவு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். குறிப்பாகக் கடற்பகுதியில் வீசும் காற்றின் தன்மை, கடலின் நீரோட்டம், ஓதங்கள், இரவு நேரத்தில் விண்மீன்களின் இருப்பிடம் என அனைத்தையும் மரக்கலம் செலுத்தும் மாலுமி அறிந்திருந்தல் வேண்டும். சங்க கால மரக்கலங்கள் அனைத்தும் காற்றின் உதவியால் செல்லக்கூடியவையாகும். பரதவர்கள் நீலநிறப் புன்னை மரத்தின் நிழலில் தங்கியிருந்தவராகப் பெரிய கடற்பரப்பினிடத்தே செல்லுவதற்கேற்ப வீசும் காற்றினை நோக்கியபடி இருந்ததை,

“..... பரதவன்

நீலநிறப் புன்னைக் கொழுநிழல் அசைஇத்

தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி”

(நற்.4:1-3)

என அம்மூவனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகவே, கடல்வழிக் கலம் செலுத்துவதில் காற்று முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது. அக்காலத்தில் கடலோடிகள் எந்தெந்தப் பருவத்தில் எந்தெந்தத் திசையில் காற்றடிக்கும் என்பதனை உற்றுநோக்கி கடல்மேல் காற்றானது முறைப்படி வீசுவதைக் கண்டனர். இக்காற்றானது கடல்மேல் மரக்கலங்களைச் செலுத்துவதற்கு வழித்தடமாக அமைந்தது. இதனால் தடக்காற்று (Trade wind) பழங்காலத்தில் கடல் வழி பயணத்திற்கு மிகவும் பயன்பட்டது. காற்று வீசும் பருவம் அறிந்து அதற்கேற்பவே கலங்களைச் செலுத்தினர். அவ்வாறு பயன்பட்ட காற்றினை வணிகக் காற்று (Trade wind) என்றனர்²⁴ என்று கூறுகிறார். இவ்வாறாகத் தடக் காற்றுகளைப் பயன்படுத்தியே தமிழர்கள் மேற்காசிய நாடுகளுடனும் கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் மிக வளமானதொரு கடல் வாணிகம் புரிந்தனர். “ஆனி மாதத்தில் இவர்கள் கீழை நாடுகளுக்குப் பயணத்தை மேற்கொண்டு ஐப்பசியில் திரும்புவர். எனவே துறைமுகங்களில் கீழைக் கடற்கரையில் ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் ஆனி மாதத்திலும் இறக்குமதிப் பொருட்கள் ஐப்பசி மாதத்திலும் குவிந்து கிடக்கும். மேலைக் கடற்கரையில் உள்ள துறைமுகங்களில் ஆனி மாதத்தில் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு ஐப்பசி மாதத்தில் ஏற்றுமதி செய்யப்படும்”²⁵ என்பர். இதனை உற்றுநோக்கும்போது, தமிழர்களின் கடல்வழி வணிகத்திற்குத்

தமிழகக் கடற்கரையில் வீசும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றும் வடகிழக்குப் பருவக்காற்றும் துணைபுரிந்தன என்பது புலனாகுகிறது.

பருவ காலங்களில் வீசும் காற்றினை அறிந்து கொள்வதற்கு முன் அனைத்துக் கடல்வழிப் பயணங்களும் கரையோரப் பயணமாகவே நிகழ்ந்தன. சேரநாட்டுக் கடல் வணிகர்கள் பருவக் காற்றினைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டதால்தான் மேற்குக் கரை, முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து நாற்பது நாட்களில் செங்கடல் துறைமுகத்தை அடைந்தனர். அக்காலத்தில் தடக்காற்றினைப் போன்றே கடல் நீரோட்டமும் கடல்வழி பயணத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. கடல் நீரோட்டம் 10^0 அட்சரேகையை ஒட்டி இந்தியாவிற்கும் கீழை நாட்டிற்கும் இடையே செல்கிறது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் 10^0 நீரோட்டம் என்பது பிற்காலக் கடலியல் துறை நிபுணர்களால் வரையறை செய்யப்பட்டதாகும். இந்நீரோட்டம் பழங்காலத்தில் தமிழகக் கிழக்குக்கரை கடலுக்கும், கிழக்கிந்தியக் கடலுக்கும் இடையே ஓடியிருக்க வேண்டும். இங்கு குறிப்பிடப்படும் பெயர்தான் (10^0 Chennai) புதியதே தவிர நீரோட்டத்தினைப் பழமையானதாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. இந்நீரோட்டத்தைத் தமிழக மரக்கலமோட்டிகள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அக்காலத்தில் கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். மேலும், கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து மீண்டும் தமிழகம் திரும்ப கிழக்குக் கடலில் வீசும் “கொண்டல்” (அகம்.10:8) காற்றினைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் ஓதமும் அக்காலக் கடல்வழிப் பயணத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. நாள்தோறும் கடல்நீர் மட்டத்தில் ஏற்படும் உயர்வு தாழ்வுகள், கடல் நீரோட்டத்தினைக் குறிப்பிட்ட தொலைவிற்கு முன் நோக்கியும், பின் நோக்கியும் ஓடச்செய்யும். இதனைப் புவியியல் நிபுணர்கள் முன் ஓதம் (High tide) என்றும், பின் ஓதம் (Low tide) என்றும் அழைப்பர். இதனை மரக்கலம் ஓட்டிகள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக முன் ஓதத்தின்போது கடல் அலைகள் கரையை நோக்கி நகருவதால் கடலில்

ஆழம் கூடும். இதனைப் பயன்படுத்தி மரக்கலங்களை எளிதில் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்க முடியும். அதே போலப் பின் ஓதத்தின்போது கடல் அலைகள் பின்னோக்கிச் செல்லும். அப்போது மரக்கலங்களை எளிதில் கடலுக்குள் எடுத்துச் செல்வர்.

சங்க காலத்தில் தடக்காற்று, கடல் நீரோட்டம் போன்றே கலங்கரை விளக்கமும், விண்மீன்களும் (stars) கடல்வழிப் பயணத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. தமிழக மரக்கலம் ஓட்டிகள் இரவுநேர கடல்வழிப் பயணத்தில் கலங்கரை விளக்கத்தில் தோன்றும் ஒளியினையும், வானில் தோன்றும் விண்மீன்களையும் கொண்டு திசையறிந்து தங்களது மரக்கலங்களை எளிதாகச் செலுத்தினர். சிறுகுடிப் பரதவர்கள் மரக்கலமேறி இரவு நேரத்தில் கடலுக்குச் சென்று மீண்டும் இரவில் கரைக்குத் திரும்பி வர கலங்கரை விளக்கத்தில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த கதிர்களையுடைய விளக்குகள் உதவியுள்ளன. இதனை,

“பெருமீன் கொள்ளும் சிறுகுடிப் பரதவர்

கங்குல் மாட்டிய கனைகதிர் ஒண்சுடர்”

(நற்.219:6,7)

என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. இதன் மூலம் பழங்காலத்தில் கரைப்பகுதியினை அடையாளம் காணக் கலங்கரை விளக்கம் உதவியது என்பதை அறியலாம். இரவு நேரத்தில் விண்ணில் தோன்றும் நட்சத்திரங்களைக் கணித்துத் திசையறிந்து கலம் செலுத்துவது ஒரு துறை அறிவு வளர்ச்சியன்று. வானியல் மற்றும் புவியியல் சார்ந்த பரந்துபட்ட அறிவின் வளர்ச்சியாகும். இதனை உற்று நோக்கும்போது பண்டைத் தமிழர் வானியல் அறிவினையும் (Astronomical Knowledge) நட்சத்திரம் கொண்டு திசையறியும் அறிவினையும் (Star Kavigation Knowledge) ஒருங்கே பெற்றிருந்தனர். “சிறந்த கடலோடிகளாக விளங்கியத் தமிழர்கள் திசையறியவும் பருவகாலங்களை அறியவும் விண்மீன்களின் நிலைகளைக் குறிக் கொண்டனர். வானத்துக் கோளிருப்புகளை ஆண்டு வட்டத்துக்குரிய 12 பகுதிகளாக்கிக் கொண்டனர். பன்னிரு விண்மீன் தொகுதிகளைக் கண்டறிந்து அவற்றிற்குப் பெயர் சூட்டினர். செம்மறியாடு, எருது, இரட்டை நண்டு, அரிமா,

கன்னி, துலாக்கோல், தேள், வில்லாளி, வெள்ளாடு, காவடி, நீர்க்குடம், மீன் ஆகியவை தமிழ் நிலத்துக் கருப்பொருள்கள். இவற்றுள் சிந்துவெளிக் குரிய உச்சிக்கொம்பன், கல், யானை போன்றவை இல்லாலிருத்தலைக் காணும்போது வானநூலறிவை வளர்த்துக் கொண்டவர்களாக தமிழர் விளங்கினர். எருதும், துலாக்கோலும் வணிகம் வளர்ந்த காலத்திற்குரியவை. வணிகம் வளர்ந்த பிறகே வானநூல் வளர்ந்தது என்பதற்கு இது சான்றாகும்”²⁶ என இரா.மதிவாணன் குறிப்பிடுவது இங்குக் கருதத்தக்கது.

விண்மீன்கள் - பயண வழிகாட்டி

முன்னாள் கடற்படை வீரர் K.R.A.நரசய்யா அவர்கள் கடலில் மாலுமிகள் விண்மீன்களின் இருப்பிடத்தை வைத்துப் பயணம் செய்ததைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “விண்மீன் கூட்டங்கள் என்பவை நகர்ந்து செல்லும் நட்சத்திரங்களைக் குறிப்பதாக அமைகின்றன. கப்பல் கடிகாரத்தின் படி 7.5 நாழிகை (3 மணி நேரம்) ஒரு யாமம் என்றழைக்கப்படுகிறது. 8 யாமங்கள் சேர்ந்தது ஒரு நாளாகும். (3x8=24) கடலில் தூரங்களும் இவ்வளவைக் கொண்டு கணக்கிடப்படுகிறது. தேர்வு செய்யப்பெற்ற 56 நட்சத்திரங்கள் அல்லது நட்சத்திரக் கூட்டத்தை வைத்துத் தமிழ் மாலுமிகள் கடலில் பயண தூரங்களைக் கணக்கிட்டார்கள். இந்த நட்சத்திரக் கூட்டங்களுக்குத் தனித்தனியான வட்டாரப் பெயர்களையும் வழங்கினர். மாலுமிகள் கடலியல் பற்றிய தகவல்களைத் தங்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குள்ளும் வாய்மொழியாகப் பரிமாறிக் கொண்டனர். ஜனவரி மாதத்தில் தோன்றும் அர்தரா நட்சத்திரம் கடலில் கிழக்காகப் பயணம் மேற்கொள்ளக்கூடிய காலமாகும். ஆருத்தராதரிசனம், அர்த்தாமார்க்கசீரம், அரன்கோட்டை (கிருத்திகை), அருந்ததி, திருவோணம் ஆகிய நட்சத்திரங்களைக் கடலில் கப்பல் செலுத்தும் மாலுமிகளின் நட்சத்திரங்கள் என்பர். மார்க்கசீரம், அர்தரா ஆகியன பாதை காட்டும் நட்சத்திரங்களாகும். ஓரியன என்றழைக்கப்படும் நட்சத்திரக் கூட்டம் ஜூலை, ஆகஸ்ட் மாத காலத்தில் கிழக்கே அந்தி வேளையில் மிகவும் ஒளிமயமாய்த் தோன்றும். இதே நட்சத்திரக் கூட்டம் டிசம்பர், ஜனவரி மாத காலங்களில் விடியங்காலைப் பொழுதில் கிழக்கில் தோன்றும்”²⁷ என்று கடல்

பயணத்தின்போது பண்டைத் தமிழர்கள் மேற்கொண்ட நுட்பங்களை விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (ஓரியன் என்பது ஏழு ஒளிமயமான நட்சத்திரக் கூட்டமாகும். இவை ஒரே அமைப்பாக அருகருகே ஒருபுறம் நான்கும் எதிர் வரிசையில் மூன்றுமாக வானில் தோன்றும்)

காலம் - கணிப்புமுறை

பண்டைய காலத்தில் வானில் தோன்றும் விண்மீன் கூட்டத்தின் உருவாவதைக் கொண்டே தமிழகக் கடலோடிகள் எருது, தேள், தராசு எனப் பலவாறு பெயரிட்டார்கள். அக்காலக் கடல் தாண்டிய வணிகம் தமிழரின் வானநூலறிவை வளர்க்க ஒரு காரணியாக அமைந்தது எனலாம். பட்டினப்பாலை வானில் தோன்றும் விண்மீன்களை, “நாள் மீன் விராய் கோள் மீன் போல்” (பட்டி.68) எனக் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் நாள்களாகிய மீன்கள் என்பன இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களாகும். கோள்களாகிய மீன்கள் என்பன நவக்கிரகங்களாகும். இவ்வடியில் வாயிலாகப் பழந்தமிழர் வாணை உற்றுநோக்கி வின்னில் தோன்றும் நாள் மீன் மற்றும் கோள் மீன் நிலைகளைப் பதிவு செய்ததை அறியலாம். அக்காலத்தில் நாள் மீன்களையும், கோள் மீன்களையும் கொண்டே காலம் கணிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பழந்தமிழ்க் கடலோடிகள் கடல் பயணத்தின்போது காலத்தையும் திசையையும் அறிந்துகொண்ட முறை மிகவும் நுட்பமானதாகும். சான்றாக, புவிக்கோளினை அடுத்த கோள் செவ்வாயாகும். முழுமதி நாளில் இரவு நேரத்தில் தோன்றும் இக்கோளினைப் புறச் செய்யுள் ஒன்றில் உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரன் ஓர் உவமை மூலம் விளக்குகிறார். இரவு நேரத்தில் மீனவர்கள் மீன்பிடிக்கச் செல்லும்போது படகில் கொண்டுபோகும் விளக்கு செவ்விய நிறத்தோடு காணப்படும். அதனைப் போல முழு நிலவன்று கிழக்குத் திசையில் தோன்றும் செம்மீன் (செவ்வாய்) தோன்றியதை,

“முந்நீர் நாப்பண் திமில் சுடர் போலச்

செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசும்பின்

உச்சி நின்ற உவவமதி கண்டு”

(புறம்.60:1-3)

என்ற அடிகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். செம்மையான நிறமுடையதால் இக்கோள் செம்மீன் என அழைக்கப்படுகிறது. முழு நிலவு நாளன்று செம்மீன் கிழக்கில் உதிக்கும். எனவே, கடலோடிகள் அதனைக் கண்டு நேரத்தை நடு இரவு எனவும், திசைகளைக் கிழக்கு எனவும் எளிதில் கணித்தனர். அடுத்ததாக வெள்ளிக்கோள் கிழக்கே உதிக்குமானால் இரவு விடியும் எனக் கணித்தனர். பழந்தமிழ்ப் புலவர்களும் வெள்ளி தோன்றினால் பொழுது விடியும் என்ற உண்மையினைப் பலவிடங்களில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். சான்றாகப் புறநானூற்றில் கல்லாடனார், பொழுது விடிவதற்கு அறிகுறியாக வானில் வெள்ளிமீன் தோன்றும் என்றும் அப்பொழுது புள்ளினங்கள் எழுந்து ஓசை செய்யும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரல் இயம்பு

புலர் விடியல் பகடுபல வாழ்த்தி”

(புறம்.385:1,2)

என்ற அடிகளில் காணலாம். வைகறைப் பொழுதில் கிழக்குத்திசையில் வெள்ளி தோன்றும் என்பதை,

“குணக்குத்தோன்று வெள்ளியினரள் கெடவிரியும்” (நற்.230:4)

“குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் எமக்குர் வருமே” (நற்.356:10)

ஆகிய நற்றிணை அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. வெண்மையாகக் காட்சியளித்தால் இக்கோளினைப் பழந்தமிழர் வெள்ளி என அழைத்தனர். நள்ளிரவில் வானில் வெள்ளிக்கோள் தோன்றியவுடன் கடலோடிகள் அதனைக் கொண்டு நேரத்தை வைகறை எனவும் திசையினைக் கிழக்கு எனவும் எளிதில் கணித்தனர். பொழுது புலர்வதற்கு அறிகுறியாக வெள்ளிக்கோள் விளங்கியதால் விடிவெள்ளி எனப் பெயர் பெற்றது. “இரவில் விண்மீன்களின் இருப்பினை வைத்துத் துல்லியமாகக் காலத்தைக் கணக்கிட்டனர். வியாழன், செவ்வாய், வெள்ளிக் கோள்களைக் கொண்டு காலத்தைக் கணக்கிட்டனர். வைகறைப் பொழுதில் காணப்படும் விடிவெள்ளி என்றும் வெள்ளிக் கோளினை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் கடலோடிகள் கிழக்குத் திசை என்பதையும், அதிகாலை 4 மணிக்குத் தோன்றும் என்பதையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர்”²⁸ என்று பெ.துரைசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

தற்காலத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்ட மீனவர்கள் இந்தியப் பெருங்கடலில் சில இரவுகள் தங்கி மீன் பிடிக்கின்றனர். அப்போது இரவு நேரத்தில் வானில் தோன்றும் விண்மீன்களைக் (குறிப்பாக பத்து விண்மீன்கள்) கொண்டு அவர்கள் நேரத்தையும் திசையினையும் அறிந்துகொள்கின்றனர். ஆகவே, விண்மீன்களைக் கொண்டு திசையறியும் நுட்பம் மரபு வழியாக இன்றும் தமிழக மீனவர்களிடையே காணப்படுவதிலிருந்து பண்டைய காலம் முதல் தற்காலம் வரை தமிழகக் கடலோடிகள் வானியல் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக திகழ்ந்தனர்.

சோழ முறை

பண்டைய காலத்தில் தமிழகக் கடலோடிகள் கடலில் திசையறியப் பின்பற்றிய வானியல் நுட்பங்களைத் தற்போது அரேபியக் கடலோடிகள் பின்பற்றி வருகின்றனர். இதற்குச் சோழ முறை என்று பெயர். இதன்படி “தமிழ்ச் சொற்களை அப்படியே அரபி எழுத்துக்களால் அரேபியக் கடலோடிகள் எழுதி வைத்துள்ளனர். விரல் கணக்கு என்பது அதில் ஒன்று. இதன் மூலம் விண்மீன்களின் இருப்பிடத்தை அளந்து துறைமுகத்தின் இருப்பிடம் நேரம் மற்றும் அட்சரேகையைக் கணக்கிட்டுவிட முடியும்”²⁹ என்கின்றனர். சோழமுறை என்பது ஒரு வானியல் சார்ந்த நுட்பமாகும். இம்முறையின்படி விண்மீன்களுக்கிடையே உள்ள தூரத்தைக் கை விரல்களால் அளந்து (ஒவ்வொரு விரல்களுக்கிடையேயுள்ள இடைவெளியை 3/4 அங்குல அளவாக வைத்து) நேரத்தையும், திசையினையும் துறைமுகம் அமைந்துள்ள இடத்தின் தூரத்தினையும் அறிந்து கலம் செலுத்தியுள்ளனர் என அறிய முடிகிறது. இதற்கு சோழமுறை என்று பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். பழந்தமிழ்க் கடலோடிகள் பயன்டுத்திய முறையே சோழமுறை எனப்படும். மும்பை பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியர் டாக்டர்.அருணாச்சலம் விரல் கணக்கைப் பற்றி விரிவாக ஆய்வுகள் மேற்கொண்டுள்ளார். அவர்தம் ஆய்வின்படி கடலில் பயணத் தூரங்கள், வானில் தோன்றும் விண்மீன்களின் இருப்பிடத்தை வைத்து மாலுமிகளால் அளவிடப்பட்டன என்பதை நிறுவியுள்ளார்.

டாக்டர் அருணாச்சலத்தின் இலக்கிய ஆய்வுகளின்படி ‘உத்திர’ அல்லது ‘வடமீன்’ என்பது அருந்ததி (Alcor) என்று கூறப்படுகிறது. கவுநிலா (Kavnila) என்பது துருவ நட்சத்திரத்தின் தோற்ற நிலையாகும். துருவ நட்சத்திரத்தின் இருப்பிட நிலையைக் கொண்டு (கவுகணக்கு) பண்டையக் கடலோடிகள் கடற்பயணத் தூரங்களின் அளவுகளைக் கணக்கிட்டார்கள். இந்த அளவு முறை விரல் கணக்கு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. வட மற்றும் தென் துருவக் கோடுகளின் பயணக் காலத்தில் தோன்றும் நட்சத்திர தோற்ற, மறைவுகளின் காலங்களை வைத்து மாலுமிகள் தூரங்களைக் கணித்தனர். இம்முறை தமிழில் விரல் கணக்கு என்றும் வடமொழியில் அங்குலம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இவ்விரல் கணக்கு முறையைக் குஜராத்தியர்கள் துரு என்றும் அரேபியர்கள் இசயர் என்றும் அழைத்துள்ளனர்.

தமிழக மூவேந்தர்களின் கடற்படை

இந்திய துறைமுகக் கடற்படையில் சிறந்து விளங்கியது தமிழகமாகும். இதற்கு முக்கியக் காரணம் மூவேந்தர்களின் ஆட்சியாகும். மூவேந்தரிடமும் சிறந்த கடற்படை இருந்தது. இந்த கடற்படைகளின் வலிமையினால் தமிழ்க் கொடிகள் கடல் கடந்த நாடுகளான இலங்கை, காழகம் முதலிய பகுதிகளில் பறந்தன. இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த தமிழகக் கடற்படை பெற்ற வெற்றிச் சிறப்பினைப் பாரதியார்,

“சிங்களம் புட்பயம் சாவக மாதிலு
தீவு பல்லினுஞ் சென்றேறி அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி மீன்கொடியும் நின்று
சால் புறக் கண்டவர் தாய்நாடு”³⁰

என உயர்வாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். “பழந்தமிழ் மன்னர்களின் கடற்படை வலிமையினாலும் கடற்படை வீரரின் வன்மையினாலும் தமிழ்க்கொடிகள் கடல் கடந்தும் பறந்தன”³¹ என்கிறார் வி.என்.சாமி. எனவே, தமிழக மன்னர்களின் கடலாட்சி மிக உயர் நிலையில் இருந்தது. கடற்போர் வெற்றி குறித்த

விருதுப் பெயர்கள் பலவற்றைத் தமிழக மன்னர்கள் பெற்றிருந்ததே இதற்குத் தக்க சான்றாக அமைகின்றன.

சேரர்கள்

சங்ககாலச் சேர மன்னர்களிடம் கடற்படை இருந்தற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில் சேரநாட்டு மேற்குக்கரைத் துறைமுகங்களில் கடற்கொள்ளையர்களின் நடமாட்டம் அதிகம். பிளினி என்னும் வெளிநாட்டார் முரிஸ் அவ்வளவாக விரும்பத்தகாத ஊர் என்றும், அதன் அருகிலுள்ள நிட்ரியஸ் என்னும் இடத்தில் கடற்கொள்ளையர்கள் இருந்தனர் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் குறிப்பிடும் நிட்ரியாஸ் என்ற பெயர் மங்களுரைத் தென்புறமாகச் சுற்றி வந்து கடலுடன் கலக்கும் ஆற்றின் பெயராகிய நேத்தரவாதி என்பதை ஒட்டி எழுந்ததாகும். கார்வார் முனையிலிருந்து (Karwar point) நேத்தராவதி ஆற்று முகத்துவாரம் வரை உள்ள கடற்பகுதி சங்க காலத்தில் கடற் கடம்பு என அழைக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் இத்தீவுப் பகுதிகளில் வசித்து வந்த கடம்பர்கள் என்னும் கடற்கொள்ளையர் மேற்காசியாவிலிருந்து வணிகத்தின் பொருட்டு சேரநாட்டிற்கு வரும் மரக்கலங்களைக் கொள்ளையடித்து வந்தனர். இதனால் சேர நாட்டு கடல் வணிகம் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகியது. பதிற்றுப்பத்தில் (இரண்டாம் பத்தில்) குமட்டுர் கண்ணனார் சில கடற்கொள்ளை நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கிறார். அவை வருமாறு:-

“நளியிரு பரப்பின் மாக்கடல் முள்ளி
அணங்குடை அவுணர் ஏலம் புணர்க்கும்
குருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறூர்ந் தாங்கு” (பதிற்.11:3-6)

“இருமுந்நீர் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச் சென்று
கடம்புணமுதல் தடித்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேரலாதன்.....” (பதிற்.20:2-5)

ஆகிய பதிற்றுப்பத்து அடிகள் வழிப் பண்டைய காலத்தில் கடற்கொள்கைகள் நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை அறியலாம். இந்நிகழ்வைப் பற்றி,

“வலம்படு முரசின் சேரலாதன்

முந்நீர் ஓட்டிக் கூம்பு அறுத்து” (அகம்.127:3,4)

“சால்பெருந் தானைச் சேரலாதன்

மாக்கடல் ஓட்டிக் கடம்பு அறுத்து இயற்றிய

பண்ணமை முரசின் கண் அதிர்ந்தன்ன” (அகம்.347:3-5)

என்ற அடிகளில் மாமூலனார் எடுத்துரைத்துள்ளார். சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்திலும் கடம்பர்கள் (மேற்கு) குணகடல் வழியாக வணிகத்தின் பொருட்டு வரும் யவனர்களது மரக்கலங்களை முசிறித் துறைமுகத்திற்கு வராதபடி தடுத்துக் கொள்ளையடித்து வந்தனர். அவர்களை அழிக்க இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் அவனுடைய மகனான சேரன் செங்குட்டுவனைக் கடற்படையின் தலைவனாக அனுப்பினான். செங்குட்டுவனும் மேலைக் கடல் தீவுப் பகுதிகளிலிருந்த கடற்கொள்ளையரான கடம்பர்களை அழித்தான். இச்செய்தியினைப் பதிற்றுப்பத்தில் குமட்டுர்க் கண்ணனார்,

“பலர்மொசிந் தோம்பிய திரள்பூங் கடம்பின்

கடியுடை முழுமுதல் தூமிய வேளய்

வென்றறி முழங்கு பணை செய் வெல்போர்” (பதிற்.11:12-14)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்கண்ட அடிகளில் குறிப்பிட்ட ‘கடியுடை முழு முதல் தூமிய வேளய்’ என்ற அடியின் மூலம் தந்தை ஏவ மகன் போர் செய்தான் என்பதனை அறிய முடிகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் கடற்படை கொண்டு கடம்பர்களை வெற்றி கொண்ட வரலாற்று நிகழ்வைப் பதிற்றுப் பத்தில் (ஐந்தாம் பத்தில்) பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“கோடு நரல் பௌவம் கலங்க வேலிட்டு

உடைதிரைப் பரப்பின் கபடுகடல் ஓட்டிய

வெல்புகழ்க் குட்டுவன்.....”

(பதிற்.46:11-13)

“கடலொடு உழந்த பனித்துறைப் பரதவ”

(பதிற்.48:4)

ஆகிய அடிகள் சான்று பகர்கின்றன. “கடற்போரைச் செய்த காலத்தில் செங்குட்டுவனுக்கு வயது 20 அல்லது 25 இருக்கும். அரபு நாட்டிலிருந்து எகிப்து, ரோமபுரி முதலிய நாடுகளிலிருந்து வாணிகத்தின் பொருட்டுக் கடல் வழியாக வந்த மரக்கலங்களைச் சேரநாட்டின் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு வராதபடி இடைமறித்துத் தடுத்துக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்த கடம்பர்களை அடக்குவதற்கு இப்போர் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். பிளினி என்னும் யவனர் இவ்விடத்தில் கடற்கொள்ளையர்கள் இருந்தனர் என்று எழுதியுள்ளார். கடற் தீவிலிருந்த இந்தக் குறும்பர்கள் தங்களுக்குக் காவல் மரத்தினைத் தான் செங்குட்டுவன் வெட்டினான். அந்தக் குறும்பர்கள் துருநாட்டு நன்னனுக்கு அடங்கியிருந்த துளுவர் எனத் தோன்றுகின்றனர்”³² என்கிறார் மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி. சிலப்பதிகாரம் கடற்போர் புரிவதில் வல்லவனாகச் சேரன் செங்குட்டுவனைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“மாரீர் வேலிக் கடம்பெறிந்து இமயத்து”

(சிலம்பு.25:1)

“கொடும்போர் கடந்து; நெடுங்கடல் ஓட்டி”

(சிலம்பு.28:119)

என்ற அடிகளில் காணலாம். சேரன் செங்குட்டுவன் கடற்போரில் பெற்ற வெற்றியினால்தான், ‘கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்’ ‘சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு செங்குட்டுவன்’ என்னும் விருதுப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தான். இதனால், பழங்காலத்தில் மேற்குக் கடற்பகுதிகளில் சேரர்களின் கடலாட்சி உச்ச நிலையில் இருந்துள்ளது என்பதை விளக்க முடிகிறது.

சோழர்கள்

இலங்கை வரலாற்றின் மூலமாகச் சங்க காலச் சோழர்களிடம் வலிமையான கடற்படை இருந்ததை அறியமுடிகிறது. கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் சோழ அரசன் ஒருவன் இலங்கையை

வென்று நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான் என இலங்கை வரலாறு குறிப்பிடுகிறது. கி.மு 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதலே சோழர்கள் கீழைநாடுகளுடன் கடல் வணிகம் நடத்தியது வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் ஒப்புக்கொண்ட உண்மையாகும். ஆகவே, கடல் வணிகம் நடத்திய சோழரிடமும் கடற்படை இருந்திருக்க வேண்டும். வெண்ணிக் குயத்தியார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் கரிகால் பெருவளத்தானை வாழ்த்திப்பாடும் புறச்செய்யுள் ஒன்றில்,

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”

(புறம்.66:1,2)

என்று பாடுகிறார். மிகுந்த நீருடைய கடலிலே காற்றின் இயல்பறிந்து கலம் செலுத்தி, கடற்போர் பல செய்த சோழ மரபில் வந்தவனே என உயர்வாகப் பாடியுள்ளார். இதனால், ஏறத்தாழ கி.மு 2-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்த முதற்கரிகாலனுக்கு முற்பட்ட சோழ மன்னருள் தந்தை அல்லது பாட்டன் ஒருவன் கடல் கடந்து இலங்கையை வென்றதை அறியமுடிகிறது.

வசபன் என்ற சிங்கள அரசன் கி.பி 67 முதல் கி.பி 111 வரை இலங்கையை அரசாண்டான். அவனது காலகட்டத்தில் கரிகாலன் வலிமை பெறுவதையறிந்து இலங்கையில் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். வசபன் மகனான வங்கநாசிக தில்ஸன் (கி.பி 11-114) காலத்தில், “கரிகாலன் இலங்கை நாட்டின்மீது தன் கருத்தைச் செலுத்தினான். கப்பற்படை வீரரை அழைத்துக்கொண்டு இலங்கைத் தீவை அடைந்தான். அதனை வென்று தன் தண்டத்தலைவன் ஒருவனை ஆளவிட்டு மீண்டான். மீண்டபோது 12 ஆயிரம் குடிகளைச் சோணாட்டிற்குக் கொணர்ந்தான்”³³ என்று வரலாறு கூறுகிறது. அவர்களைக் கொண்டு காவிரியாற்றிற்குக் கரையெடுத்தான். இங்குக் குறிப்பிடப்படும் கரிகாலன் பட்டினப்பாலையின் பாட்டுடைத் தலைவனாவான்.

கரிகாலன் இலங்கைப் படையெடுப்பை உற்றுநோக்கும்போது இவனது முன்னோன் ஒருவன் கடலில் பருவக்காற்றின் துணை கொண்டு கலம் ஓட்டிச்

சென்றதை முன்னர் கண்டோம். ஆகவே, அவனது வழிவந்த இவனிடம் கடற்படை இருந்தது என்றே கூற வேண்டும். இக்கடற்படையின் துணை கொண்டு கரிகாலன் இலங்கையைத் தாக்கிச் சிங்களவர்களைப் போர்க் கைதிகளாகப் பிடித்து வந்தான். அக்காலத்தில் சேர மன்னர்கள் கடற்போரில் ஈடுபட்ட வெற்றி பெற்றதைப்போல கரிகாலச் சோழனும் தன் நாட்டை அடுத்திருந்த இலங்கையைக் கடற்படை கொண்டு வெற்றி பெற்றுள்ளான். சங்க காலத்தில் சோழநாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையே நடைபெற்ற கடல் வாணிகத்தினைப் பற்றிய குறிப்பு பட்டினப்பாலையில் (பாட்டுடைத் தலைவன் கரிகாலன்) இடம்பெற்றுள்ளது.

பாண்டியர்கள்

பழம்பெரும் நாடான பாண்டிய நாட்டில் தான் அருங்கலைகளில் ஒன்றான கப்பற்கலை தோன்றியது. கட்டுமரங்களையும் ஓடங்களையும் நாவாய்களையும் தோணிகளையும் தொன்று தொட்டுக் கட்டியவர்கள் பாண்டிய நாட்டுக் கப்பற்கலை வல்லுநர்களேயாவர். பண்டைக் காலத்தில் பாண்டியர்களும் சிறந்த கடற்படையினை வைத்திருந்தனர். பாண்டியர்களின் கடல் கடந்த வெற்றிச் சிறப்புகளுக்குச் சான்றுகள் கூறமுடியும். தொல்காப்பியப் பாயிரம் குறிப்பிடும் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் கடல் போரில் பெற்ற வெற்றியினால் தான், “முந்நீர் விழாவின் நெடியோன் ‘வடிவம்பலம்பநின்ற பாண்டியன்’ ‘சயமா கீர்த்தி’ ”³⁴ என்ற விருதுப் பெயர்களைப் பெற்றான். “முச்சங்க மரபின்படி இவன் தலைச்சங்ககாலப் பாண்டியன் ஆவான். தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றிவித்த நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அல்லது சமயகீர்த்தி இவனே சய அல்லது யவநாடாகிய சாவகத்தை வென்று கடல் நீர் வந்து அலம்புமிடத்தில் பாறையில் தன் அடி பொறித்து இவன் முந்நீர் விழா ஆற்றினான். இக்காரணத்தால் இவன் வடிம்பலம்ப கின்ற பாண்டியன் என்று புகழப்பட்டான். மதுரை அல்லது சுமத்ராவிலும், சாவாவிலும் இவ்விழா பின்னாட்களில் அரசரால் கொண்டாடப்பட்டதாக அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன”³⁵ என்கிறார் கா.அப்பாதுரை. பழங்காலத்தில் கீழ்த்திசை நாடுகள் பாண்டிய அரசனால் வெல்லப்பட்டதன் காரணமாகவே போர்னியாத்தீவில் ஒரு ஆறு

‘பொருதை’ எனவும், மற்றொரு ஆறு ‘கடுங்கோன்’ எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. “சுமத்திரா என்னும் பெருந்தீவு, நன் மதுரை என்றே அழைக்கப்பெற்றது. பின்னாளில் நல்ல என்று பொருள் தரும் ‘சு’ இணைக்கப்பட்டது. சு + மதுரா சுமத்திராவாக்கப்பட்டது”³⁶ என்று கூறுவர். சின்னமன்னூர்ச் செப்பேட்டில் ஒரு பாண்டிய மன்னன் கடல் வற்றும்படி வேலெறிந்தது பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

“வெம் முனை வேல் ஒன்று விட்டும்

விரை வரைவிற் கடல் வேலெறிந்தும்”³⁷

என்பதன் மூலம் இப்பாண்டிய மன்னன் கடல் கடந்து பல நாடுகளை வென்றதாகப் பொருள் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது. பொதுவாகச் சின்னமன்னூர்ச் செப்பேடுகள் பாண்டியனொருவன் கடல் சுவற வேலெறிந்த கதையையும் ஒரு பாண்டியனிடத்துக் கடல் அடைக்கலம் புகுந்த கதையையும் குறிக்கின்றன. இவ்விரண்டு கதைகளும் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனைப் பற்றியனவே என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

சங்க காலப் பாண்டிய மன்னர்களில் கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெரு வழுதி ஒருவனாவான். இம்மன்னன் தமிழில் ‘கடலுள் மாய்ந்த’ என்னும் அடைமொழியின் வாயிலாகக் கடலில் கலம் செலுத்திப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் இம்மன்னன் மாய்ந்தான் எனப்பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. “கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி இவ்வேந்தன் கடைச்சங்க நாளில் விளங்கிய பாண்டியர்களுள் ஒருவனாவான். இளவயதிலேயே பேரறிஞனாக இருந்தமை பற்றி இவன் ‘இளம்பெரு வழுதி’ என்ற பெயர் பெற்றான் போலும். கடலுள் மாய்ந்த’ என்னும் அடைமொழிகளால் இவன் கடலிற் சென்றபோது மூழ்கியிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது புலப்படுகிறது”³⁸ என்கிறார் சதாசிவம். பாண்டிய நாட்டில் இதுவரை கிடைத்த கல்வெட்டுக்களிலேயே காலத்தால் மிகப் பழமையான கல்வெட்டு அரிட்டாபட்டி பிராமிக் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டில், “கடலன் வழுத்தி”³⁹ என்ற சொல்லாட்சி காணப்படுகிறது. இதன் மூலம் கடல் கடந்து செல்கின்ற

மாலுமிகளும் அதிகாரிகளும் பாண்டிய நாட்டில் இருந்தனர் என
உணரமுடிகிறது. கி.மு 5-ஆம் நூற்றாண்டளவிலே பாண்டிய மன்னர்களிடம்
மிகப்பெரிய கடற்படை இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ உலகின் முதன் முதலில் ஆழ்கடலில் கலம் செலுத்திய பெருமை தமிழர்களையேச் சாரும். பாறை ஓவியங்களின் மூலம் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட தமிழர்கள் கலம் செலுத்துவதிலும் கடற்செலவிலும் தமிழகத்தின் சந்ததியினருக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- ❖ குகை ஓவியங்கள், பாணையோடுகள், காசுகளில் இடம் பெற்றுள்ள மரக்கலங்களின் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் மரக்கலம் குறித்த அறிவினை அறியமுடிகிறது. தொல்லியல், அகழ்வாய்வில் வெளிக்கொணரப்பட்ட படகுத்துறைகள் பழந்தமிழரின் கடற்கட்டுமான பொறியியல் (Marine Bhginepring) நுட்பத்தினைக் காட்டுகிறது.
- ❖ சங்ககாலத் தமிழர்கள் மரக்கலம் கட்டும் தொழிலில் சிறந்த திறன் பெற்றிருந்தனர். தேக்கு, புன்னை, இழுப்பை உள்ளிட்ட பலவிதமான மரங்களைக் கொண்டு கலங்கள் கட்டப்பட்டன. மூழ்கியிருக்கும் மரக்கலத்தின் வெளிப்பகுதி வலிமையான தேக்கு மரத்தால் கட்டப்பட்டது.
- ❖ சுக்கான், அனியம், பாய், பாய்மரம், எரா, தாங்குகட்டை, வங்கு, துடுப்பு, நங்கூரம் முதலானவை மரக்கல பாகங்களாகும்.
- ❖ சுக்கானை இயக்கி மரக்கலத்தை ஓட்டுபவனைக் கப்பல்காரன், சுக்கான்காரன், மீகாமன், நீகான், கப்பலோட்டி எனப் பலவாறு அழைத்தனர். சிறுபடகினை ஓட்டுபவனைப் படகோட்டி, தண்டல், ஓடக்காரன் என அழைத்தனர்.
- ❖ அம்பி, தோணி, நாவாய், வங்கம் எனப் பலவகையான கலங்களைக் கட்டிய தமிழர்கள், அவற்றில் பழுது ஏற்படின் செப்பனிடும் திறனையும் அறிந்திருந்தனர்.
- ❖ அம்பி, ஓடம், புணை, ப.:றி, மிதவை, திமில், நீரணிமாடம், தோணி, வங்கம், நாவாய், கலம் எனப் பலவகையான மரக்கலங்களைக் கட்டும் திறனைச் சங்கத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

- ❖ அம்பி என்பது மீன்பிடிப் படகாகவும் ஓடம் என்பது போக்குவரத்துப் படகாகவும் நீரணி மாடம் என்பது உல்லாசப் படகாகவும் மிதவை என்பது விளையாட்டுப் படகாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. வங்கம், நாவாய் போன்ற கலங்கள் கடல் வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெரிய வகை மரக்கலங்களாகும்.
- ❖ சங்ககாலக் கடலோடிகள் தடக்காற்று, கடல் நீரோட்டம், விண்மீன்கள் என இம்மூன்றினையும் கொண்டு மரக்கலங்கள் செலுத்தினர்.
- ❖ கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களுக்குக் கரை இருக்கின்ற இடத்தையோ அல்லது துறைமுகம் அமைந்துள்ள இடத்தையோ ஒளி மூலமாகக் கலங்கரை விளக்கு உணர்த்தியது. சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் எல்லாத் துறைமுகங்களிலும் கலங்கரை விளக்கம் இருந்தன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் திருச்சீரலைவாயிலும் தொண்டைநாட்டு எயிற்பட்டினத்திலும் கலங்கரை விளக்கம் இருந்ததற்கான குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன.
- ❖ தமிழக மன்னர்கள் மூவேந்தர்களின் கடற்படை சிறப்புகள் குறித்து சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்கள் கடல் கடந்து சென்று போர் செய்து வெற்றி பெற்றனர். கடற்போரில் பெற்ற வெற்றி குறித்த விருதுப் பெயர்கள் தமிழக மன்னர்களின் புகழைப் பறைசாற்றுகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. J.D.Pernal, **Science in history**, p.47.
2. கா.ராஜன், தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், ப.79.
3. நடன.காசிநாதன், தமிழர் காசு இயல், ப.54.
4. மு.ரா.பெருமாள் முதலியார் (தமி), தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள், ப.100.
5. Soundrarajan,K.V, **A Port City on the Tamil Nadu Coast, Archaeological Survey of India**, p.21.
6. இரா.மதிவாணன், கடல் கொண்ட தென்னாடு முதல் சிந்துவெளி வரை, ப.142.
7. P.T.Srinivasaiyenger, **The Stone Age of India**, p.27.
8. ஜோதிபிரகாசம், திராவிடர் வரலாறு, ப.48.
9. தி.பொ.பழனியப்பப்பிள்ளை (ப.ஆ), கப்பல் சாத்திரம், ப. XXII.
10. மேலது, பக்.26,27.
11. எஸ்.சௌந்திரபாண்டியன் (ப.ஆ), நாவாய் சாத்திரம், ப.78.
12. தி.பொ.பழனியப்பப்பிள்ளை (ப.ஆ), கப்பல் சாத்திரம், ப.27.
13. ம.அருள்தளபதி, அறிவியல் தமிழ் வளமும் வளர்ச்சியும், ப.85.
14. கு.அரசேந்திரன், தமிழ்க் கப்பல்மொழி ஆய்வு, ப.34.
15. S.I.I. Vol, III, No.10.
16. கு.அரசேந்திரன், தமிழ்க் கப்பல்மொழி ஆய்வு, ப.31.
17. தேவநேயப் பாவாணர், வடமொழி வரலாறு (இரண்டாம் பகுதி), ப.20.
18. அ.இராகவன், நம் நாட்டு கப்பற்கலை, ப.122.
19. மேலது, ப.118.
20. ச.முருகானந்தம், க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.832.
21. கா.கோவிந்தன் (தமி), தமிழர் தோற்றமும் பரவலும், ப.115.
22. உமாமகேஷ், கப்பலின் கதை, ப.47.
23. அ.இராகவன், நம் நாட்டு கப்பற்கலை, ப.82.
24. மு.தங்கராசு, சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல், ப.145.
25. கா.ராஜன், தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், ப.113.

26. இரா.மதிவாணன், கடல் கொண்ட தென்னாடு முதல் சிந்துவெளி வரை, ப.150.
27. K.R.A.Narasiah, **Early Days Sailing Vessels and Navigation**, p.23.
(கல்வெட்டு காலண்டிதழ், 68, அக்டோபர்-2005)
28. பெ.துரைசாமி, தமிழரின் வானியல் கோட்பாடுகள், ப.225.
29. மேலது, ப.225.
30. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.43.
31. வி.என்.சாமி, புகழ்பெற்ற கடற் போர்கள், ப.51.
32. மயிலை.சீனி வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப.31.
33. மா.இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு (முதல் பாகம்), பக்.53-54.
34. வி.என்.சாமி, புகழ்பெற்ற கடற் போர்கள், ப.99.
35. கா.அப்பாத்துரை, தென்னாடு, ப.57.
36. பழ.நெடுமாறன், பழந்தமிழர் பரவிய நாடுகள், ப.115.
37. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பாண்டியர் வரலாறு, பிற்சேர்க்கை-I, ப.173.
38. மேலது, பக்.18-19.
39. கோ.தேவராஜன் (ப.ஆ), மயிலை.சீனி வேங்கடசாமி சங்க கால வரலாற்று ஆய்வுகள்-II, ப.123.

இயல் - 4

சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார்
தொழில்களும் நுட்பங்களும்

4. சங்க இலக்கியத்தில் கடல்சார் தொழில்களும் நுட்பங்களும்

முன்னுரை

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை அச்சமூகத்தின் தொழில்துறை வளர்ச்சியே முக்கியக் காரணியாக விளங்கும். தன் தேவையினை நிறைவு செய்ய, மக்களின் நுகர்வு சக்தியின் தேவையை ஈடுசெய்ய, பிறநாட்டுத் தொழில்நுட்பத்தையும், தொழில் துறையையும் சார்ந்திருத்தல் ஒருவரின் வளர்ச்சிக்கோ, நாட்டின் சிறந்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கோ ஏற்றதாக அமையாது. இதனால் தன் தேவைக்கு அல்லது நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பிற நாடுகளிடம் கையேந்தி நிற்கும் நிலைக்கு ஆளாகக்கூடும். எனவே இவ்வகைச் சிக்கல்களிலிருந்து ஒரு சமூகம் தம்மை விடுவித்து மேம்பாடு அடைய, அச்சமூகத்தின் தொழில்துறை வளர்ச்சி இன்றியமையாததாகிறது. தொழிலின் மூலம் பல்வகைப் பொருள்களைக் கண்டறியவும் உற்பத்தி செய்யவும் அவற்றின் பயனை அனுபவிக்கவும் அவற்றால் பிற தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளவும் ஒரு சமூகம் மற்றவரிடம் தம்மை எளிதில் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது. அவ்வகையில் பண்டைக்காலச் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியின் முக்கியக் காரணியான தொழில்துறை வளர்ச்சியில் நெய்தல் நில மக்களின் கடல்சார் தொழில்களின் வளர்ச்சியினையும் தொழிலின்போது கைக்கொண்ட தொழில்நுட்பத்தையும் சங்க இலக்கியப் பதிவுகள்வழி இவ்வியல் எடுத்தியம்புகிறது.

தொழில்கள்

பண்டைத் தமிழகத்தில் பல்வேறு வகையான தொழில்கள் காணப்பட்டன. வேளாண்மை, வாணிகம், நெசவு, கால்நடை வளர்ப்பு, மீன் பிடித்தல், உப்பெடுத்தல், கட்டடத்தொழில், வளையல் தொழில், மண்பாண்டத்தொழில், தச்சுத்தொழில், வேட்டையாடுதல், உலோகத்தொழில், கைவினைப் பொருட்கள் தயாரித்தல், தோல்பொருள் தயாரித்தல், முத்தெடுத்தல் முதலிய தொழில்கள் முதன்மைத் தொழில்களாகக் காணப்பட்டன.

தொழில்களுக்கு ஏற்ப தொழில் புரிபவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அதாவது தொழில் பிரிவுகளும் காணப்பட்டன. இதனை, “அந்தணர், அரசர், அளவர், இடையர், உப்பு வணிகர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கடைச்சியர், கம்மியர், களமர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், துடியர், தேர்ப்பாகர், நுளையர், பரதவர், பறையர், பாடினி, பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூண்செய் கொல்லர், பூவிலைப்பெண்டு, பொருநர், மடையர், மழவர், மறத்தியர், மறவர், மோரியர், யவனர், யாழ்ப்புலவர், யானைப்பாகர், யானை வேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணாத்தி, வணிகர், வலைநர், வேடர் என அக்காலத்தில் காணப்பட்டனர்”¹ என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர். இதன்மூலம் பல்வேறு தொழில்களும், அந்தத் தொழிலை மேற்கொள்பவரும் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

தொழில் விளக்கம்

தொழில் என்பது பணம் சம்பாதிப்பதற்காக மனித உழைப்பையும் இயந்திரங்களையும் பயன்படுத்தி வர்த்தகத்தில் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்யும் செயலாகும். இதில் திறமையும் வேலையின் நுணுக்கமும் தேவை. தொழில் பற்றிய விளக்கமாக க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி, “தொழில் என்றால் பொதுவாக வேலை, பணம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்யும் செயல்”² என்று பொருள் தருகிறது. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதியானது, “வேலை, மனித, உழைப்பு, இயந்திரங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி இலாப நோக்குடன் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்திடும் செயல்”³ என்று விளக்கம் தருகிறது.

வாழ்வியற் களஞ்சியம், “உற்பத்திக் காரணிகள் என்று கூறப்படும் ஆக்க வளங்களுள் (Productive resource) உழைப்பு (Labour) என்பதும் ஒன்றாகும். பொதுக் கண்ணோட்டத்தில் உழைப்பு என்ற சொல் மனிதனின் அறிவுசாரா இயல்பான உடல் உழைப்பைத் தான் குறிக்கும். ஆனால் இன்றைய துறையில் மனிதனின் உடலும் உள்ளமும் ஒன்றாக உழைக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. எனவே பொருளியல் வழியில் உழைப்பு என்பது மனிதனின் உடல் சார்ந்த, மனஞ்சார்ந்த திறம் பெற்ற, திறம் பெறாத

உற்பத்தி முயற்சிகளைக் குறிக்கும். இம்முயற்சிக்குப் பரிசாக அளிக்கப்படும் ஊதியம் கூலியாகும்”²⁴ என விளக்குகிறது. பேரறிஞராகிய பார்சல் என்பவர், “உழைப்பு என்பது மூளையையோ, உடலையோ, முழுவதுமாகவோ, பகுதியாகவோ வருத்தி ஏதேனும் ஒன்றைப் படைப்பதற்குச் செய்கின்ற செயல்களைக் குறிக்கும்”²⁵ என்றும் வரையறை செய்கிறார்.

இவ்வாறு தொழில் என்பதற்கு அகராதிகள் விளக்கமளிக்கின்றன. எனவே தொழில் என்பது மனிதன் தன் உடலுழைப்பைப் பயன்படுத்தி வருமானம் பெறுவதற்காகச் செய்யும் செயல் என்பது தெளிவு.

பழந்தமிழர் தொழில்கள்

பழந்தமிழர்களின் தொழில்முறைகளைப் பற்றித் தொல்காப்பியத்தின் கருப்பொருட்கள் வழி அறியமுடிகின்றன. ஐவகை நில மக்களைப் பற்றியும் அவர்களின் தொழில்களைப் பற்றியும் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள் பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப” (தொல்.964)

என்னும் நூற்பாவில் எடுத்துரைக்கிறார். ஒவ்வொரு வகை நிலத்திற்கும் அவற்றிற்குரிய தெய்வம், அத்தெய்வத்துடன் அந்த அந்த நிலத்தில் கிடைக்கும் உணவுவகை, விலங்குகள், மரவகைகள், பறவைகள், தோற்கருவிகள், நிலத்திற்கேற்ற தொழில் வகைகள், யாழ் முதலான இசைக்கருவிகள் இவையும், இவை போல்வன பிறவும் ஒரு நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்கள் ஆகும். குறிஞ்சி நில மக்கள் மலைவாழ் மக்கள் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் குறவர், குறத்தி எனப் பொதுவான பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களின் தொழில் யானை, காட்டுப்பன்றி ஆகியவற்றை வில், அம்பு கொண்டு வேட்டையாடுதல், ஐவன நெல், தினை போன்றவைகளைப் பயிரிடுதல், இவைதவிர இறைச்சி, அகில் கட்டை, யானைத்தந்தம், மலைத்தேன், புலித்தோல், சந்தனக்கட்டை ஆகியவற்றை மற்ற நிலத்திற்குப் பண்டமாற்று செய்தல் ஆகியவையாகும்.

முல்லை நில மக்களான இடையர், ஆயர்கள் அவரை, துவரை உள்ளிட்ட பயிர்களைப் பயிரிட்டனர். பால், தயிர், மோர், நெய் ஆகியவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் செய்து வந்தனர்.

ஆற்றங்கரையோரங்களில் வாழ்ந்த மருதநில மக்கள் வயல்களில் கரும்பு, நெல் பயிரிட்டனர். இது நாகரீக வளர்ச்சி பெற்ற இடமாகும். அரசியல், வணிகம், கைத்தொழில், கல்வி, கலை, கட்டிடம், வளமனை, அரண்மனை ஆகியவற்றினால் நாகரிகம் பெற்ற இடமாக மருதநிலம் திகழ்ந்தது. நெய்தல் நில மக்கள் கடல் சார்ந்த இடங்களில் வாழ்ந்தனர். உப்பு விளைவித்தல், மீன்பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கு அறுத்தல் ஆகியவை இவர்களின் முக்கியத் தொழில்களாகும். பாலை நில மக்கள் பாலைவனங்களில் வாழ்ந்தனர். இவர்களின் தொழில் வழிப்பறிப் செய்வதாகும். இவ்வாறு ஐவகை நில மக்களும் அவர்களின் தொழில்களும் பண்டைய இலக்கியங்களில் பிரிக்கப்பட்டிருந்துள்ளன.

நெய்தல் நிலத் தொழில்கள்

கடலைப் போக்குவரத்து வழியாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிநாட்டு வாணிகத்தைத் தவிர, கடல்சார் பொருள்களான மீன் பிடித்தல், உப்பெடுத்தல், முத்தெடுத்தல், உணங்கு மீன் உற்பத்தி செய்தல் ஆகியவை பொருளாதாரத்தை ஈட்டும் தொழில்களாக இருந்துள்ளன. மீன்பிடித்தொழிலும் விற்பனையும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரவலாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. உப்பு வாணிகம் பண்டமாற்றில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறது. “தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியம் மிக்கப் பழங்குடிகளாகக் காட்சியளிக்கும் பரதவர்கள் முத்துக்குளித்தல், சங்கு எடுத்தல், மீன் பிடித்தல், கடல் வாணிபம் என்ற தொழிலோடு இணைத்துப் பேசப்படுகின்றது”⁶ என்று ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் கூற்று நினைவு கூறத்தக்கது. இதனையொத்து, “தென் தமிழ்நாட்டின் கடலோர கிராமங்களில் வாழ்ந்த பரதவர்கள் கீழ்க்கண்ட தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். கடலுக்குள் சென்று மீன் பிடித்தல், அவைகளைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்பனை, மிகுதியாக மீன்களைக் கருவாடு செய்தல், வருடத்தின் குறிப்பிட்ட காலங்களில் கடலில் மூழ்கி சங்கு எடுத்தல், முத்துக்குளித்தல் போன்றத் தொழில்களைச்

செய்துவந்தனர்”⁷ என்று நேவிஷ் விக்டோரியாவும் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு நெய்தல் நிலப் பரதவர்களின் தொழிலானது கடலையும் கடல் சார்ந்த பகுதியில் கிடைக்கும் வளங்களையும் கொண்டே அமைந்திருந்தது.

பரதவ மக்கள்

பரதவ மக்கள் கட்டான உடலமைப்பைக் கொண்டவர்கள். முறுக்கேறிய தசையினையும், பரந்த அகன்ற மார்பினையும், குன்றெனத் திரண்ட தோள்களையும் உடையவர்கள். அஞ்சாத நெஞ்சமும் ஆற்றலும் கொண்டவர்கள். துடுக்கும் மிடுக்கும் துணிவும் மிக்கவர்கள். ஓங்கி உயர்ந்து உருமியெழும் அலைகளில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து பயின்று, அச்சத்தை அடியோடு அகற்றிய ஆண்மையாளர்களாக இருந்தனர். இதனை,

“படலைக் கண்ணிப் பருள் ஏறுழ்த் திணிதோள்

முடலையாக்கை முழுவலி மாக்கள்”

(பெரும்.60,61)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கும். நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வியல் குறித்து ஆராய்ந்த பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார், “நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தனர். மீன் பிடிப்பவர்களாகவும், கலம் செலுத்துபவர்களாகவும் அவர்கள் இருந்தார்கள். பழங்காலம் முதல் இக்காலம் வரை படகு கட்டுபவர்களாக அவர்கள் இருந்து கொண்டு வருகிறார்கள்”⁸ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரதவர்கள் செயல்பட்டிருந்தனர் என்பதை இக்கூற்று மெய்ப்பிக்கிறது.

இவை மட்டுமின்றி, பரந்த மணல்மேட்டில் தங்கள் சுற்றத்தாருடன் படைக்கலங்களினால் விளையாட்டுப் போர் புரிந்து மகிழ்வர். கள்ளினை அருந்தி குரவை கூத்தாடி குதூகளிப்பர். இவ்வாறு பரதவர் காலையில் எழுந்து கலங்களைச் செலுத்துவதிலிருந்து இரவு வரை அவர்களின் வாழ்க்கை, கடலையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளமை அறியமுடிகின்றது.

மீன்பிடிக்கச் செல்லுதல்

இப்பரதவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து தங்கள் கட்டுமரங்களிலும் படகுகளிலும் கலத்திற்கும் கடலுக்கும் ஏற்ற வலைகளை நிரப்பிக்கொண்டு, வெகுண்டொலிக்கும் கருங்கடலில் வேட்டை மேற்செல்வர். பொதுவாகச் சங்க காலத்தில் மீனவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெயர்களில் பரதவர் என்ற சொல்லே அவர்களுக்கான இடுகுறிப் பெயராகவும் பரதவர் தவிர்த்த ஏனையவை காரணப் பெயராகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நெய்தல் நிலப் பாடல்களின் வருணனையும், பரதவர்களின் வாழ்க்கைமுறை பற்றிய குறிப்புகளும், பிறவும் அக்கால மக்கள் மத்தியில் மீன்பிடித் தொழில் சிறந்து விளங்கியதைக் காட்டுகிறது. மேலும், பாண்டிய மன்னனின் கொடியில் மீன் இடம்பெற்றிருப்பது 'மீன்' என்பது உளஞ்சார்ந்த தொழிலாகவும் சிறப்பான தொழிலாகவும் விளங்கியுள்ளமையினைப் புலப்படுத்துகிறது.

சென்னை, செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, தஞ்சை மாவட்டங்களை அடுத்துள்ள கடல் பெரும்பாலும் அலை எழுந்து பொங்கி அசைந்தவாறே இருக்கும். இராமநாதபுரம், கன்னியாகுமரி ஆகிய மாவட்டங்களை அடுத்துள்ள கடல் அலை அதிக ஓசையின்றி அமைதி நிலையிலேயே காணப்படும். அதனால் கடலின் தன்மைக்கேற்ற மீன்பிடிக்க கலங்களையே ஆங்காங்கு பண்டைத்தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தியிருந்தனர். கடல் பொங்கி அலை எழும்பி மோதி அசைந்து கொண்டிருக்கும்போது பரதவர்கள் கடல் சுரப்பாய் உள்ளது என்று கூறுவர். அலையடங்கி, கடல் ஏரிபோல் அமைந்ததைக் காணும்போது, கடல் வயலாய் உள்ளது என்பர். இவ்வாறு அலைமோதிக் கொண்டிருக்கும் கடலில் படகுகள் பயன்படாது என்பதால் மீன் வேட்டைக்குக் கட்டுமரங்களிலே செல்லும் வழக்கம் இருந்தது.

கலம் - கருவிகள்

பரதவர்கள் மரக்கலங்களிலும் கட்டுமரங்களிலும் வலைகளை ஏற்றிச்சென்று கடலில் மீன்பிடிப்பர். ஆழ்கடலில் சென்று மீன் பிடிப்பதுமுண்டு. அதுமட்டுமல்லாது சிறிய மீன்களைத் தூண்டிலிலும் பெரிய மீன்களை ஈட்டியால் எறிந்தும் மீன் பிடிப்பர். கடலிற் சென்று வலைவீசி மீன் பிடித்தற்குப் பெருந்துணையாகக் கட்டுமரங்களும் படகுகளும்

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்போது வழக்கிலுள்ள கட்டுமரம், படகு என்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க இலக்கியத்தில் திமில், நாவாய், வங்கம், அம்பி, தோணி, ஓடம், கலம், ப.நி ஆகிய சொற்களே வழக்கில் இருந்துள்ளன. இவற்றுள் திமில், அம்பி, தோணி என்ற மூன்றும் மீன்பிடிக்க மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதிலும் குறிப்பாகத் திமில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“நிரை திமில் வேட்டுவர் கரைசேர் கம்பலை” (மதுரை.116)

“கொடுந்திமில் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென்” (அகம்.70:1)

“பெருங்கடற் பரப்பின் சேயிறா நடுங்க

கொடுத்தொழின் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை

நெடுந்திமில் தொழிலாடு வைகிய தந்தைக்கு” (அகம்.60:1-3)

ஆகிய அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. கொடுந்திமில், நெடுந்திமில் என்று அதன் தன்மைகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் அம்பி, தோணி என்ற மரக்கலங்களும் மீன்பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி

நாள்வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்

வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்” (அகம்.187:21-23)

என அகநானூறு பகர்கிறது. ‘அதிகாலையில் வாள் போன்ற வாயை உடைய சுறா மீன்கள் திரியும் குளிர்ச்சிப் பொருந்திய துறைக்குச் சென்று மீன் வேட்டையை விரும்பிப் புறப்பட்ட பரதவருடைய கடலில் உள்ள தோணி’ என்கிறது. இதனை,

“கடல் பாடவிந்து தோணி நீங்கி” (அகம்.50:1)

“வாள்வாய் சுறவாடு வயமீன் கெண்டி

நிணம்பெய் தோணியர்” (நுந்.111:7,8)

ஆகிய அடிகளில் காணலாம். பரதவர்கள் கூர்வாள் போன்ற வாயையுடைய சுறா மீனையும் அதனோடு பெரிய மீன்களையும் பிடித்து ஊன் நிறைந்த தோணியர் கரையில் சேர்ப்பர் என நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது. அம்பி, தோணி, திமில் இவை தவிர, மீன்பிடித் தொழிலுக்கு வலைகள், பறிகள், விசைத்தூண்டில், தூண்டில், எறியுளி ஆகிய மீன்பிடிக் கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தூண்டில்

பகலில் கடல் ஆழத்தில் ஒளிந்து இரவில் திரிந்து இரை தேர்ந்து உண்ணும் கூரிய வாளரம் போன்ற கொம்புள்ள கொடுஞ்சுறா மீன்களை வலையில் பிடிக்க இயலாது. இதனைத் தூண்டில் கயிற்றால் பிடிப்பதே எனிது. தூண்டில் என்பது, “மீன் பிடிக்கப் பயன்படும் தக்கை இணைக்கப்பட்ட உறுதியான இழையின் நுனியில் கொக்கி போன்ற இரும்பு முள்ளையுடைய நீண்ட கோல் Fishing Rod”⁹ எனக் க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகிறது. தூண்டிலில் மீன் பிடித்த செய்தியினை,

“.....வளைநீர்க்

கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்

வாங்கு விசைத் தூண்டில் ஊங்கு ஊங்கு ஆகி

வளிபொரக் கற்றை தாஅய் நளிகடர்

நீல்நிற விளம்பின் மீனோடு புரைய”

(நற்.99:5-10)

என நற்றிணை இயம்புகிறது. அதாவது, காற்று கடுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அக்காற்றுக்கேற்ப தோணியைப் பதமாய் இயக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அளவற்ற சுறாமீன்கள் அகப்பட்டன. இரவு முழுவதும் அவ்வாறு தூண்டிலைக் கொண்டு வேட்டையாடிய பின்னர் வைகறைப் பொழுதில் மீன் வளத்தோடு கரை திரும்பினர் என்கிறது. மேலும்,

“நெடுந்தூண்டிலில் காழ் சேர்த்திய”

(பட்டி.80)

“நிலையோர் இட்ட நெடுநாண் தூண்டில்”

(மலை.456)

“நெடுங்கழைத் தூண்டில் வடுமீன் நொடுத்து”

(புறம்.399-15)

ஆகிய சங்கச் செய்யுளடிகளும் தூண்டிலில் மீன் பிடித்த செய்தியினைப் பதிவு செய்துள்ளன.

பறி

தூண்டிலில் மீன் பிடிப்பது போன்று பறி என்ற கருவியினைக் கொண்டும் பரதவர் மீன் பிடித்துள்ளனர். இதனை பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“குறியிடைக் குரம்பை, பறியுடைமுன்றில்” (பெரும்.265)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வடி மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் எனக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“பறிப் புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்” (நற்.142:4)

“பறியுடைக்கையர் மறியினத்து ஒழிய” (குறுந்.221-2)

“மறித்துருஉத் தொகுத்த பறிப்புற இடையன்” (அகம்.94:4)

“பறிகொள் கொள்ளையர்” (அகம்.300:3)

ஆகிய சங்கச்செய்யுள் அடிகளும் பறி பற்றிய செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. அதாவது, மீன் வேட்டையில் வல்ல பரதவர்கள் விடியற்காலையில் கடலில் சென்று வலை கொண்டு மீன்களைப் பிடிப்பர். பின்னர் அவற்றைப் பறி கொண்டு வாரி எடுத்து நுண்ணிய மணற்பரப்பில் உலர வைப்பார்கள் என்று தெரிவிக்கிறது.

விசைத்தூண்டில்

தூண்டிலில் மீனினை இழுக்கும்போது மிகுந்த விசையுடன் வெளிப்பட்டதால் இது விசைத்தூண்டில் எனப்படுகிறது. வலையுடன் விசைத்தூண்டிலையும் எடுத்துச் செல்லும் வழக்கம் இருந்தது.

எறியுளி

தூண்டில், பறி, விசைத்தூண்டிலைப் போன்றே எறியுளியும் மீன் பிடிக்கருவிகளில் ஒன்றாகும். இது எறிந்து பிடிக்கக்கூடிய கருவியாகும். இதனை,

விரைந்து செல்லும் இயல்பினை உடைய எறிகின்ற ஈட்டி என்று நற்றிணைச் செய்யுள் கூறுகிறது. எறியுறி கொண்டு மீன் பிடித்த செய்தியை,

“எறிஉளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்

புண் உமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட,

விசம்பு அணி வில்லின் போகி”

(அகம்.210:2-4)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. பரதவர்களால் எறிப்பட்ட உளி தாக்கிய களிப்புப் பொருத்திய பெரியமீன், புண்பட்ட தன் உடலினின்றும் ஒழுகிய குருதியினால் புலால் நாளும் கடல் நீரின் நிறம் வேறுபடுமாறு செய்துள்ளது. அகநானூற்றின் மற்றுமொரு செய்யுள் உளியால் எரிந்து மீன் பிடித்த செய்தியினைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“திண்திமில் எல்லுந் தொழில் மடுத்தவல்வினைப் பரதவர்

கூர்உளிக் கடுவிசை மாட்டலின், பாய்புஉடன்,

கோட்குறாக் கிழிந்த கொடுமுடி நெடுவலை”

(அகம்.340:18-20)

என்ற பாடல் உணர்த்தும். அதாவது, ‘பரதவர்கள் வலிமை பொருந்திய படகுகளுடன் பகற்பொழுதில் கடலிலே மீன் வேட்டைக்குச் சென்றனர். கூர்மையான உளியால் மிக்க விசையுடன் எறிந்தமையால் அவர்தம் மீன்பிடி வலைகள் கொல்லும் தொழிலையுடைய சுறா மீன்களால் கிழிக்கப்பட்டன’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு ‘எறியுளி’ என்ற மீன்பிடிக்க கருவி சங்ககாலப் பரதவர்களால் மீன் பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினை அறியமுடிகிறது.

வலை

பரதவர்களின் மீன் பிடிக்கருவிகளில் மிகவும் முக்கியமானது வலையாகும். மீனவர்கள் ‘கதிர்’ என்னும் கருவி கொண்டு நூல் இழைகளை முறுக்கிக் கயிறு திரித்துப் புதிதாய் சிறுசிறு வலைத்துண்டுகள் முடித்துப் பின் அவற்றை நன்கு இணைத்து ஒன்றாக்கி முழுவலையாகச் செப்பம் செய்துள்ளனர். இதனை,

“வடிக்கதிர் திரிந்த வல்நாண் பெருவலை”

(நற்.74:1)

என்று நற்றிணை எடுத்தியம்புகிறது. வலைகளை மீன்கள் கிழிந்தமையால் அது பழுதடைந்து போயிற்று. அதனால் அவ்வலையை முறுக்கிய நூல்கொண்டு சீர்ப்படுத்தியுள்ளனர். வலைகளைப் படகுகளில் நிரப்பிக்கொண்டு இடியெனப் பேரலைகள் முழங்கிய போதும் கடலின் ஊடே அப்படகினைச் செலுத்தியுள்ளனர். மீனவர்கள் படகின் இரு மருங்கிலும் இருந்து கொண்டு கரையிலிருந்து கடலுக்குள் படகை வலிவுடன் தள்ளிச் சென்ற காட்சி, மதமிகு களிற்றினைப் பாகர்கள் பக்கத்தே நின்று தள்ளிச் செல்வதைப் போல் இருந்ததாகச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது.

வலைகளைச் சிக்கெடுத்துச் சீர்ப்படுத்தி வெண்மணல் பரப்பில் விரித்து உலர்த்தி அருகில் உள்ள நீலநிறப் புன்னையின் நிழலிலே தங்களுக்கு மீன் கிடைக்கும் செவ்வியைக் கூர்ந்து நோக்கிக் காத்திருப்பர். இதனை,

“கானல் அம்சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்
நீல்நிறப் புன்னைக் கொழுநிழல் அசைஇ
தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி
அம்கண் அரில் வலை உணக்கும் துறைவன்” (நற்.4:1-4)

என்று நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது. மீன் பிடிக்கச் செல்லும்போது வரிவலையை உடன் எடுத்து சென்றதை,

“வரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்” (நற்.111:3)

என்ற பாடலடி மெய்ப்பிக்கும்.

சுறாமீன் வேட்டை

பரதவர்கள் கொல்ல வல்ல கொடுஞ்சுறா மீன்களை வேட்டையாடிப் பிடிப்பதில் அஞ்சாநெஞ்சமும் ஆர்வமும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். மிகப்பெரிய சுறா மீன்களின் அருகில் செல்வது மிகவும் ஆபத்தானது. ஆதலின் கூரிய முனையுள்ள எறியுளியை அச்சுறாக்கள் மீது குறிவைத்து வீசியெறிந்து அவற்றைப் பிடித்துப் படகில் திணித்துப் பெருமிதம் அடைந்துள்ளனர். இதனை,

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
தாங்கு அரு நீர்சுரத்து அறிந்து வாங்கு விசைக்
கொடுந் திமிற் பரதவர் கோட்டு மீன் எறிய” (குறுந்:304:1-4)

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுள் வழியே அறிய முடிகிறது. சுறாமீன்களை நள்ளிரவில் பரதவர்கள் வேட்டையாடுவதில் நாட்டமுடையவர்களாகக் காணப்பட்டுள்ளனர். அவற்றைப் பிடிப்பதற்குத் திண்ணிய திமிலில் சென்றுள்ளனர். விளக்கொளியினைக் காணும் சிறு மீன்கள் திரண்டெழும். அவற்றைத் திண்ண வெஞ்சுறாக்கள் வெளியே வரும். இவ்வாறு வரும் சுறா மீன்களைப் பரதவர்கள் வேட்டையாடிப் பிடித்துள்ளனர்.

தீப்பந்தத்துடன் செல்லுதல்

மாலைப் பொழுதில் சுறா மீன்கள் தன் துணையுடன் கடல் பகுதியில் அழைந்து திரிந்துள்ளன. அவற்றைப் பிடிக்க கடுங்குளிர் வாட்டும் இரவில் தீப்பந்தங்களைக் கொழுத்திக் கொண்டு மீனவர்கள் தங்களின் திமிலில் ஏறிக் கடலுக்குச் சென்றதை நற்றிணை (67:6-9) உணர்த்தும். இதன் மூலம் பரதவர்கள் பகல் பொழுதில் மட்டுமல்லாது இரவுப் பொழுதிலும் தீப்பந்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு மீன் பிடிக்க கடலுக்குச் சென்றுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் நில மக்களின் மீன்பிடித் தொழிலில் பல வகையான மீன்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் கெண்டைமீன், கெளுத்தி, கொழுமீன், குழல்மீன், அயிரை, அயிலை, ஆரல், இறால், கயல், சுறா, வரால், வாள்சுறா, கோட்டுமீன், மலங்குமீன், நுழைமீன் ஆகிய மீன்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இம்மீன்களைப் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ள சங்க இலக்கியம், மீன்களின் குஞ்சு, முட்டை, அவற்றின் அமைப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றியும் விவரித்துள்ளன.

நாங்கயிறு

பகலில் கடல் ஆழத்தில் ஒளிந்து இரவில் திரிந்து இரை தேர்ந்து உண்ணும் கூரிய வாளரம் போன்ற கொம்புள்ள கொடுஞ்சுறா மீன்களை

வலையில் பிடிக்க முடியாது. தூண்டில் கயிற்றால் பிடிப்பதே எளிது. தூண்டில் கயிற்றுக்குப் பரதவர் மொழியில் ‘நாங்கயிறு’ என்று பெயர். இது நாண் - கயிறு என்பதன் திரிபு. பெரிய மீன்களைப் பிடிக்க உறுதியான நாண் - கயிற்றில் வன்மை மிக்க வளைந்த தூண்டிலை இணைத்து அதில் சுவையுள்ள மீனைப் பொருத்துவர். அதை இரை ‘குத்திப்போடுதல்’ என்பர். சுறா மீனைத் தூண்டிலில் பிடித்ததை,

“கொடுத்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் - வழங்கிய

இடுங்கழி!.....”

(அகம்.80:1,2)

என்ற செய்யுள் வழியே அறியமுடிகிறது. வாள் போன்ற கொடுமையான கொம்புடைய சுறாமீனைப் பரதவர்கள் மிகச் சாதாரணமாகத் தூண்டிலில் பிடித்துள்ளனர். தீப்பந்தத்தின் பேரொளியில், தூண்டிலில் மீன் இரை குத்திக் கடலில் இரங்குவர்.

பெரிய வலை

பெரிய வலை என்று ஒரு வகை வலையும் உண்டு. அது நீளத்திலும், பரப்பிலும் மிகவும் பெரியது. கரையிலிருந்து உறுதி வாய்ந்த வடம் போன்ற நீளக்கயிற்றால் பெரியனவும் சிறியனவுமான பல வகைகளை ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்து நடுவில் மிகப் பெரிய பை போன்ற அமைப்பினைக் கொண்டதாகப் பிணைத்திருப்பர். அப்பையினை வலையின் ‘மடி’ என்று வழங்குவர். அது உறுதியான நூலால் நெருக்க வாய்ச்சிறிய கண்களாகப் பின்னப்பட்டிருக்கும். அவ்வலையின் ஒரு பக்கத்தைப் பதினைந்து அல்லது இருபது பேர் கரையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பர். மற்றொரு பக்க வலையினையும், மடிவலையினையும் கயிற்றையும் படகில் ஏற்றிக்கொண்டு போய் ஆழ்கடலில் அம்மடியைப் பாய்ச்சிவிட்டு மற்றொரு முனையைக் கரைக்குக் கொண்டு வந்துவிடுவர். கரையில் இருபக்கக் கயிற்றுக்கும் உள்ள இடைவெளி விரிவு நானூறு அல்லது ஐநூறு மீட்டர் இருக்கும். அந்த இருபக்க வலைகளும் கடலில் வேலி அமைந்தது போன்றிருக்கும். கடலில் விடுத்த இரு மருங்கு வலையினுள்ளும், திரியும் மீன்களெல்லாம், கரையிலிருந்து இருபக்கத்தாரும் கயிற்றினைப் பற்றிக் கரைநோக்கி

நடுவிலிருக்கும் அந்தப் பெரிய மடிவலைக்குள் சென்று சிக்கிக் கொள்ளும். அதனை இழுத்துக் கரை சேர்க்க மூன்று அல்லது நான்கு மணி நேரமாகும். அப்பெருவலையினை ஒரு நாளைக்கு இருமுறைதான் கடலில் பாய்ச்ச முடியும். ஒவ்வொரு முறையையும் ‘ஒரு பாடு’ என்று பரதவர் மொழியில் கூறுவர். இப்பெருவலையில் பயன்படுத்தப்படும் நெடுங்கயிறு பற்றி,

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலை

கடல்பாடு அழிய இனமீன் முகந்து

துணையுணர் உவகையர் பரத மக்கள்”

(அகம்.30:1-3)

என்று அகநானூறு பதிவு செய்கிறது. நெடிய கயிற்றால் கட்டப்பட்ட குறுகிய கண்களையுடைய அழகிய வலை, கடலிலுள்ள இனமாகிய மீன்களையெல்லாம் கடல் வறியதாகும் படி ஒருங்கே முகந்து கொள்ளும். அவ்வலையினைப் பற்றி இளையரும் முதியருமாகிய பரதவமாக்கள் சுற்றஞ்சூழ நெருங்கி மகிழ்ச்சியுடன் கரையிழுப்பர். இவ்வாறாகப் பரதவர்கள் பெரிய வலையினைக் கொண்டு மீன்பிடித்த செய்தியினையும் அவ்வலையில் அகப்பட்ட மீனைக் கரை இழுக்கும் செய்தியினையும் அறியலாம்.

கழிகளில் மீன் பிடித்தல்

கழிகளில் மீன் பிடிக்கும் வலைகள் கடல் வலைகளிலும் மாறுபட்டவை ஆகும். கழிகளில் மீன் பிடிக்கப்பட்டதை,

“இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை

முடங்குபுற இறவோடு இனமீன் செறிக்கும்”

(அகம்.220:16,17)

என அகநானூறு சுட்டும். கழிவலைகளில் நேரிய சிறு கோல்களைப் பொருந்திப் பிணைத்து, அக்கோல்கள் வலையின் அடிப்பகுதியும், மேற்பகுதியும் மடிந்து இணைந்துவிடாமல் விரித்துப் பிடித்திருக்கும். விருந்தியிருக்கும் வலை, வாயினுள் மீன்களும், இறாக்களும் சென்று அகப்பட்டுக்கொள்ளும். அவ்வலையினைக் கரைக்கிழுத்து மீனைக் கரையில் குவிப்பர்.

வலைகளைச் செப்பனிடுதல்

மீன்கள் கிழித்தமையால் பழுதடைந்த வலைகளைக் கரையினில் செப்பனிட்டுள்ளனர். வலைகளின் முடிகளுக்கு இடையிலுள்ள சிறு இடைவெளியை மீனவர்கள் ‘கண்கள்’ என்று வழங்குவர். அக்கண்கள் கிழிந்துவிட்டால் அவற்றைச் சரிசெய்வதனைப் ‘பூரை பொத்துதல்’ என்று கூறுவர். இவற்றைத் தொழிலுக்குப் போகும் நேரத்தைத் தவிர்த்து ஓய்வாக இருக்கும் நேரங்களில் செப்பனிடும் பணியைச் செய்தனர். வலை பின்னுதல், கயிறுகளை முறுக்குதல் ஆகிய வேலைகளையும் செய்வர். பரதவர்கள் வலைகளைச் சிக்கெடுத்துச் சீர்படுத்தி வெண்மணல் பரப்பில் விரித்து உலர்த்திய செய்தியைத்,

“தண் பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி

அம்கண் அரில்வலை உணக்கும் துறைவன்” (நற்.4:3,4)

என்ற செய்யுளடிகள் எடுத்துரைக்கும். கூர்மையான உளியால் மிக்க விசையுடன் எறிந்தமையால் அவர் தம் மீன்பிடி வலைகள் கொல்லும் தொழிலையுடைய சுறா மீன்களால் கிழிக்கப்பட்டன. அவ்வாறு கிழிபட்ட வளைந்த முடியினையுடைய நெடிய வலைகளைப் பரதவர்கள் தம் வீட்டின் முற்றத்தின்கண் தழைத்து வளர்ந்த தாழை மரங்களின்மீது இட்டு வைத்தனர். மீன் பிடிக்கும் தொழில் ஒழிந்த அவ்வலைகள் தாமும் கடலின்னும் குளிர்ந்த காற்று வீசுந்தோறும் அசைந்தாடிக் கிடந்தன என்று கூறுகிறது. இதனை,

“எல்லுத் தொழில் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர்

கூர்உளிக் கடுவிசை மாட்டலின், பாய்புஉடன்

கோட்சுறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை

தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும்”

(அகம்.340:19-22)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது. பழைய வலையினை விடுத்து, புது வலையுடன் பரதவர் கடலுக்குச் செல்வதனை,

“குரு உத்திரைப் புணா உடைதரும் எக்காப்

பழந்திமில் கொன்ற புது வலைப் பரதவர்”

(அகம்.10:9,10)

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. இவ்வாறு பரதவர்கள் பல்வேறு வகைகளிலும் தங்களின் வலைகளைச் செப்பணிட்டுப் பாதுகாத்த செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஓலைப்பெட்டி

பரதவர் மீன்களைப் பிடித்து அவற்றைத் கலத்தில் பாதுகாப்பாக கொண்டு வருவதற்குப் பனை ஓலைப் பெட்டியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பெட்டியைப் பரதவர்களே முடைந்துள்ளனர். தோணிகளில் மீன்களை நிரப்பிக்கொண்டு கரையை அடைந்த பின் அம்மீன்களைக் கரையில் கொட்டிப் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளனர். இதற்குப் பனை ஓலைப்பெட்டியே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பிற செய்திகள்

பரதவர்கள் அவர்களின் குலத்தொழிலுக்குச் செல்லும்போது தம் பிள்ளைகளைச் சிறு வயது முதற்கொண்டே அத்தொழில் முறைக்கு பழக்கப்படுத்தியுள்ளனர். தந்தையர் ஆழ்கடலில் சென்று சுறா மீன்களைப் பிடித்து வருவது கண்ட சிறுவர்களும் தந்தையுடன் கடல் வேட்டம் செல்லத் துடிப்பர். இதனை,

“கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்தாட் தந்தை

புள்இமிழ் பெருங்கடல் கொள்ளான் சென்றென

மனை அழுது ஒழிந்த புன்தலைச் சிறாஅர்

துணையதின் முயன்ற தீம்கன் றுங்கின்”

(நற்.392:1-4)

என்ற நற்றிணைச் செய்யுள் வழி அறியமுடிகிறது. பரதவ குடிச் சிறுவன் தன்னைக் கடல் வேட்டத்துக்கு அழைத்துச் செல்லத் தந்தையை வற்புறுத்தியுள்ளான். தந்தையும் மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அவனை அழைத்துப் போவதாக உறுதியளிக்கிறான். ஆனால் விடிந்ததும் ‘பருவை’ நாள் என்பதை அறிந்து, தொழிலுக்குச் சிறுவனை அழைத்துச் செல்லாமல் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். ஏமாற்றமடைந்த சிறுவன் வேதனையோடு விம்மி

அழுகிறான். பின் அவன் மனையருகே இருந்த பனைமரத்தின் நுங்கினைச் சுவைத்து ஆறுதல் அடைகிறான். இப்பாடலில் பரதவச் சிறுவர்களை கடலுக்கு மீன் பிடிக்கக் கூட்டிச் செல்லவில்லை என்று பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அவர்களை கூட்டிச் செல்லும் மரபு இருந்துள்ளமையினை குறிப்பாக அறியமுடிகிறது. இதன்மூலம் பரதவர்கள் தங்களின் தொழில் முறைகளை இளம்தலைமுறையினருக்குப் பழக்கப்படுத்தியுள்ளதையும் ஒருவாறு உணரமுடிகிறது.

அலை குறைவாக இருக்கும் நேரம் மீனைப் பிடிக்க ஏதுவான நேரம் என்ற செய்தியினைச் சங்கச்செய்யுள்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. இதனை,

“பெரும் திரை முழக்கமோ டியற்கலிற்றிருந்த

கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த

கொழுமீன் கொள்வர்!”

(அகம்.100:5-7)

என்ற அகநானூற்றுச் செய்யுள்கள் மெய்பிக்கின்றன. மீனவர்கள் அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்ல மாட்டார்கள் என்ற செய்தியை,

“புன்தலை இரும் பரதவர்

பைந்தழை மா மகளிரொடு

பாய் இரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது”

(பட்.90-92)

என்ற பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. சிவந்த தலையினை உடைய பரதவர் உவா நாளில் (பெளர்ணமி) பரந்த, கரிய, குளிர்ந்த கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்வதில்லை. அந்நாளில் தங்கள் தொழிலில் தோன்றும் ஊக்கம் தவிர்த்துக் காணப்படுவர் என உரை வகுப்பர். இதன்மூலம் அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் பரதவர்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்வதில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

மீன் உணக்கல்

பரதவர்கள் கடலில் பிடித்த மீன்களையெல்லாம் கரையினில் கொட்டி, விற்றது போக எஞ்சியவற்றையும் விற்பனைக்குரிய காலம் கடந்து பிடித்தவற்றையும் உப்பிட்டு வெயிலில் உணக்குவர். தற்காலத்தார் உணக்கிய மீனைக் ‘கருவாடு’ என்பர். இதனை, அகநானூற்றுச் செய்யுள்,

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல பரதவர்
நுணங்குமணல் அங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மா
பறிகொள் கொள்ளையர், மறுக உக்க
மீன்.....”

(அகம்.300:1-4)

என்று விவரிக்கிறது. அதாவது, மீன் பிடித்தலில் பண்பட்ட பரதவர்கள் அதிகாலையிலேயே சென்று வலைவீசி அளவற்ற மீன் பிடித்துத் தங்களின் பறிகளில் நிரப்பிக் கொண்டு, அவற்றை மணல் திடலில் பரப்பி உலர்த்துவர் என்று கூறுகிறது. இக்கருத்தைக் குறுதொகைப்பாடல் (320:1-4) சுட்டுகிறது. பரந்த பெருங்கடலினிடத்தே பரதவர் பிடித்து வந்த மீன்களையும் இருங்கழியில் முகந்து வந்த இறாக்களையும் நிலவு போன்ற வெண்மணல் பரப்பில் பரப்பிக் காயவைப்பர். அப்படிச் காய்வதால் பாக்கம் முழுவதும் புலால் நாற்றமானது பரவிக் காணப்படும் எனக் கூறுகிறது. இப்படிப் பரதவர் பாக்கமெல்லாம் புலால் நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்ததைப் புன்னை மரத்தின் நறுமணமானது மாற்றியுள்ளது. இதனையே நற்றிணை,

“உரவுக் கடல் உழந்த பெருவலைப் பரதவர்
மிகுமீன் உணக்கிய புதுமணல் ஆங்கண்
கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை
விழவு நாறு விளங்கு இணர் அவிழ்ந்து உடன் கமழும்... ஊர்”

(நற்.63:1-4)

என்ற அடிகளில் சுட்டுகிறது. கடற்கரைச் சோலையில் காணப்படுகின்ற புன்னை மரங்களுக்குப் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கின்ற தன்மை உண்டு என்ற செய்தியினையும் அறியமுடிகிறது. அதோடு மீன்கள் உபரியாகக்

கிடைக்கும்போது சில வழக்கங்களையும் கடைப்பிடித்துள்ளனர். மீனவ மகளிர் மணல் வெளியில் மீன்களைக் காயவைப்பதும் அதன் கொழுப்பை எடுத்துக் கிளிஞ்சலை அகலாக்கி விளக்கேற்றுவதும் வழக்கமாய்க் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

“நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுந்திமில் - பரதவர்

கொழுமீன் கொற்கை அழிமணல் குவைஇ

மீன் நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய

சிறுதீ விளக்கில் துஞ்சம்”

(நற்.175:1-4)

என்ற செய்யுள் வழி அறிய முடிகிறது.

காவல்

மீன்களைக் கடற்கரை மணலில் உலர்த்திவிட்டுப் பரதவ மகளிர் காவல் புரிந்த செய்தியை,

“நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி

இனப்புள் ஒப்பும்.....”

(நற்.45:6,7)

என்ற நற்றிணைப்பாடல் பகர்கிறது. நிணமிகு பெரிய சுறா மீன்களைத் துண்டங்களாக வெட்டி உப்பிட்டு உலர்த்தியதனை, ‘உப்புக் கண்டங்கள்’ என்பர். இதனை, வெண்மணல் பரப்பில் இட்டு வெயிலில் புலர்த்திப் புள்ளினங்கள் அவற்றைக் கவராமல் பரதவ மகளிர் காவல் செய்துள்ள செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

மீன் விற்றல்

மீனவர்களில் கணவன்-மனைவியாகிய இருவருமே உழைத்து வாழ்ந்துள்ளனர். பரதவ ஆண்கள் பெருங்கடலுக்குச் சென்று மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கரைக்குத் திரும்புவர். அம்மீன்களைப் பரதவகுலப் பெண்டிர் அயலுார்க்குச் சென்று விற்றுவிட்டு அதற்குப் பண்டமாற்றாகத் தமக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெறுவர். இதனை, “இனிது பெறுபெருமீன் எளிதினின் மாறி” (அகம்.239:3) என அகநானூறு மொழிகிறது.

இரவும் பகலும் மயங்கும் மாலைக் காலத்தில் பரதவர்கள் குடித்து மகிழ்ந்தவராய், தாம் வருந்தாது இனிதாய்ப் பெற்ற பெரிய மீனை எளிதாக விற்ற செய்தியை,

“மீன்நொடுத்து நெல் குவைஇ,

மிசை அம்பியின் மனை மறுக்குந்து”

(புறம்.344:1,2)

என்ற பாடல் உணர்த்தும். மீனை விற்று அதனால் பெற்ற நெல்லைக் குவித்து ஏற்றிக்கொண்டு நீர்மிசைத் தோணிகளில் மிதந்து வரும் பொருட்கள் வீடுகள் தோறும் நிறைந்து காணப்படும் எனக் கூறுகிறது. பரதவர்கள் பண்டமாற்று செய்ததை அகநானூறு எடுத்துரைத்துள்ளது. இதனை,

“.....பாண்மகள்

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மறுகில்

பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்

கழங்கு உறழ் முத்தமொரு நன்கலம் பெறாஉம்”

(அகம்.126:9-12)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. பாண்மகளின் அண்ணன்மார் கரிய இருளினையுடைய நள்ளிரவில் சென்று திரண்ட உடலிடத்துக் கோடுகளைக் கொண்ட வாளை மீனைப் பிடித்து மறுநாள் விடியலில் கொண்டு வந்து தருவர். அழகிய உட்குழிந்த கொப்பூழ்மீனையும் அழகிய சொற்களையும் உடைய பாண்மகள் நீண்டகொடிகள் அசைந்தாடும். கள் மிகுந்த தெருவின்கண், அம்மீனுக்கு விலையாக முகந்து கொடுக்கும் பழைய செந்நெல்லைக் கொள்ளாளாய்க் கழற்சிக்காய்ப் போன்ற பெரிய முத்துக்களுடன் நல்ல அணிகலன்களைப் பெற்றுச் சென்றனர் எனக் கூறுகிறது. மற்றொரு அகப்பாடல்,

“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇ

திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்

தழைஅணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்

விழவுஅயர் மறுகின் விலை எனப்பகரும்”

(அகம்.320:1-4)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, ஓங்கி உயர்ந்தெழும் அலைகடலில், படகிற்சென்று தம் தமையன்மார் வேட்டையாடிப் பிடித்து வந்த சுறா மீன்களைத் தங்கையர், விழாக்கோலங் கொள்ளும் வீதிகளில் சென்று விலை கூறி விற்று வருவர் எனக் கூறுகிறது. இது போன்ற பாடல்கள் மீன் விற்பதில் கணவன் மனைவி ஆகிய இருவரின் பங்கும் இருப்பதினைக் காட்டுகின்றன. மீனவப் பெண்கள் கணவனையும், மக்களையும் மனையையும் போற்றிக் காப்பதோடு, தாமும் உழைத்துப் பொருள் திரட்டி வாழ்வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தனர் என்ற செய்தியினை அறியமுடிகிறது. இன்னும்கூட, பிடித்து வரும் மீனை மீனவப் பெண்டிர் தலைச்சமையாகத் தூக்கிச் சென்று அங்காடியில் விற்று வருவது பெருவழக்கமாக உள்ளது. ஆண்கள் வண்டிகளில் கட்டிக்கொண்டு ஊர்களிலும் தெருக்களிலும் விற்பனை செய்வதனைக் காணமுடிகிறது.

உப்பு விளைவித்தல்

கடற்கரையிலும் கழிக்கரையிலும் உள்ள உவர் நிலத்தில் சிறுசிறு பாத்திகளமைத்து அவற்றில் கடல் நீரினையும் உப்பங்கழி நீரையும் (Back Water) பாய்ச்சி உப்பு விளைப்பர். சில இடங்களில் உவர் நிலத்தடியிலேயே மிகுந்த உப்புச் சத்துள்ள நீருற்றுக்கள் உள்ளன. அங்கெல்லாம் அந்நீரை வெளியே கொணர்ந்து, பாத்திகளில் பாய்ச்சுவர். ஞாயிற்றின் வெம்மையால் நீர் வற்றி உப்புப் பூத்துக் காணும். பூமியின் அடியில் உள்ள உப்புநீரைக் கிணறுகளின் வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்து பாத்திகளில் தேக்கி உப்புத் தயாரிக்கும் முறை இருந்தமைக்கான சான்று இல்லை. கடல் நீரைக் கொண்டு உப்பு தயாரித்ததை,

“கடல்விளை அமிழ்தின் கணஞ்சால் உமணர்” (அகம்.169:7)

“கடல்நீர் உப்பின் கணஞ்சால் உமணர்” (அகம்.295:9)

என்ற அகப்பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, உப்பு தயாரிப்பில் கடல்நீர் நேரடியாகப் பயன்பட்டது எனலாம். இவ்வாறு உப்பு விளையும் நிலங்கள் ‘உப்பளம்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மேலும், உப்பளங்கள் அளம், கழி, காயல், உப்பளம் எனப் பல்வேறு பெயர்களாகவும்

அழைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பொதுவாகக் கடற்கரைக்கு உட்பகுதியில் கடல் மட்டத்தைவிடத் தாழ்ந்த இடத்தில் அமைவதால் உப்புநீர் வளத்துடன் அமைகின்றன. அளத்திற்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்கென்றே வாய்க்கால்கள் இருந்தன. மரக்காணம் கல்வெட்டு, ‘இவ்வளத்துக்கு நீர் பாயும் பெருவாய்க்கால்’ என்று ஒரு வாய்க்காலைச் சுட்டுகிறது (க.ஆ.அ.24/1919). இன்றைய தமிழ்நாட்டில் தென்னார்க்காடு, தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி முதலிய மாவட்டங்களில் ஆங்காங்கே உப்பு விளைவிக்கப்படுகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஊற்று நீரிலே உப்பு விளைவிக்கப்படுகிறது. அது உயர்தர உப்பு என்று கூறப்படுகிறது.

நெய்தல் நில மக்கள் உப்பு விளைவித்து அதனைப் பலவிடத்தும் சென்று விற்பர். உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் ‘உமணர்’ என்றழைக்கப்படுகின்றனர். பரதவ மக்களும் உப்பு விளைவித்து வெளியூர்களுக்குச் சென்று விற்பர் வருவர். அவர்கள் விளைவித்த உப்பினைப் பெற்று, அதனை ஊர் ஊராகச் சென்று விற்பனை செய்து வாழுகின்ற வேறு வாணிக மரபினரும் இருந்திருக்கக் கூடும். இன்றைய காலகட்டத்தில் உவர் நிலத்தில் உப்பு விளைக்கும் தொழிலைப் பெரும்பாலும் வேறு மக்களே மேற்கொண்டுள்ளனர். ஆனால், இன்றும் தூத்துக்குடியில் உள்ள உப்பளங்களில் பெரும் பகுதி மீனவ மரபைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்துக்கே உரிமையாய் உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, தஞ்சை ஆகிய மாவட்டங்களில் உள்ள உப்பளங்கட்கெல்லாம் பெரும்பாலும், வேறு மக்களே உரிமை கொண்டுள்ளனர். இன்றைய கிராமப் பகுதிகளில் சாதாரண மக்களும் வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு உப்பினை விற்பனை செய்கின்றனர். நெய்தல் நிலத்தின் நிகரற்ற புலவர் ‘உலோச்சனார்’ தம் நற்றினைப் பாடல் ஒன்றில்,

“நேர்கண் சிறுதடி நீரின் பாற்றி

வானம் வேண்டா உழவின் எம்

கானல் அம் சிறுகுடி....”

(நற்.254:10-12)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, ஒழுங்காகப் பகுக்கப்பட்ட சிறுசிறு உப்புப் பாத்திகளிலே கடல் நீரைப் பாய்ச்சி, உப்பு விளைத்து, மழையினை நாடாத வளமிகு வாழ்க்கையையுடையது எம் ‘சிறுகுடி’ என்று கூறியுள்ளார். மற்றொரு பாடலில், ஏர் பூட்டி உழாமல் இனிது விளைக்கும் உப்பினை உப்பளவர் குன்றெனக் குவித்து, உப்பு வணிகரது வருகையினை எதிர் நோக்கியிருப்பார்கள் என்று கூறுகிறார். இதனை,

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கிக்
கானல் இட்ட காவற்குப்பை” (நற்.331:1-3)

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. உமணர்கள் தம் வண்டிகளில் உப்பினை மூட்டை மூட்டைகளாகக் கொண்டு செல்கின்ற காட்சியினை,

“.....புன்னை
நல்லரை முழுமுதல் அவ்வயிற்றெடுத்த
தூங்கல் அம்பித் துவலந் சேர்ப்பில்
கடுவெயில் கொதிக்க கல்விளையுப்பு
நெடுநெறி யொழுகை நிரைசெலப் பார்ப்போர்” (நற்.354:5-9)

என நற்றிணைக் காட்சிப்படுத்தும். கடற்கரைப் பாக்கத்திலே படகுகள் நீண்ட கயிறுகளால் புன்னை மரத்தில் பிணிக்கப்பட்டு அசைந்து கிடக்கும். அருகிலே வெங்கதிர் வெயிலால் விளைந்த கல்லுப்பினை ஏற்றிக்கொண்டு வண்டிகள் சாரை சாரையாக மெல்ல மெல்ல செல்ல உமணர்கள் ஆரவாரத்துடன் உடன் செல்வார்கள் என்று கூறுகிறது. உமணர்கள் வெண்ணிறமான கல்லுப்பைச் சகடத்தில் ஏற்றி எருதுகளைப் பூட்டி நெடு மணல் வழியைக் கடந்து வரிசையாகச் செல்வர் என நற்றிணைக் (4:7-8) கூறுகிறது.

பெருங்கடலில் வேட்டையாடும் மீனவர்கள் விளைவித்த வெண்கடல் உப்பினை விலை கூறி விற்றுக்கொண்டே கதிரவனின் வெம்மையால் வெடித்த குன்றங்களைக் கடந்து சென்றதை,

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச்செறுவின் உழாஅது செய்த
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
என்றாழ் விடா குன்றம் போகும்
கதழ்கோல் உமணர்”

(அகம்.140:1-5)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. அப்போது கையில் சகடத்தில் பூட்டிய கடாக்களை விரைந்தோடத் தூண்டும் தாற்றுக் கோலினை ஏந்தியிருப்பர் என்கிறது. உப்பங்கழிகளுக்கு அருகில் உப்பெடுக்கும் தொழில் நடைபெற்றது. உப்பெடுக்கும் நிலப்பகுதி ‘அளம்’ எனப்படும். அத்தொழிலில் ஈடுபட்டவர் ‘அளவர்’ எனப்பட்டனர். உப்புத் தயாரிக்கப்பட்ட இடத்திலேயே உப்பு விற்கப்பட்டது. கடலோரப் பகுதிகளில் உப்பங்கழியுள்ள இடங்களில் இத்தொழில் நன்கு நடைபெற்றது.

மகளிர் உப்பு விற்றல்

உப்பினை ஆண்கள் மட்டுமல்லாது பெண்களும் சென்று ஊர்களிலும் தெருக்களிலும் விற்ப்புள்ளனர். இதனை,

“உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின்”

(அகம்.140:5-8)

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. உமணர்களின் இளமகளாகிய ஒருத்தி உப்பு விற்கப் புறப்பட்டாள். ஒரு வீதியின் மருங்கே தன் கையிலுள்ள ஒளிவளை ‘கலகலவென்றொலிக்க வீசி நடந்தாள். கல்லுப்புத் தருவேன், நெல்லினைக் கொடுங்கள் என்று மென்குரலில் விலைகூறிச் சென்றாள்.

உப்பு வணிகம்

மருத நிலத்து உழவர்கள் தங்கள் நிலத்தில் விளைந்த வெண்ணெல்லைக் கொடுத்துக் கடலோரத்தில் விளைந்த உப்பைப்

பெற்றுள்ளனர். நெல்லை மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து கொடுத்து உப்பை வாங்கிக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். இதனையே நற்றிணை,

“தம் நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெடுநெறி ஒழுகை நிலவு மணல் நீந்தி
அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம் பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் இன்னதாதும்” (நற்.183:1-5)

என்று கூறுகிறது. மருத நிலத்தின் கண் உள்ள உப்பு வணிகர் தம் நாட்டில் விளைந்த வெண்ணெல்லை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் விற்று, அதற்கு விலையாகப் பிற நாடாகிய நெய்தல் நிலப்பகுதியில் விளைந்த உப்பைப் பெற்று வந்து விலை கூறுவர் என்று நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது. மற்றொரு நற்றிணைப்பாடல், உழாது விளைவிக்கும் நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர் உவர் நிலத்து விளைந்த உப்பினை மேன்மையுடைய உப்பு வணிகர் வருகின்ற காலம் நோக்கிக் கடற்கரைச் சோலையில் காவலுடையதாகக் குவித்து வைத்திருப்பர் (நற்.331:1-3) எனக் கூறுகிறது.

உமணரது வாழ்க்கை நிலையற்ற வாழ்கையாகக் இருந்துள்ளது. அவர்கள் தாங்கள் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் தங்கள் குடும்பத்தினரையும் உடன் அழைத்துச் சென்றுள்ளனர். சங்க கால பெருவழிகள் கூடும் சந்திகளில் சுங்கச் சாலைகள் இருந்தன. இவ்வழிகளில் மலைப்பகுதிகளில் விளைந்த பொருட்களும் கடலில் கிடைக்கும் பொருட்களும் வணிகர்களால் மாற்றிக்கொள்ளப்பட்டன. எனவே, உப்பு கடற்கரையில் விளைந்தாலும் அவை உள்நாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது படிப்படியாகப் பல்வேறு பொருள்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகத்தை இணைக்கவும் காரணியாக இருந்தன.

ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் என்னும் சங்கப் புலவர் உமணர்களின் தோற்றத்தினையும் இயல்பினையும் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“அந்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ
 எரிஇதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ,
 வண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணி
 தோல்புதை சீர்ற்று அடி, கோலுடை உமணர்” (அகம்.191:1-4)

உப்பு வணிகர் செருப்பு ஒலிக்கும் காலினையும் பகடு ஓட்டும் கோலினையும் உடையவர்கள். துய்யினை உச்சியிற் கொண்ட பாலை நிலத்துப் பாதிரிப் பூவினைத் தீப்போன்ற இதழினை உடைய அலரிப்பூவுடன் இடையிடையே கலந்து, வளம் பொருந்திய தாழம்பூவின் மடலோடு வைத்துக்கட்டிய வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையைச் சூடியவர்கள். அத்தகையோர் ஊர் திரண்டு வந்தமை போன்று வண்டிகள் பலவுடன் பாலை வழியிலே செல்வார்கள். இதேபோல, உமணர்கள் வண்டிகளில் உப்பினைக் கட்டிக்கொண்டு செல்வதைப் பல இடங்களில் புலவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். கடற்கரைக் கழிமுகத்திலுள்ள நீரால் விளைந்த உப்பினைச் சுமந்து மலைநாடு நோக்கிச் செல்லும் ஆரக்கால்கள் அமைந்த வண்டிகளில் கொண்டு செல்வர் (புறம்.60:7,8) என்று குறிப்பிடுகிறது. மற்றொரு புறப்பாடல் உப்பு வணிகத்தில் மேற்கொண்ட தொழில் நுட்பத்தை,

“எருதே இளைய, நுகம் உணராவே
 சகடம் பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே,
 அவல் இழியினும், மிசை ஏறினும்,
 அவணது அறியுநர் யார்? என உமணர்
 கீழ் மரத்து யாத்த சேம அச்ச அன்ன” (புறம்.102:1-5)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இளைய எருதுகள் வண்டியில் நுகம் பூட்டி இழுத்தலை அறியா வண்ணம் அவ்வண்டியின் உப்பாகிய பண்டம் அதிகமாக ஏற்றப்பட்டது. அவ்வண்டி பள்ளத்தே சென்றாலும், மேட்டிலே ஏறினாலும் அவ்விடத்தே வரும் இடையூற்றை நினைத்து உப்பு வணிகர் அச்சுமரத்தின்கண்ணே காவலாகிய சேம அச்சைச் சேர்த்துக் கட்டியிருப்பார்.

அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்று (அகம்.159:1,2) உமணப் பெண்கள் உப்பு விற்பாை நிகழ்வினைப் பதிவு செய்கிறது. தெருக்களில் நெல்லுக்கு உப்பினைப் பண்ட மாற்றியதை அம்மூவனார்,

“கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எவ்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின்”

(அகம்.140:5-8)

என்ற அகப்பாடலில் சுட்டுகிறார். உப்பு வணிகரது இளையமகள் கோற்றொழில் அமைந்த ஒளிரும் சிலவாகிய வளைகள் ஒளிக்கத் தன் கைகளை வீசிக்கொண்டு, ‘வெண்ணிறக்கல் உப்பு நெல்லுக்கு ஒத்த அளவினதே’ எனச் சேரியின்கண் விலை கூறிக்கொண்டு போவாள் எனச் சுட்டுகிறது. “ ‘உப்புக்கோச் செய்கை’, ‘உப்புக்காசு’, ‘உப்புப்பிடி’, ‘உப்புக்கையுறை’ ஆகிய பெயர்களில் அரசிற்கும் கோயிலுக்கும் வருவாய் கிடைத்த செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன”¹⁰ என்பதனைக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நன்னிமித்தம் பார்த்தல்

உமணர்கள் உப்பினைக் கொண்டு செல்லும்போது நன்னிமித்தம் பார்த்துச் சென்றுள்ளனர். இதனையே அகநானூறு,

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின்
உணங்கு திறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார், புள்ஓர்த்துப்
படை அமைத்து எழுந்த பெருஞ்செய் அடவர்
நிரைப் பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
குறைக்குளம்பு உதைத்த கல் பிறழ் இயவின்”

(அகம்.207:1-6)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. தெய்வம் உறையும் கடலினது நீர் பரவிய உப்பளத்தில் விளைந்து, நன்கு காய்ந்த அமிழ்தமாகிய வெண்ணிற

உப்பினைப் படைக்கலன்களைக் கையிற் கொண்டெழுந்த வீரச்செயல்கள் புரியும் உமணர்கள் மூட்டைகளாக அடுக்கி, வெண்ணிறக் கழுத்தினைக் கொண்ட கழுதைகளின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு, நிமித்தம் பார்த்தவராய், அவற்றை மேற்குத் திசைகளிலுள்ள இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்வர் எனக் கூறுகிறது. இவை தவிர உமணர் பற்றிய பிற செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. கழுதையின்மீது உப்பு மூடைகளை ஏற்றிவந்த உமணர்கள், அவற்றை வண்டிகளில் பூட்டி ஏற்றிச் சென்றுள்ளனர். இதனையே,

“கடல்நீர் உப்பின் கணம் சால் உமணர்
உயங்குபகடு உயிர்ப்ப அசைஇ, முரம்பு இடித்து
அகல் இடம் குழிந்த அகல் வாயக்கூறும்
ஆறுசெல் வம்பலர் அசைவிட ஊறும்” (அகம்.295:9-12)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. கடலில் விளைந்த உப்பினைக் கொண்டு வரும் உப்பு வணிகர்கள் அதனை வருந்திய எருதுகள் மீது கொண்டு செல்வர். உப்பு சுமையினை இழுத்து வரும் எருதுகள் இளைப்பாரும் பொருட்டு, அவர்கள் ஓரிடத்தே வலிய நிலத்தினை இடித்துத் தோண்டினர். அகன்ற வாயினையுடைய கிணறு நன்கு நீர் ஊறி, வழிச் செல்வோரின் நீர் வேட்கையின் தளர்ச்சியினை நீக்கியுள்ளது. உமணர்கள் பாலை நில வழியிலே உப்பினைக் கொண்டு செல்லும்போது புலி கொண்டு கைவிட்டுப்போன ஊனை உமணர் கூட்டம் தீக்கடைக் கோலால் உண்டாக்கிய சிறுதீயில் வாட்டி, சுனையினின்று கொண்டு வந்த நீர் கொண்டு ஏற்றிய உலையிற் போட்டு ஒன்று கூட்டி ஊன்சோறு சமைத்த செய்தியினை,

“புலி தொலைத்து உண்ட பெருங்களிற்று ஒழிவான்
கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத்து ஒழிந்ததை,
நெலிகோற் சிறுதீ மாட்டி, ஒலிதிரைக்
கடல்வினை அமிழ்தின் கணம்சால் உமணர்
சுனைகொள் தீம்நீர்ச் சோற்று உலைக்கூட்டும்” (அகம்.169:3-7)

என்னும் அகப்பாடல் விளக்குகிறது.

பண்டமாற்று முறை

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தங்களின் அன்றாடத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மீன், இறைச்சி முதலான பொருட்களைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல் பண்டமாற்று முறையிலேயே வாங்கிக் கொண்டனர். பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இன்னொரு பொருளைப் பெற்றுக்கொள்வது ஆகும். அதிக விலையுள்ள பொருட்களை மட்டும் காசு கொடுத்து பெற்று வந்தனர். பெரிய பட்டினங்களில் காசு கொடுத்து வாங்குகின்ற பழக்கம் காணப்பட்டாலும் சிறிய ஊர்களிலும் கிராமங்களிலும் பொதுவாகப் பண்டமாற்று முறையே காணப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதுமே பழங்காலத்தில் பண்டமாற்றுமுறைதான் நடந்துள்ளது. இதனைச் சங்க நூல்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இடையன் பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தை மாற்றிக் கொண்டதை,

“பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் யாடுடை இடையன்”

(குறுந்.221:3)

என்று முதுகூத்தனார் பாடியுள்ளார். ‘கூழ்’ என்பது அரிசி, கேழ்வரகு, வரகு, தினை முதலான தானியங்களைக் குறிப்பதாகும். ஆயர் மகளிர் தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து நெய் காய்ச்சியுள்ளனர். அவர்கள் தயிரையும் மோரையும் பண்டமாற்றி, மாற்றாகத் தானியத்தைப் பெற்று உணவு சமைத்ததை உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (155-163) குறிப்பிட்டுள்ளார். வேடன் தான் வேட்டையாடிக்கொண்டு வந்த மான் இறைச்சியை உழவனிடம் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக நெல்லை மாற்றிக் கொண்டான் என்பதைக் கோவூர்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். இடைச்சியரும் உழவருக்குத் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுக் கொண்டனர் என இப்புலவர் குறிப்பிடுகிறார். பரதவர் கடலில் சென்று சுறா, இறால் முதலான மீன்களைப் பிடித்து வருவர். பிடித்து வந்த அம்மீன்களைப் பரதவ மகளிர் தானியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பண்டமாற்றம் செய்துள்ளனர். இதனை,

“இனிது பெறுபெருமீன் எளிதினிற் மாறி”

(நற்:239:3)

என்று குன்றியனார் பாடியுள்ளார். அதோடு, கடல் மீனைக் கொடுத்து நெல்மணியைப் பெற்றுக்கொண்டதை,

“பசுமீன் நொடுத்த வெண்மணல் மாஅத்

தயிர் மிதி மிதவை யார்த்துவம்”

(அகம்.340:14,15)

என்று அகப்பாடல் கூறுகிறது. இச்செய்தியைப் புறநானூறும் எடுத்துரைக்கிறது. கிடைத்த நெல்லினை அம்பியில் ஏற்றிக்கொண்டு கழிகளின் வழியே வந்துள்ளனர். இதற்கு,

“மீன் நொடுத்து நெல் குவைஇ

மிசை அம்பியின் மனன மறுக்குந்து”

(புறம்.344:1,2)

என்ற அடிகளை சான்று காட்டலாம். உப்பு, மீன் இவை மட்டுமின்றி, முத்து, சிப்பி ஆகியவற்றையும் பண்டமாற்றுச் செய்துள்ளனர். குடாக்கடலின் கரையோரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் கடலில் மீன் பிடித்தபோது அதனுடன் கிடைத்த முத்துச் சிப்பிகளை அவர்கள் கள்ளுக்கடையில் கொடுத்து, அவற்றிற்கு மாற்றாக குடிபானமாகிய கள்ளை வாங்கிப் பருகியுள்ளனர். இதனை,

“பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த சிப்பி

நாரரி நரவின் மகிழ் நொடைக் கூட்டும்

பேரிசைக் கொற்கை”

(அகம்.296:8-10)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. கடற்கரை சார்ந்த உப்பளங்களில் நெய்தல் நில மக்கள் உப்பு விளைவித்தனர். உழவர்கள் மாட்டு வண்டிகளிலே நெல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து உப்பை மாற்றிக்கொண்டு போனார்கள் என நற்றிணை (183) கூறுகிறது. குறுந்தொகை, “ஆயும் உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய உப்பு விளை கழனிச் சென்றனன்” (269:4-6) எனக் கூறுகிறது. முதுமகள் ஒருத்தி தன் உப்பளத்தில் விளைந்த உப்பை மாற்றி நெல் கொண்டுவரச் சென்றாள் என்பது இப்பாடலின் பொருள். மேலும், உப்பானது காசுக்கு

விற்கப்படவில்லை. அது நெல்லுக்கு மாற்றாக விற்பனை செய்யப்பட்ட செய்தியை,

“நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்புஎனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்”

(அகம்.140:7,8)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. வெண்ணிறக் கல் உப்பு நெல்லினுக்கு ஒத்த அளவினதே எனச் சேரியின் கண் பண்டமாற்றாக விலை கூறிக்கொண்டு போவதை,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்

கொள்ளீரே” எனச் சேரிதோறும் நுவலும்”

(அகம்.390:8,9)

என்ற பாடலின்வழி அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்களிடையே பண்டமாற்றுமுறை பல்வேறு நிலைகளில் நடைபெற்றுள்ளது. அம்மக்கள் பண்டமாற்றுவதற்கும் வணிகம் மேற்கொள்வதற்கும் கடலும், கலன்களும் அவர்களுக்குப் பேருதவியாக இருந்துள்ளன எனில் மிகையன்று.

பரதவர், உழவர் சண்டை

உப்பளங்களில் உப்பு விளைவிக்கும் பரதவர்களுக்கும், வயலில் நெல் விளைவித்துப் போரடிக்கும் உழவர்களுக்கும் இடையே சண்டை நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை,

“இருநீர்பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்

தீம் பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின், சினைஇ,

கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி,

இருஞ்சேற்று அள்ளல் எறிசெருக கண்டு

நரைமுதாளர் பிணி விடுத்து,

நனை முதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்”

(அகம்.366:6-11)

என அகப்பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. அதாவது, உழவர்கள் நெற்கதிரின் போரினைப் பிரித்து கடாவிட்டனர். அவர்கள் மாற்றி, மாற்றி காளைகளைக்

கொண்டு கடாவிட்டனர். பின்னர் விரைய வீசும் காற்றில் நெல்லைத் தூற்ற, பறந்து சென்ற தூசும் துரும்பும் அருகிலிருக்கும் உப்பு காயும் உப்பளத்திலுள்ள சிறிய பாத்திகளில் சென்று வீழ்ந்தது. பெரிய நீர்ப்பரப்பினைக் கொண்ட கடலில் குளிர்ந்த துறையையுடைய நெய்தல் நில மக்கள், உணவுக்கு இனிமை தரும் வெள்ளிய உப்பு பாழ்பட்டுப் போனமையால் சினந்து, கழனி உழவருடன் மாறுபட்டுச் சேற்றுக் குழம்பினை எடுத்தெறிந்து கைகலப்பில் ஈடுபட்டனர். நரைத்து முதுமையுற்ற மருதநில மக்கள் அவர்தம் மாறுபாட்டைக் களைந்து இருவரையும் அமையுறச் செய்து, முற்றிய கள்ளின் தெளிவை நுளையார்க்குக் கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்தனர் எனக் கூறுகிறது.

பரதவர் மீன் பிடித்தல், விற்றல் ஆகிய தொழில்களுடன் உப்பு விளைவித்தல், விற்றல் ஆகிய தொழில்களையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. இப்போது அவர்கள் இத்தொழிலில் ஈடுபடுவதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, அவை வேற்றின மக்களின் தொழில்களாக மாறிவருகின்றன.

முத்துக்கள்

முத்து கடலிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய செல்வமாகும். இது கடலடியில் வாழும் உயிரினங்களின் மூலம் கிடைக்கப் பெறுபவை. உயிருள்ள பொருளிலிருந்து உயிரற்ற ஒன்று கிடைக்கப்பெறுவது விந்தையானதாகும். அதுவும் நமக்கு அணி பொருளாகப் பயன்படும் அளவுக்கு அழகாகக் கிடைப்பது மேலும் சிறப்பானதாகும். தமிழகம் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றிருந்த காலத்திலிருந்து பிற நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் முத்து ஒரு முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. பிற நாட்டுடனான தொடர்பு கடல் வழியாக அதிகம் இருந்தது. எனவே, கடலைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்புகள் தமிழர்களுக்கு நிறையவே கிடைத்தன. அவ்வாறு கிடைத்த வாய்ப்புகளையும் அனுபவங்களையும் தாங்கள் வணிக வாழ்க்கையுடன் அவர்கள் இணைத்துக் கொண்டனர். பாண்டிய மன்னர்கள் கடல் வணிகத்தில் தனி ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. அவரவர் குடும்பப் பெருமைக்கு ஏற்பவும் செல்வ

நிலைக்கு ஏற்பவும் முத்துக்களைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று குடிமக்களுக்குப் பாண்டிய மன்னர்கள் சட்டங்கள் வரையறுத்ததாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

பாண்டிய மன்னர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த கொல்லம், கொற்கை, கன்னியாகுமரி ஆகிய கடற்கரைப் பகுதிகளில் முத்துக் குளிப்புச் சிறப்புற்று விளங்கியதை கி.பி 80-ஆம் ஆண்டில் வாழ்ந்த வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். முத்துக்கள் கோர்த்த நேர்த்தியான ஆடையணிகள் பற்றியும் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முத்துக் குளிப்பில் கொற்கை நகரம் மேம்பட்டு இருந்ததனால் பாண்டிய நாட்டுக்குத் தலைநகராகும் சிறப்புப் பெற்றது. கி.பி 1330-ஆம் ஆண்டில் எட்டாயிரம் படகுகள் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் இயங்கி வந்ததாக வரலாற்று ஆசிரியர் பிரயர் ஜோர்டனஸ் (Friar Joardanus) குறிப்பிடுகிறார்.

கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாய் இருந்தமையால் அலைகள் அவற்றை அள்ளிக் கரையில் வீசும். கடற்கரை வெண்மணலெல்லாம் அம்முத்துக்கள் பரவிக் காணப்படும். விரிந்த பெருங்கடலினின்றும் உருண்டு திகழும் முத்துக்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து வண்டிசைக்கும் அகன்ற கடற்கரையினிடத்தே பரதவர்கள் பங்கிட்டுக் கொள்வர். தமிழகத்தின் சிறப்பு பெற்ற கொற்கைத் துறைமுகம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்கப் பாடல்களில் பல இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“ஈண்டு நீர், முத்துப் படு பரப்பின் கொற்கை முன்துறை”

(நற்.23:6)

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்துறை

இலங்கு முத்து (உறைக்கும்)....”

(ஐங்.185:1,2)

“கொற்கை அம் பெருந்துறை முத்தின்”

(அகம்.27:9)

“புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்துறை

அவர் கதிமுத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து”

(அகம்.201:4,5)

ஆகிய சங்கப் பாடல்களின் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இவ்வடிகள் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் உள்ள முத்துக்களின் சிறப்பினையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

நீரில் தோன்றுகின்ற முத்தினை வடமொழியில் ‘ஜலஜலம்’ என்று கூறுவர். பழம்பெரும் நாடான பாண்டியநாடு ‘முத்துடைத்து’ என்னும் பெருமை பெற்றதாகும். சங்க காலத்தில் பாண்டிய நாட்டு முத்துக்கள் வட இந்தியப் பகுதிகளுக்கும் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் குறிப்பாக மேற்காசிய நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டன.

முத்து உருவாகும் விதம்

முத்து உருவாகும் விதம் பற்றிப் பல்வேறு நூல்களில், ஆசிரியர்கள் பலரும் பல்வேறு கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். இவற்றுள் அபிதான சிந்தாமணி முத்துத் தோன்றும் விதத்தை “இப்பூச்சிகளுக்கு மேலும் கீழும் வட்டமான கற்கள் போல் இரண்டு மூடிகள் இருக்கின்றன. இந்த மூடிகள் நடுவில் சதையுள்ள பூச்சி இருக்கின்றன. இது இரைக்காகக் கடலின் கீழ் ஓடுகையில் நண்டும் மீன்களும் கலக்கிய சோறும் கல்லும் இதன் வயிற்றினுள் புகுந்து நோவைத் தரும். கையில்லாமையால் கற்களை இவை வெளியில் விடாது. கற்கள் உட்சென்றதால் உண்டான நோவினால் ஒருவிதப் பசையை அது கல்லின் மேல் பூசுகிறது. அதுவே முத்தாகிறது”¹¹ என்று கூறுகிறது.

முதல் இராசராசன் தஞ்சை ராசராசேச்சுவரத்திற்கு அளித்துள்ள திருவாபரணங்களில் முத்தும் ஒன்றாகும். தஞ்சை இராசராசேச்சுவர கல்வெட்டில், “முத்தும் வட்டமும் அனுவட்டமும் ஒப்பு முத்தங் குறு முத்தம் கிப்பொ(ள)மும் பயிட்டமும் அம்பு முதுங்குறடும் இரட்டையுஞ்சப் பத்தி(ய)ஞ் சக்கத்துத்துங்குளுந்த (நீ)ருஞ்சிவந்த நீரும் உடைய முத்து ஆ(யி)ரத்தைந் நூற்றொரு பத்திரண்டினால் நிறை நாற்பத்தொரு கழஞ்செ எழு மஞ்சாடியும் பண்டாரத்தில் பவழத்தில் கொத்த பவழம்”¹² என முத்துக்களின் வகைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு கல்வெட்டில் பொன் வளையலின் மேல்

முத்துக்கள் பதித்தும் கட்டியும் செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்பு உள்ளது. இதனை,

“பொன் கொடு செய்த முத்து வளையல்

ஒன்று பொன் அறு கழஞ்செ”¹³

என்ற குறிப்பின் மூலம் அறியமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டை உலக அரங்கில் புகழ் பெற வைத்ததில் முத்திற்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. கொற்கை முத்துப் பற்றிக் கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் உரோமானியர்கள் அறிந்திருந்தனர். அந்நாட்டு அரசியரும், பெண்களும் முத்துக்களைப் பெரிதும் விரும்பி அணிந்தனர். அதன் காரணமாக, உரோம் நாட்டுச் செல்வம் குறையத் தொடங்கியதாகப் பிளினி எனும் நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். உரோமானியப் பேரரசர் ஜீலியஸ் சீசர் எகிப்து நாட்டு அழகியான கிளியோபாட்ராவிற்குத் தமிழ்நாட்டு முத்தைப் பரிசாக அளித்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

நவமணிகளில் பேரரசியாகக் கருதப்படும் முத்து கடலிலிருந்து கிடைக்கிறது. இதன் நிறம் வெண்மையாகும். ஆங்கிலத்தில் ‘பேர்ல்’ (Pearl) என்ற அழைக்கப்படும் சொல் இலத்தீன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்குச் சென்றதாகும். அந்த இலத்தீன் மொழிச்சொல் தமிழ் மொழியிலுள்ள ‘பரல்’ என்னும் சொல்லிலிருந்து சென்றிருக்கக் கூடுமென்று மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். பொதுவாக வெதுவெதுப்பான நீரோட்டமுள்ள கடலில்தான் முத்துச் சிப்பிகள் காணப்படும். பாரசீக வளைகுடாவிலும் தமிழ்நாட்டில் மன்னார் வளைகுடாவிலும் முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. மன்னார் வளைகுடாப் பகுதிகளில் கிடைக்கும் முத்துக்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. உலகிலேயே பெரிய முத்து 230 செ.மீ. நீளமும் 140 செ.மீ. குறுக்களவும் கொண்ட முத்துகள் பிலிப்பைன்ஸ் கடலில் கிடைக்கின்றன. கருப்புநிற முத்துக்கள் மெக்சிகோவிலும் கிடைக்கின்றன. நல்ல தரமான முத்து 300 ஆண்டுகள் வரை ஒளி குன்றாமல் இருக்கும். முத்துக்களை முத்து வணிகர்கள் ஏழு வகைகளாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை:-

1. கீழ்த்திசை (பாரசீக வளைகுடா) முத்துக்கள்
2. இலங்கை (அல்லது) சென்னை முத்து

3. வெனிசுலா முத்து
4. தாகித்தி முத்து
5. ஆஸ்திரேலியா முத்து
6. பனாமா முத்து
7. நன்னீர் முத்து

என்பனவாகும். கி.பி 1984-ல் கோகிச்சிமிக்கிமோட்டோ (Koki chi Mikimoto) என்ற ஜப்பானியர் செயற்கை முத்துக்களையும் விளைவித்தனர் (Cultured Pearl). இச்செயற்கை முத்துக்கள் உருவாக்கும் விதம் குறித்து, “ஒரு வகை பாசிமணி போல செய்யப்பட்ட ஒரு மணியை முத்துச் சிப்பியைப் பிடித்து சிப்பிக்கும், சிப்பி ஆளியின் (Oyster) திசுக்கும் இடையில் திணித்து அதே போல பல சிப்பிகளைச் சேர்த்து ஒரு கூண்டினுள் வைத்து வெதுவெதுப்பான கடல் நீரில் அமிழ்த்தி வைப்பர். அவற்றிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் ஆனதும் இயற்கை முத்துக்களின் தரத்திற்குக் குறையாத விளைமுத்துக்கள் கிடைக்கின்றன”¹⁴ என வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறுகிறது. ஆந்திரப் பிரதேசம், கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரா, மும்பை, குஜராத், கட்ச் வளைகுடா ஆகிய கடற்பகுதிகளில் கிடைத்த முத்துக்களைப் பட்டைத்தீட்ட முடியாது. அவை துளையிட்டு மாலையாகக் கோர்க்கப்பட்டு அணியப்படுகின்றன. ஐதராபாத், சூரத் உள்ளிட்ட நகரங்களில் இத்தொழில் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

முத்துக் குளித்தல்

மீன்கள் கடலின் மேல் வரும். அதனை வலை அல்லது கருவிகளின் மூலம் பிடிப்பர். ஆனால் முத்துக்களும் சங்கும் பவளமும் கடலின் ஆழத்தில் காணப்படும் இயற்கைச் செல்வங்கள் ஆகும். அவற்றினை எடுக்க வேண்டுமாயின் கடலின் ஆழத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செல்லும் பரதவர்களுக்கு மூச்சு அடக்கும் பயிற்சியும் ஆழ்கடலில் முத்துச் சிப்பிகளையும் சங்குகளையும் இனங்காணக்கூடிய நுட்பமான அறிவுத்திறனும் அவசியமாகும். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகளாக ஒரே மாதிரியான முத்துக்குளியலே நடைபெற்று வந்ததுள்ளது. சங்க

காலத்தில் முத்துக்குளித்தல் தொழில் தமிழகத்து கொற்கையும் இலங்கையின் மாந்தையும் (மாதோட்டம்) மையமாகக் கொண்டு இயங்கிற்று. சங்க இலக்கியத்தில் முத்துக்குளித்தல் பற்றிய குறிப்புகள் அருகியே காணப்படுகின்றன. அகப்பாடலொன்றில் சேந்தன் கண்ணனார் கொடிய சுறாமீன்கள் உலவும் கடற்பரப்பில் வலம்புரியின் முத்துக்களை எடுப்பதற்காகப் பெரிய படகுகளில் பரதவர்கள் சென்றதை,

“இலங்கு இரும் பரப்பின் எறிகுறா நீக்கி

வலம்புரி முழ்கிய வான்திமிற் பரதவர்”

(அகம்.350:10,11)

என்ற பாடலடிகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். “குமரி முனையிலிருந்து இன்னுஞ் சிறிது தொலைவு போனால் கொல்சி என்னும் ஊர் இருக்கிறது. அங்கே தான் முத்துச்சலாபம் நடைபெறுகிறது. அந்த ஊர் பாண்டிய மன்னனுடைய ஆட்சியில் உள்ளது. முத்துக்குளிக்கும் வேலையைத் தண்டனையடைந்த குற்றவாளிகள் செய்கிறார்கள்”¹⁵ என எரித்ரியக்கடலின் பெரிபுளஸ் நூலில் இருந்து எடுத்துரைக்கிறார் நீலகண்ட சாஸ்திரி. சங்க காலத்தில் எவ்வித நீர் முழ்கிக் கருவிகளும் இல்லாமல் சங்ககால பரதவர்கள் எங்ஙனம் கடலில் முழ்கி முத்துக்குளித்திருக்க முடியும் என்ற வினா எழுகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில் மன்னார் வளைகுடாப்பகுதியில் எவ்வித அறிவியல் நீர் முழ்கு சாதனங்களும் இல்லாமல் கடலில் முழ்கி முத்தெடுக்கும் நிகழ்வு இதற்கு விடையாக அமைகிறது. மன்னார் வளைகுடாப்பகுதிப் பரதவர்கள் 30 முதல் 35 அடி ஆழம் வரை சென்று 50 முதல் 55 வினாடிகள் கடலின் அடியில் உள்ள சங்கையும் முத்தையும் எடுக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் முத்துக்குளித்தல் நடைபெறும் முறைகள் குறித்து ஆராய்ந்த ந.அதியமான், “சங்கு, முத்துக்குளித்தல் தொழில் பெரும்பாலும் மார்ச், ஏப்ரல், மே மாதங்களில் நடைபெறும். முத்துக் குளிப்போர் தங்கள் பாய்மரப் படகுகளில் நடு இரவிலோ அல்லது அதிகாலையிலோ முத்துச் சிப்பி கிடைக்கும் கடற்பகுதியை நோக்கிச் செல்வர். இப்படகுகளில் 10 பேர் நீர் முழ்குபவர் உள்பட சுமார் 20 பேர் இருப்பர். படகுகள் பொதுவாகக்

காலை நேரங்களில் சென்றடையும். முத்துக்குளிக்கும் இக்கடற்பகுதி 6-லிருந்து 12 ஆள் ஆழம் இருக்கும். படகு நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்பட்ட பின் சுமார் 20 பவுண்ட் எடையுள்ள 5 கற்கள் ஒருபக்கத்தில் மூன்றும் மறுபக்கத்தில் இரண்டுமாகத் தொங்கவிடப்படும். முதலில் 5 நீர்மூழ்குநர்கள் கடலில் குதித்து கல் கட்டப்பட்டிருக்கும் கயிற்றைக் கால் விரல்களால் பற்றிக்கொள்வர். மற்றொரு கயிறு மூழ்குநர் இடுப்பில் சுற்றப்பட்டு ஒரு முனை படகில் உள்ளவரிடம் இருக்கும். வலை அல்லது கூடை ஒன்று நீர் மூழ்குநர் கழுத்திலோ இடுப்பிலோ கயிற்றினால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். நீர்மூழ்குநர் நன்றாக மூச்சை இழுத்துக் கடலில் மூழ்கும்போது கல் கட்டப்பட்டுள்ள கயிறு பிரித்துவிடப்படும். கல்லின் எடையினால் அவர் வேகமாகக் கடல் தரைக்குச் செல்வார். கல் கட்டப்பட்ட கயிற்றில் வைத்த காலை விடுத்துத் தரையில் கிடைக்கும் முத்துச் சிப்பிகளையோ, சங்குகளையோ வலையில் சேகரிப்பர். சேகரித்தவுடன் தாமதமின்றித் தன் இடுப்பில் கட்டப்பட்டிருக்கும் கயிற்றை இழுத்துச் சமிக்கை தெரிவிப்பர். உடனே படகில் உள்ளவர்கள் அவரையும் சேகரித்த சிப்பிகளையும் சேர்த்து மேலே இழுப்பர். கடல் மட்டத்திற்கு வந்தபின் வலையில் உள்ள முத்துச் சிப்பிகள் படகில் சேர்க்கப்படும். ஒருமுறை தரைக்குச் சென்று இப்பணியைச் செய்து கடல் மட்டத்திற்கு வர சுமார் ஒரு நிமிடமாகும். சில நிமிட ஓய்வுக்குப் பின் மறுபடியும் முத்துக்குளிப்போர் தம் பணியைத் தொடர்வர். சற்று நேரம் கழித்துப் படகில் காத்திருக்கும் மற்ற ஐந்து நீர் மூழ்குநர்கள் இப்பணியைத் தொடர முன்பு பணிபுரிந்தவர்கள் படகில் ஓய்வெடுப்பர். இப்பணி பெரும்பாலும் மதிய வேளை வரை நடைபெற்றுப் படகுகள் மாலை வேளையில் கரைவந்து சேரும்”¹⁶ என்று விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

கடலிலிருந்து எடுக்கப்படும் முத்துச் சிப்பிகளில் 1/3 பங்கு முத்துக்குளிப்பவர்களுக்குக் கூலியாகக் கொடுக்கப்படும். மற்றவை படகின் முதலாளிக்கும் படகில் வந்த மற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்படும். மீதி 2/3 பங்கு அரசின் பங்காகச் செலுத்தப்படும். சங்க காலந்தொட்டு கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு வரை முத்துக் குளிக்கும் உரிமை அப்பகுதியை ஆண்ட மன்னர்களின் வசமே இருந்தது. கி.பி 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் கடலோரப் பகுதிகளில் குடியேறிய முஸ்லீம்கள் வணிகம் மட்டுமின்றி,

முத்துக்குளித்தல் தொழிலிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் பிற்காலப் பாண்டியர், நாயக்க மன்னர்களின் காலகட்டத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினர்.

கி.பி 16-ஆம் நூற்றாண்டில் போர்ச்சுக்கீசியராக மதமாற்றம் செய்யப்பெற்ற தூத்துக்குடிப் பகுதி பரதவர்கள் இத்தொழிலில் முதன்மையானவர்களாக விளங்கினர். போர்ச்சுக்கீசியரின் வசம் இருந்த முத்துக்குளித்தல் தொழிலில், வரி வசூல் செய்யும்முறை ஒழிக்கப்பட்டு ஒட்டுமொத்தமாகக் குத்தகை முறைக்கு விடப்பட்டது. நாயக்கர்கள், சேதுபதி மன்னர்கள், தமக்குக் கிட்டிய முத்துக்குளிக்கும் உரிமையைக் கோவிலுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தனர். கி.பி 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆங்கிலேயர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகக் குத்தகை முறையை ஒழித்துப் பங்கு முறையைக் கடைபிடித்தனர். ஆள்பவர்களுக்கும் முத்துக்குளிக்கும் பரதவர்களுக்கும் இடைத்தரக்களாக இருந்த ‘பட்டங்கட்டியான்’ (குப்பத்துத் தலைவன்) முத்துக்குளித்தலில் சில பங்குகளை உரிமையாகப் பெற்றான்.

இன்றைய காலங்களில் முத்துக்குளித்தல் அரிதாகிக் கொண்டிருக்கிறது. “மன்னார் வளைகுடாப் பகுதிகளில் ஏறத்தாழ 27 முத்துக்குளியல்களே நடைபெற்றுள்ளதாகக் கூறியுள்ளனர். தமிழகத்தில் 1961-ஆம் ஆண்டில் கடைசியாக முத்துக்குளிக்கும் தொழில் நடந்து முடிந்துள்ளது. அதன்பின் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக முத்துக்குளித்தல் அறவே நின்று விட்டது. கட்ச் வளைகுடாவில் 1926-27 முதல் 1966-67 வரை 17 முறை முத்துக்குளித்தல் நடைபெற்றுள்ளது. தூத்துக்குடியில் நடைபெற்று வந்த முத்துக்குளியலும் தற்போது அறவே நிறுத்தப்பட்டுள்ளது”¹⁷ என ச.பரிமளா தெரிவிக்கிறார். தமிழகத்தில் குமரிமுனையினின்று இராமேசுவரம் வரை கிட்டத்தட்ட 100 கல் தொலைவிற்குள் முத்துக்குளிப்பு நடைபெற்று வருகிறது. இப்பகுதி மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. வடக்கே இராமேசுவரம் முதல் வைப்பாறு வரை
2. வைப்பாறு (தூத்துக்குடி) முதல் மணப்பாடு வரை.
3. மணப்பாடு முதல் குமரிமுனை வரை

தூத்துக்குடி பகுதியில்தான் நன் முத்து மிகுதியாக உற்பத்தியாகிறது. பொதுவாகக் கடினமான தரைப்பகுதி மீதும் பவழப்பாறைகளின் மீதும் குவியல் குவியலாகக் குவித்து வளர்ந்திருக்கும். இந்த இடங்கள் ‘முத்துப்படுகைகள்’ (Pearl banks) என்றும் ‘டார்கள்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

முத்தின் சிறப்புகள்

பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கைக்குடாவில் உண்டான முத்துக்கள் உலகப் புகழ்ப் பெற்றவையாகும். தமிழ் நூல்களும் வடமொழி நூல்களும் முத்துக்களின் சிறப்புக்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. முத்து மாலையாகக் கோர்க்கப்பட்டு கழுத்தணியாக அணியப்பெற்றது. மதுரை நகரத்து மகளிர் மாலை அணிந்திருந்ததையும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் முத்து மாலை அணிந்திருந்ததையும்

“மான் இழை மகளிர் புலந்தனர் பரிந்த

பருஉக் காழ் ஆரம் சொரிந்த முத்தமொடு” (மதுரை.680-681)

“திண் காழ் ஆரம் நீவி கதிர் விடும்

ஒண்காழ் ஆரம் கவை இய மார்பின்” (மதுரை.715,716)

என வரும் மதுரைக்காஞ்சி அடிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. பாண்டிமாதேவி முத்தால் செய்யப்பெற்ற கச்சினை அணிந்திருந்ததை நெடுநல்வாடை “அரம் தாங்கிய அலர் முலை அகத்து” (நெடு.136) எனக் குறிப்பிடுகிறது. முத்துக்கள் கோர்க்கப்பட்ட மாலை ‘முத்துமாலை’ மற்றும் ‘முத்துவடம்’ என்றும் அழைக்கப்படும். சங்க காலத்தில் முத்து வடங்கள் ஐந்து வகையாகச் செய்யப்பட்டன. அவை, “1. தலை மணியுடையது 2. துணை தலைமணியுடையது 3. கணு நிலையுடையது 4. தாளக்கட்டுடையது 5. செறிநிலையுடையது”¹⁸ எனத் தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள் என்னும் நூல் குறிப்பிடுகிறது. முத்து வடகங்கள் அதில் இடம்பெறும் முத்துக்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்பப் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றன. அவையாவன, “1. இந்திரசந்தம்-1008 2. விசயசந்தம்-

500 3. தேவசந்தம்-100 4. அருந்தமாலை-64 5. கதிர்க்காலாபம்-54 6. குச்சம்-32 7. நட்சத்திரமாலை-27 8. அர்த்தகுச்சம்-24 9.மணவாகம்-20 10. அர்த்தமணவாகம்-10”¹⁹ என அ.இராகவன் 10 வகையான முத்து வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில், சேர நாட்டிலும் முத்துக்கள் உண்டாயின. பாண்டிய நாட்டு முத்துக்களுக்கு அடுத்தபடியாகச் சேரநாட்டு முத்துக்கள் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் சிறப்பும் மதிப்பும் பெற்று விளங்கின. இதனைத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களும் வடமொழி நூல்களும் பதிவு செய்துள்ளன. கர்ணியாறு என்பது பெரியாற்றின் வடமொழிப் பெயராகும். சேர நாட்டில் உண்டான முத்து ‘கேள்நேயம்’ என வடமொழியில் அழைக்கப்பட்டது. கேள்நேயம் என்பது செள்நேயம் என்பதன் திரிபாகும். சேள்நேயம் என்றால் கர்ணியாற்றில் தோன்றியது என்பது பொருள். சேரமன்னர்களைப் பற்றிக் கூறுகிற பதிற்றுப்பத்து, சேரநாட்டு முத்துக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தில் கபிலர் செல்வங்கடுங்கோ வாழியாதனை,

“கொடுமணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலொடு

பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்க்

கடனறி மரபின் கைவல் பாண

தென்கடல் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுகுவை” (பதிற்.67:1-4)

என்று புகழ்ந்து பாடுகிறார். சேரநாட்டுப் பந்தர் என்னும் ஊர் முத்துக்களுக்கும், கொடுமணம் என்னும் ஊர் நகைகளுக்கும் பெயர் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. அரிசில் கிழார் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை பாடுகையில்,

“கொடு மணம் பட்ட வினை மான் அருங்கலம்

பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்”

(பதிற்:74:5,6)

என்கிறார். இதில் கொடுமணம் பொன் நகைகளுக்கும் பந்தர் முத்துக்களுக்குப் பெயர்ப் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேற்கண்ட

பதிற்றுப்பத்து அடிகளை உற்றுநோக்கும்போது, சங்க காலத்தில் சேரநாட்டு பந்தர்க் கடற்கரையில் முத்துக்குளித்தல் நடைபெற்றது புலனாகிறது. மிக உயர்ந்த சாதி முத்து கிடைத்தால் அதை மற்றவர்களுக்குப் பரிசளிக்கும் வழக்கம் அக்காலத்து மீனவர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

சங்கு குளித்தல்

முத்துக்களைப் போலவே சங்குகளும் கடலிலிருந்து எடுக்கப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்கானது கம்பு, கோடு, சங்கம், சுத்தி, அரிமுகம், நந்து, தேவதத்தம், பணிலம், இடம்புரி, வலம்புரி, சலஞ்சலம், தரா, பாஞ்சன்னியம், வெள்ளை எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், வலை, பணிலம், வலம்புரி என்ற சொல்லாட்சிகளே மிகுதியாகத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் கையாளப்பட்டுள்ளன. திணைமாலை நூற்றைம்பதில் முதன் முதலாகச் ‘சங்கு’ (திணைமா.33:1) என்ற சொல் நேரடியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கிய நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சங்குகள் அனைத்தும் கடலில் வாழும் சங்குகளேயாகும். கடலில் வாழும் சங்குகள் அடிக்கடி கடற்கரையின் பகுதிகளில் மேய்ந்து செல்லுவதை,

“வளை மேய் பரப்ப” (அகம்.200:7)

“வாட் சுறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறை” (அகம்.150:7)

என்ற அகப்பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. வலம்புரி (சங்கு) கரையின் மீது வந்து உலாவுவதால் அதன் சுவடு பட்ட இடம் உழுதது போல் தோன்றும். அப்போது கடற்கரை மணலில் முடிக்கிடக்கும் முத்தங்கள் வலம்புரி உழுதமையால் மணல் நீங்கி வெளிப்பட்டு இருள்கெட இமைப்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்று,

“வலம்புரி உழுத வார்மணல் அடைகரை

இலங்கு கதிர் முத்தம் இருள்கெட இமைக்கும்” (ஐங்.193:1,2)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. சங்குகள் மிக வெண்மையாக இருப்பதால் சில சமயம் அன்னங்கள் அவற்றைத் தம் பெடையென மயங்கி மிதிப்பதுண்டு. இதனை,

“துதிக்கால் அன்னம் துணை செத்து மிதிக்கும்

தண்கடல் வளை....”

(ஐங்.106:2,3)

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. முத்துக்களை நெய்தல் நிலமக்கள் தங்களுக்குள் பங்கீடு செய்து கொண்டதை,

“வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்

கடல் கெழு கொண்கன்.....”

(ஐங்.195:1,2)

என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகிறது. சங்குயிரிகள் கடல் படுகைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் சங்குப் பாயல்களாகப் (Chank beds) பரவியிருக்கும். மணற்பாங்கான கடற்படுகைகளில் வாழும் பல்சனைப் புழுக்களை இவை விரும்பி உண்பதால் அத்தகைய இடங்களில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றன.

சங்கு குளித்தல் தொழில்

சங்கெடுக்கும் தொழில் தமிழகத்தின் தென் கடலோரப் பகுதிகளிலும் இந்தியாவின் பிற்பகுதிகளிலும் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வருகிறது. பரதவர்கள் பரந்த கடலுக்குள் முத்துக்குளிப்பது போல வலம்புரிச் சங்குகளையும் மூழ்கி எடுப்பர். இதனை,

“இலங்கு இரும்பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வான் திமிர் பரதவர்”

(அகம்.350:10,11)

எனச் சேந்தன் கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெண்மையான சங்குகளை எடுப்பதற்காகப் பரதவர்கள் தங்களது உயிரையும் பொருட்படுத்தாது பெரிய கடலினுள் மூழ்கியதைத் திணைமாலை நூற்றைம்பதில்,

“பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமோ பேணாது

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பரதவர்கள் ஆழ்கடலில் மூழ்கிச் சங்கெடுக்கும்போது தமக்கு ஊறு நேரிடா வண்ணம் கொடுமையான எறிசுறா மீன்களை விலக்கிச் சென்றுள்ளனர். தமிழகத்தில் கன்னியாகுமரி முதல் சென்னை வரை உள்ள கடலோரப் பகுதியில் சங்குகள் பரவலாகக் கிடைக்கின்றன. சென்னைக்கு வடக்கே மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. கேரளாவில் திருவனந்தபுரத்திலும் குஜராத்தின் கட்ச் வளைகுடாப் பகுதியிலும் அந்தமான் பகுதியிலும் சங்கினங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. சங்குகள் பொதுவாக மூன்று வகைப்படும். அவையாவன:

1. சாங்கஸ்பைரம் (Xancus byrum)
2. சாங்கஸ்லெவி கேட்டஸ் (Xancus Laevi Gatus)
3. சாங்கஸ் ஆங்குலேட்டஸ் (Xancus Angulatus)

இம்மூன்று வகைகள் ‘சாங்கஸ்பைரம்’ என்ற சங்கினமே பொருளாதாரச் சிறப்புமிக்கது. இவ்வகைச் சங்கினமே மருத்துவத்திலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தமிழகத்தில் கிடைக்கும் சங்கினங்கள் கிடைக்கும் இடங்களைக் கொண்டு ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை,

1. தூத்துக்குடி இனம்
2. இராமேஸ்வர இனம்
3. கீழ்க்கரை இனம்
4. சோழ மண்டலக் கடற்கரை இனம்
5. திருப்பாளக்குடி இனம்

என்பன. இவை தவிர, இந்தியாவின் பிற பகுதியிலிருந்து கிடைக்கும் சங்கினங்கள் அந்தமான் சங்கினம், கேரள சங்கினம், குஜராத் சங்கினம், நயினாத்தீவு சங்கினம் எனப் பல பிரிவுகளில் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. சங்கினங்களில் பல வகைகள் கூறப்பட்டாலும் இவை அனைத்திலும்

தூத்துக்குடி சங்கினமே ‘சாதிச்சங்கு’ என்ற சிறப்பினைப் பெறுகிறது. தூத்துக்குடிப் பகுதியில் பலநூறு ஆண்டுகளாகச் சங்கு குளித்தல் தொழில் மைய அரசின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்று வருகிறது. இந்தியாவில் ஆண்டுதோறும் 7 முதல் 8 லட்சம் சங்குகள் எடுக்கப்படுகின்றன. தென்னிந்தியாவில் எடுக்கப்படும் சங்குகள் வங்காளத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. சங்குகளைக் கொண்டு அழகிய அணிகலன்கள் செய்வது வங்காளத்தில் குடிசைத் தொழிலாக உள்ளது. கைவளை, மாலை (சங்கு மாலை) விரல்வளை உள்ளிட்ட பல்வகை அணிகலன்கள் இங்கு செய்யப்படுகின்றன. பொதுவாக இந்தியாவில் கிடைக்கும் உயர்தரச் சங்குகள் கல்கத்தாவிலுள்ள மத்திய வணிகக் கிடங்கிற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அதன்பின் அங்கிருக்கும் தொழிலகங்கள் அவற்றைப் பெறுகின்றன. மேற்கு வங்காளத்தில் கல்கத்தா, பங்குரா, மிட்னாபூர், ஜித்பூர், சண்டேர்நகர், பிஷ்னூயூர் ஆகிய இடங்களிலும் வங்கதேசத் தலைநகரான டாக்காவிலும் (Dacca) சங்கினால் அழகுப் பொருட்கள் செய்யும் தொழில்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

சங்கின் சிறப்புக்கள்

வலம்புரிச் சங்குகள் முழங்குவது பாணர்களின் இனிய இசையினை ஒத்திருக்கும். இதனை,

“விருந்தின் பாணர் விளர் இசை கடுப்ப

வலம்புரி வான்கோடு நரலும்...”

(நற்.172:7,8)

என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் சங்கு ‘பணிலம்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டதை,

“ஒரு தலைப்பணிலம் ஆர்ப்பா....”

(அகம்.350:12)

“இருதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பா....”

(மதுரை.380)

“பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்பா....”

(குறுந்.15:1)

எனவரும் சங்கப்பாக்கள் உறுதி செய்கின்றன. மேற்கண்ட சங்க இலக்கிய அடிகள் வழிப் பணிலம் என்ற சொல் முழங்குகின்ற சங்கினைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

சங்குகளில் பல வகையுண்டு. இவற்றுள் வலம்புரிச் சங்கே உயர்வானது, தூய்மையானது. சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கண்ணகியை “வலம்புரி முத்தே” (சிலம்பு.2:73) என விளிப்பதிலிருந்து வலம்புரிச் சங்கின் மதிப்பை அறிய முடிகிறது. கடலில் கிடைக்கும் சங்குகளையும் முத்துக்களையும் பரதவர் தம் பாக்கத்தே விற்பர். இதனை ஐங்குறுநாறு, “வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்” (ஐங்.195:1) என்று குறிப்பிடுகிறது. சங்க காலத்தில் கடலிலிருந்து எடுக்கப்படும் சங்குகளை வாளினால் அறுத்து அழகிய வளைகள் செய்துள்ளனர் என்பதைக்,

“கோடி ரிலங்குவளை.....” (குறுந்.31:5)

“கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை” (ஐங்.194)

“கோடர் எல்வளை” (ஐங்.200)

ஆகிய சங்க இலக்கியத் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்குகளைச் சிறு வாளினால் அறுத்து அரத்தினால் அராவி அழகான வளையல்கள் செய்யும் தொழில் சங்க காலத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சங்கறுக்கும் தொழிலைச் செய்தவர் ‘வேளாப் பார்ப்பார்’ என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்ககாலத்தில் காவேரிப்பூட்டினத்து வீதிகளில் சங்குகளை வளையல்களாக அறுக்கும் தொழில் நடைபெற்றதை,

“அணிவளை பொழுநர் அகன்பெரு வீதியும்” (சிலம்பு.5:47)

“விலங்கரம் பொருஉம் வெள்வளை போழ்நரோடு

இலங்குமணி விளைஞர் இரீஇய மறுகும்” (மணி.28:44,45)

என்று இரட்டைக் காப்பியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்கு (வளை) அணிவதைச் சங்க காலத்து மகளிர் நாகரீகமாகக் கருதினர். மேலும் அது மங்கலமாகவும் கருதப்பட்டது. அக்காலத்தில் மணமகன் தான் மணக்க

இருக்கும் மணமகளுக்கு சங்கு வளை கொடுப்பது வழக்கமாகும். செல்வ மகளிர், அரசமகளிர் என அனைத்து மகளிரும் அக்காலத்தில் சங்குவளை அணிந்திருந்தனர். ஏழை மகளிர் இடம்புரிச்சங்கு வளைகளையும் செல்வ மகளிரும் அரச மகளிரும் வலம்புரிச் சங்கு வளைகளையும் அணிந்தனர். நெடுநல்வாடை, தலைவி கைகளில் தங்க வளைகளை அணிந்திருந்ததோடு வலம்புரிச்சங்கு வளைகளையும் அணிந்திருந்ததை,

“பொலந் தொடி தின்ற மயிர் வார் முன்கை

வலம்புரி வளையொடு கடி நூல் யாத்து”

(நெடு.141,142)

என நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்க காலத்தில் சங்குவளை சுமங்கலிப் பெண்களுக்கு மட்டுமே மங்கல அணியாக விளங்கியது. கணவனை இழந்த விதவைப் பெண்கள் சங்கு வளைகளை அணியவில்லை. கோவலனுடைய மனைவி கண்ணகி, தான் அணிந்திருந்த பொன் நகைகளையெல்லாம் (தங்கக்காப்பு உட்பட) விற்ற பிறகும் கூட சங்கு வளையல்களை மட்டுமே அணிந்திருந்தாள். பின்னர் அவள் மதுரையில் கோவலனை இழந்து கைம்பெண்ணான பிறகு கொற்றவை கோயிலின் முன்பு சங்கு வளைகளை உடைத்துப்போட்டாள். இதனை, “கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்து” (சிலம்பு.23:181) என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. ‘பொலிவினையுடைய சங்குவளை, துர்கைக் கோயில் வாயிலிலே தன் கைவளையைத் தகர்த்து’ என அரும்பத உரைக்காரர் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் கைம்பெண்களைத் தவிர ஏனைய அனைத்து மகளிரும் சங்கு வளைகளை அணிந்திருந்தார்கள். தொன்றுதொட்டு மகளிர் சங்கு வளையல் அணிந்து வந்த வழக்கம் சமீப காலத்தில் அடியோடு மறைந்துவிட்டது. சங்கெடுக்கும் தொழிலும் சங்கறுக்கும் தொழிலிலும் பிற்காலத்தில் மறைந்து போய்விட்டதே இதற்குக் காரணமாகும். சங்கு முழங்குவது பழங்காலத்தில் மங்கலமாகக் கருதப்பட்டது. அக்காலத்து அரசர்களின் அரண்மனையில் காலை வேளையில் வலம்புரிச் சங்கும் முரசும் முழங்கப்பட்டன. இதனை, “இரங்கு குரல் முரசமொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப” (புறம்.397:5) என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது.

சங்கு எடுப்போர் கொற்கையில் தனி இடத்தில் வாழ்ந்ததை, “இலங்கு வளை இருஞ்சேரி” (மதுரை.136) என மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது. கூர்மையான இரும்புக் கருவிகள் கொண்டு சங்குகளை அறுத்து வளைகள் செய்யப்பட்டன. தொண்டை நாட்டு மறையவன் மனைவி, “வளைக்கை மகடூஉ” (பெரும்.304) என அழைக்கப்பட்டாள். வலம்புரி வளை - வலம்புரி சங்கை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளை என்பது பொருளாகும். மன்னனைக் காணச் சென்ற விறலியர் “இலங்கு வளை விறலியர்” (மலை.46) எனக் குறிக்கப் பெற்றாள். “நூற்றுக்கணக்கான அறுத்த சங்குகளும் சங்கு வளையல்களும் மோதிரம், காதணி, பாசிகள் போன்ற சங்கில் செய்த பல வேலைப்பாடு மிக்க அணிகலன்கள் கொடுமணலில் கிடைத்துள்ளன”²⁰ என செ.இராசு தெரிவிக்கிறார்.

சங்கின் வாய்ப்பகுதி இடதுபக்கமாக அமைந்திருந்தால் (Dextral) இடம்புரிச் சங்காகும். வலது பக்கமாக அமைந்திருந்தால் (Sinistral) வலம்புரிச் சங்காகும். தமிழ் நிகண்டுகளும் வடமொழி நூலான சங்கு பரிஷையும் வலம்புரி, இடம்புரி சங்குகள் இருந்ததை சுட்டிக்காட்டியுள்ளன. பொதுவாக இடம்புரிச் சங்குகள் ஆயிரக் கணக்கில் கிடைக்கும்போது அபூர்வமாக ஒரு வலம்புரிச் சங்கு கிடைக்கும். எனவே, இடம்புரிச் சங்கினைக் காட்டிலும் வலம்புரிச் சங்கின் விலை மதிப்பு உயர்ந்தது.

இந்துக்களும் பௌத்தர்களும் வலம்புரிச்சங்கைப் புனிதமாகக் கருதுகின்றனர். வீடுகளில் சங்கு வழிபாட்டுக்குரிய பொருளாக உள்ளது. ஆலயங்களில் வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் சங்குநாதம் எழுப்புவது ஒரு சடங்காகத் தற்போது நடைமுறையில் உள்ளது. போர்க்காலங்களில் சங்கொலித்து போர்த் தொடங்கிற்று. சங்கின் உச்சியில் ஒரு சிறு துளையிட்டுச் செய்து அதில் வாயை வைத்து ஊதும்போது ஒலி உண்டாகிறது. காற்றினால் இசைக்கப்படும் துளைக்கருவிகளுள் சங்கு தொன்மையான இசைக்கருவியாக உள்ளது. சங்கை வீட்டின் நிலையடியில் புதைத்து வீடு கட்டினால் ஆயுள், செல்வம், பசு, மக்கட்பேறு முதலியவை

பெருகும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் காணப்படுகிறது. சிறு சங்குகள் கண்ணேறு கழித்தலுக்காகக் கால்நடைகளின் கழுத்தில் கட்டப்படுகின்றன.

பவளம்

நவமணிகளுள் பவளமும் ஒன்றாகும். கடலில் மூழ்கிச் சங்கும் முத்தும் எடுப்பது போலவே பவளமும் பரதவரால் எடுக்கப்பட்டது. இதனை ருத்ர துளசிதாஸ், “முத்தும் பவளமும் ஒரு பொருளினால் ஆனவையே. சுண்ணாம்புச்சத்துதான் இறுகி அமைந்து முத்தாகவும், பவளமாகவும் மாறுகிறது. இது சற்று வியப்பான செய்திதான். கடலில் வாழும் இரண்டு உயிரினங்கள் கடலிலுள்ள சுண்ணாம்பை உள்ளேற்று உறுதிமிக்க முத்தாகவும், பவளமாகவும் மாற்றித்தருகின்றன”²¹ என்கிறார். அடைகரையிடத்தே தாழ்ப்படர்ந்திருக்கும் அடும்பின் கொடிகளை மோதி கடற்சங்குகள் ஒலி செய்யும். அவ்வொலியைக் கேட்டு அங்கு வந்தடையும் பரதவர் முத்துக்களோடு பவளங்களையும் மூழ்கியெடுப்பர். இச்செய்தியினை,

“இலங்குநீர் முற்றமொடு வார்துகிர் எடுக்கும்

தண்கடற்படப்பை.....”

(பதிற்.30:7,8)

எனப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. பவளம் பற்றிய குறிப்பு, “பவளத்துக் கோத்த பவளம் ஐம்பது”²² என கல்வெட்டில் உள்ளது.

முத்து, சங்கு, பவளம் ஆகியவை கடல்வாழ் உயிரினங்களிலிருந்து பெறப்பட்டாலும் அவை நம் நாட்டின் நாகரிகத்தினையும் செல்வச்செழிப்பையும் வெளிப்படுத்தும் சின்னங்களாக அமைந்துள்ளன. இவை அணிகலன்களாக மட்டுமின்றி, மருத்துவப் பயன்பாட்டிற்கு உதவியிருக்கின்றன. மேலும் இவற்றை அணிவதால் நன்மைகள் ஏற்படும் என்று கணிக்கும் சோதிடப்பழக்கமும் நம்மிடையே காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு விளக்கிக் கூறியனவற்றால் பரதவர்கள் மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கு, பவளம் எடுத்தல், அவ்வாறு எடுத்தவற்றை விற்றல் ஆகிய தொழில்களில் பொதுவாக ஈடுபட்டிருந்தாலும் அம்மரபில் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்றவர்கள் கடல் வாணிகத்தில்

பன்னெடுங்காலமாகத்
அறியமுடிகின்றது.

தலைசிறந்து

விளங்கியுள்ளமையையும்

நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும்

மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக்கொள்கிறது. இவை நம்பிக்கையாக உருவாகின்றன. இவற்றை மூன்றாவது கை என்றும் கூறலாம். நம்பிக்கை என்ற ஒன்று இல்லாவிடில் வாழ்வின் பயணம் முழுமை அடையாது. இதில் கிராமத்து நம்பிக்கை மிகவும் வலுவானது. நெய்தல் நில மக்களும் இந்நம்பிக்கையைக் காலங்காலமாக ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் விடாமல் காத்து வருகின்றனர். இவர்களிடம் மதம், கடல், காற்று, பேய், பிசாசு, மருத்துவம், மந்திரம் உள்ளிட்ட நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் நிலத் தெய்வமாக 'வருணன்' குறிப்பிடப்பட்டாலும் இன்றைய சூழலில் இம்மக்கள் பல கிளைகளாகப் பல சமயங்களாகக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இந்து, கிறித்தவம், இஸ்லாமியம் ஆகிய மதங்களைக் குறிப்பிடலாம். மேலைநாட்டாரின் வருகையால் கடற்கரை சார்ந்த தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் மாறிப்போயின. மேலைநாட்டினர் அவர்களின் ஆதிக்கத்தினை அம்மக்களின் மீது செலுத்தி அவர்களை மதம் மாறச் செய்தனர். மதம் மாறிய மக்களிடம் இந்திய மரபும் தமிழ் மரபும் மாறாமல் நிலைகொண்டிருந்தன. சமயம் மட்டுமே மாற்றம் பெற்று காணப்படுகிறது.

இயற்கை சார்ந்த நம்பிக்கை

இயற்கையின் ஆற்றலைக் கண்டு பயந்த மனிதன் அதிலிருந்து அனுசரித்து வாழப்பழகிக் கொண்டான். இயற்கைப் பொருட்களுக்கு மீறிய சக்தி இருப்பதாக எண்ணினான். அதன் நம்பிக்கையையும் பெருகிக்கொண்டான். வானம், தீ, காற்று, நீர், நிலம் என்னும் ஐம்பூதங்களின் சக்திகளின் முன்னால் மனிதன் பலவீனமானவனாகக் காணப்பட்டான். இடியோசை, மின்னல், காட்டுத்தீ ஆகியவற்றைக் கண்டு பயந்தான். திடீரென்று ஏற்படும் சூறாவளிக் காற்று தன் குடியிருப்புக்களையும் படகுகளையும் அடித்துச் செல்வதைக் கண்டு அதிலிருந்து மீண்டுவர

முடியாமல் தவித்தான். இயற்கையின் சக்தி மனிதனுக்குப் புரியாத புதிராகக் காணப்பட்ட போதிலும் அதிலிருந்து மீள்வதற்கான ஒருசில வழிகளைப் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினான். “கடல் பயணத்தின் நடுவில் காற்று நின்றாவிட்டால் தோணி நடுக்கடலில் தெப்பம்போல நின்றாவிடும். தொடர்ந்து நாட்கணக்காக நீடித்தால் மண்டுக்கு என்னும் கொக்கியைப் பயன்படுத்திக் கடல் ஆமையைப் பிடித்துப்போடுவார்கள். இவ்வாறு செய்தால் சில மணிநேரத்துக்குள் பலத்தக் காற்று வீசும் என்பது இவர்களின் நம்பிக்கை”²³ என நெய்தல் நில மக்களின் தொழிலுடன் தொடர்புடைய நம்பிக்கை குறித்து தோணி என்ற நூலில் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார்.

இயற்கை சக்திகளை இவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. எனவே, “காற்று, மழை, நெருப்பு, கடல், மலை, நிலவு, கதிரவன் போன்ற இயற்கை சக்திகளிலும் பொருள்களில் ஆவி உறைவதாகப் புராதன மனிதன் நம்பினான்”²⁴ என்று நம்பிக்கைக்கானக் காரணங்களை மந்திரமும் சடங்குகளும் என்ற நூலில் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் விளக்கியுள்ளார். தங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாத இயற்கை சக்திகளுக்குப் பேய், பிசாசு, மோகினி எனப் பெயரிட்டு பெண்பாலாகவே கருதினான். அணங்கு, சூர், பேய், பேய்மகள், அரசமகளிர், பூதம், கழுது ஆகியவை நள்ளிரவில் திரிபவை. பேய்கள் பெரிதும் பேய்ப்பெண்டிர், பேய் மகளிர் என்று பெண்பாலாகவே நோக்கப்பட்டன.

மீனவர் முழுமதி நாளன்று மீன்பிடித் தொழிலுக்கும் செல்லவிரும்புவதில்லை. அன்றைய நாளில் கடல் பொங்குவதும் உயரமான பேரலைகள் எழுவதும் நிகழும் என நம்பினர். இவ்வழக்கம் சங்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை இருப்பதை அறியமுடிகிறது. இதனைப்,

“பெரும் திரை முழக்கமோ புயற்கலிற்றிருந்த

கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த”

(அகம்.100:5,6)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. காற்றால் துன்பம் ஏற்படாதிருக்க காற்றை வழிபடுகிறார்கள். அதேபோல மரங்களையும் ஆண்டுக்கொருமுறை

கடற்கரையில் படையல் இட்டு வழிபாடு செய்கிறார்கள். இவை போன்ற நம்பிக்கைகளும் வழக்கங்களும் மிகவும் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வருகின்றன.

மந்திரம் மற்றும் மருத்துவம் சார்ந்த நம்பிக்கை

மருத்துவமனைக்குச் சென்று மருத்துவம் செய்துகொள்ள முடியாத பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியவர்கள் தங்களுக்குள்ளே மருத்துவம் செய்து கொள்கின்றனர். மரபு வழியாக முதியவர்களின் அனுபவமும் பயிற்சியும் இம்மருத்துவத்திற்கு உதவி செய்தன. இம்மருத்துவ முறையினை நாட்டு வைத்தியம், கைமுறை வைத்தியம், கைமருந்து வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம் எனப் பல பெயர்களில் அழைப்பர். இவை ஏட்டில் எழுதப்படாத மருத்துவ முறைகள் எனப்படும். நெய்தல் நில மக்கள் தங்கள் கடற்பயணத்தின்போது ஏற்படும் சிறு சிறு நோய்களுக்கு அவர்களே மருந்து தயாரித்துக்கொள்கின்றனர். சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, இஞ்சி ஆகியன பண்டாசியின் பொறுப்பில் இருக்கும். இவற்றைப் பயன்படுத்தி நோயற்றவர்களுக்கு அவர் குடிநீர் தயாரித்துக் கொடுப்பார். இவ்வாறு இவர்கள் கடலில் இருக்கும்போது மருத்துவம் செய்துகொள்கிறார்கள்.

மந்திரங்களைத் தூய மந்திரம், தீய மந்திரம் என இருவகையாகப் பிரிக்கின்றனர். “மந்திரச் சொற்கள் தனிமனிதனின் நலனுக்கோ ஒருகுழு அல்லது சமுதாயம் முழுவதன் நலனுக்கோ பயன்படுத்தப்படுவது தூயமந்திரம் ஆகும். வேளாண்மை, வேட்டை, யுத்தம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளில் தூயமந்திரம் மிகுந்து காணப்படும். ஏவல், பில்லி, சூன்யம் போன்றவை தீய மந்திரத்தினுள் அடங்கும். கெட்ட ஆவி அல்லது பேயினை ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதனுக்கு எதிராக ஏவுதலாம். ஒருவனை நோய்வாய்ப்படுத்தும்படி அல்லது உடல் உறுப்பு ஊனமடையும்படிச் செய்தல் ஆகியன தீய மந்திரமாகும்”²⁵ என மந்திரங்களை வகைப்படுத்துகிறார் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். இவை போன்ற மந்திரங்களும் மருத்துவமுறைகளும் நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்க்கையோடு இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றன.

வழிபாடுகளும் சடங்குகளும்

இயற்கையின் அச்சந்தரும் செயல்களே மனிதனைக் கடவுள் நெறிக்கு இட்டுச் சென்றன. தனித்தனிக் குழுவாக வாழ ஆரம்பித்த மனிதன் தங்கள் குழுக்களுக்கென ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுளை வழிபடத் தொடங்கினான். பின்னர் அக்கடவுளுக்கான சமயத்தையும் பலவிதமான நம்பிக்கைகளையும் சடங்குகளையும் விழாக்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டான். இவ்வாறு உருவானவற்றில் நெய்தல்நிலத் தெய்வமாகத் தொல்காப்பியம், “வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்” (தொல்.951) என வருணனைக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர், “நெய்தல் நிலத்தில் நுளையார்க்கு வலைவளம் தப்பின் அம்மகளிர் இளையுடன் குழிஇச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படுமென்றார்”²⁶ என விளக்கமளிக்கிறார். மேலும் இதற்குச்,

“சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச் சேர்த்தியவல் அணங்கினான்”

(பட்டி.86,87)

என்ற பட்டினப்பாலை அடிகளை எடுத்துக்காட்டாகவும் தருகிறார். சுறவுக்கோடு நட்டு வழிபடுதல் பரதவர்களிடையே காணப்படுவதைப் பட்டினப்பாலையில் காணலாம். இது பட்டினப்பாலையில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது. பொதுவாகப் பரதவர்கள் கன்னியம்மன், மாரியம்மன், எல்லையம்மன், முத்தாலம்மன், படைவேட்டம்மன் எனும் ஊர்த்தேவதைகளை வணங்கினர்.

கடலில் அச்சம் தரக்கூடிய வகையில் இயங்கிய வலிமை மிக்க வாட்சுறா மீனைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. மரத்தை அறுக்கப் பயன்படும் வாளின் பற்களைப் போல இருபுறமும் சற்றுக் கூரிய பற்களை உடைய ஓர் அடி முதல் நான்கடி வரையில் நீண்ட முள்ளைக் கொண்டது அம்மீன். அதனால்தான் அதற்கு மீனவர் வழக்கில் ‘வாள்சுறா’ என்று பெயர். கடலில் அம்மீனை வேட்டையாடிக் கரைக்கு எடுத்து வந்து, அதன் நீண்ட முள்ளைத் துண்டித்து, கடற்கரையில் குடியிருப்பிற்கு அருகிலேயே நட்டு வைத்து முழுநிலா நாளில் மீனவர்கள் குழுவாகத் திரண்டு வழிபடுகின்றனர். ஓர் இனக்குழு சமுதாயம் தன் வேட்டையாடுகின்ற

விலங்கின் எலும்பு, கொம்பு, தோல் முதலிய உறுப்புக்களை வழிபாட்டு மையத்தில் சடங்கியற்றுவது வழக்கம். அத்தகைய சடங்கு வளமை நம்பிக்கையையோ, குலக்குறி நம்பிக்கையையோ குறிக்கும்.

நெய்தல் நிலத் தெய்வமாகக் கருதப்படும் ‘வருணன்’ மழை தரக்கூடிய கடவுளாக இம்மக்களால் கருதப்படுகிறது. இக்கடவுள் குறித்த நம்பிக்கையே நெய்தல் நிலத் தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. “கடலில் சென்ற மீனவர் திரும்பக் கரைக்கு வந்து சேரும் வரை வருணபகவான் மழையை அதிகமாகப் பொழியாமலும், அதனால் குறைக்காற்று போன்ற இடையூறுகள் நேரா வண்ணமும் அத்தெய்வம் காக்க வேண்டுமென்று கருதியதால் வருணனைத் தெய்வமாகப் பரதவர் கொண்டனர் எனக் கருத இடமுண்டு”²⁷ என ப.காமாட்சி கூறுகிறார். நெய்தல் நிலத் தெய்வம் ‘வருணன்’ என்ற குறிப்பு தொல்காப்பியம் தவிர வேறு எந்த ஒரு நூலும் குறிப்பிடவில்லை. சங்ககாலத்தில் நெய்தல் தெய்வமாக வருணனைக் குறிப்பிட்டாலும் இன்று முற்றிலும் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. அந்நியர்களின் படையெடுப்பின் விளைவால் பல சமயங்களும் சடங்குகளும் கிளைத்தன.

நெய்தல் நில மக்களின் விழாக்கள்

மனிதனின் அன்றாட வாழ்வில் மாற்றத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையே விழாக்கள். அவற்றைச் சமயம் சார்ந்தவை, குடும்பம் சார்ந்தவை எனப் பிரித்துக் கொண்டாடினர். திருமணம் போன்ற விழாக்களைக் குடும்ப விழா என்றும், திருவிழா போன்ற விழாக்களைச் சமய விழா என்றும் அழைத்தனர். “மனிதனின் வாழ்க்கைச் சுழற்சியில் பிறப்பு, சமூகத்தில் அறிமுகம் பெறுதல் (Initiation) பூப்பு, திருமணம், வளைகாப்பு, இறப்பு போன்ற சமூகப் பெரும் தனிமனித நெருக்கடிகளை உளவியல் வகையில் தளமாற்றம் (Exchange of domaining) செய்யும் பங்குப் பணிகளை அவற்றிற்கான பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் செய்வது போன்றே கூட்டு நனவிலியின் பொருண்மைத் தளமான சமூகத்தின் நெருக்கடிகளைத் திருவிழா தளமாற்றம் செய்கிறது”²⁸ எனக் குடும்பம் மற்றும் சமூக விழாக்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார் பக்தவத்சலபாரதி.

தெய்வ வழிபாடானது ஆக்கல், அழித்தல், காத்தல் என்ற நம்பிக்கையில் கொண்டாடப்படுகின்றன. “கிராமியத் தெய்வங்களுக்கு மனிதனைப் போன்றே கோபங்கள், எண்ணங்கள், ஆசைகள், இருக்கக்கூடுமென்று நம்புவது மனித இயல்பு. காப்புக் கொள்கை ஒரு படி நிலையாகும் (Mental for moral Anthropomorphism). கிராமிய தெய்வங்களுக்கு விழா எடுக்கப்படாவிட்டால் தெய்வக் குற்றங்கள் ஏற்படும். எனவே நோய், மழையின்மை ஏற்படக்கூடும்”²⁹ என்று பரதவ மக்களின் நம்பிக்கையைச் சுட்டுகிறார் இரா.பாலசுப்பிரமணியன். இதன் மூலம் விழா என்பது மனித நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கொண்டாடப்படுகிறது என்பதை உணர முடிகிறது.

இன்றைய நெய்தல் நில மக்கள் இந்து, கிறிஸ்தவர், இசுலாமியர் என மாறியுள்ளனர். அவர்களின் கடவுள் வழிபாடும் மாறுபட்டுள்ளது. எனவே, அவர்களின் கடவுளுக்கு ஏற்பச் சடங்குகளும் விழாக்களும் பல்வேறு வகைகளாக மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. கடற்கரையோர மக்கள் மாரியம்மன் திருவிழாவினைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர். அம்மை போன்ற நோய்கள் அண்டாமல் இருக்கவும் மீன்வளம் பெருகவும் அம்மனை வழிபடுகின்றனர். இவ்விழா ஆண்டுக்கொருமுறை நடைபெறுகிறது. கிறித்தவர்களும் அவர்களின் விழாக்களையும் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகின்றனர். விழாக்கள் நடத்த வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. நெய்தல் நில மக்கள் வரிப்பணம் வசூலித்து அதன் மூலம் விழாக்கள் நடத்துவது வழக்கமாகக் காணப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் இருந்தே மனிதன் இரைதேடி, வேட்டையாடி, தன் சுற்றத்தாருடன் ஆடிப்பாடி மகிழ்வுடன் காணப்பட்டான். அதேபோன்று நெய்தல் நில மக்களும் தன் சமூகத்தில் திருமணம், பிறப்பு, இறப்பு போன்ற இன்ப, துன்ப நிகழ்வினைத் தம் சுற்றத்தாருடன் இணைந்து சடங்குகளாகவோ, விழாக்களாகவோ கொண்டாடுகின்றனர்.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க காலத்தில் மீன் பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கெடுத்தல், உப்பு விளைவித்தல் முதலான தொழில்கள் நெய்தல் நிலப் பரதவரின் முதன்மைத் தொழில்களாக விளங்கியுள்ளன.
- ❖ பரதவர் மீன் பிடிக்கத் திமில், தோணி, அம்பி, கட்டுமரம் முதலான மரக்கலங்களையும் நுண் வலை, தூண்டில், எறியுளி முதலான கருவிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பரதவர் இரவு நேரங்களில் தீப்பந்தங்களை ஏந்திச் சென்று மீன் பிடித்தனர்.
- ❖ மீனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து பங்கிட்டுக் கொள்வதும் உண்டு. அதனை, பரதவ மகளிர் ஊருக்குள்ளும் பிற நிலங்களுக்கும் எடுத்துச் சென்று விற்றுள்ளனர். மீனைப் பெரும்பான்மையாக நெல்லிற்குப் பண்டமாற்று செய்துள்ளனர். எஞ்சிய மீனை உணவிற்காகப் பரதவ மகளிர் உப்பிட்டு உலர வைத்துள்ளனர். பரதவர் அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்லாது இருந்துள்ளனர்.
- ❖ பரதவர் கடற்கரை சார்ந்த உவர் நிலத்தில் சிறுசிறு பாத்திகள் அமைத்து அதில் கடல்நீரைத் தேக்கிச் சூரிய ஒளியின் உதவியால் உப்பு விளைவித்து வணிகம் செய்துள்ளனர்.
- ❖ உமணர்கள் குடும்பத்தோடு உப்பினை மூட்டைகளாகக் கட்டி எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று கடற்கரைக்கு அப்பால் உள்ள ஊர்களில் விற்றுள்ளனர். உப்பு சங்க காலத்தில் விற்கப்படாது நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.
- ❖ உமணர்களில் ஆடவர்கள் ஊருக்குள் சென்று உப்பு விற்பதாகக் குறிப்புகள் இல்லை. உமணப் பெண்டிர்தாம் உப்பை ஊருக்குள் கொண்டு சென்று விற்றுள்ளனர்.
- ❖ மீன் விற்பல், உப்பு விற்பல் ஆகிய தொழில்களோடு முத்துக் குளித்தல், சங்கெடுத்தல் ஆகிய தொழில்களையும் பரதவர் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

- ❖ சங்க காலத்தில் பரதவர் எவ்வித அறிவியல் சாதனமுமின்றி மூச்சினை அடக்கியபடி கடலின் அடியிலிருந்து முத்திணையும் சங்கிணையும் எடுத்து வந்துள்ளனர்.
- ❖ பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கையிலும் சேரநாட்டுப் பந்தரிலும் முத்துக்குளிக்கும் தொழில் நடைபெற்றது. சங்க காலத்தில் தமிழகத்து முத்துக்களை யவனர்கள் விருப்பமுடன் மிகுதியாக வாங்கியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்குகள் சிறு வாளினால் அறுக்கப்பட்டு, அழகான வளையல்கள் செய்யவும் பயன்பட்டன. இவர்கள் வாளினால் அறுத்து சங்கு வளை செய்தமையால் வேளாப் பார்ப்பனர் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ பண்டைய காலத்தில் சங்கு, முத்து ஆகியவற்றால் பல்வகையான அணிகலன்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நெய்தல் நில மகளிரும் பிற நில செல்வ வளமிக்க மகளிரும் அரசியரும் அணிந்துள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. உ.வே.சாமிநாதையர், புறநானூறு, ப.65.
2. ச.முருகானந்தம், க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.592.
3. மாருதிதாசன், நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.342.
4. ச.வே.சுப்பிரமணியன், வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.342.
5. மேலது, ப.342.
6. ஆ.சிவசுப்ரமணியன், பரதவர் நேற்று இன்று நாளை, ப.63.
7. மோ.நேவிஸ் விக்டோரியா, முத்துக்குளித்துறையில் பரதவர்கள், ப.4.
8. P.T.Srinivasa Iyengar, **The Stone age of India**, P.27.
9. ச.முருகானந்தம், க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.572.
10. தேவ.பேரின்பன், மரக்காணமும் உப்பளங்களும், ப.58.
11. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.1334.
12. S.I.I - Vol II, No.1.
13. S.I.I - Vol II, No.3.
14. ச.வே.சுப்பிரமணியன், வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-13, ப.357.
15. மு.ரா.பெருமாள் முதலியார் (தமிழ்), தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர்க் குறிப்புகள், ப.99.
16. Na.Athiyaman, **Pear and Chaak diving of South India Coast (Historical ethnographical perspective, Pa.VIII-IX.**
17. ச.பரிமளா, பழந்தமிழ் நூல்களில் நீர் வாழ் உயிரினங்கள், ப.43.
18. அ.இராகவன், தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள், ப.94.
19. மேலது, ப.95.
20. செ.இராசு, நெடும்புகழ்க் கொடுமணம், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு, ப.52.
21. ருத்ர.துளசிதாஸ், முத்தும் பவளமும், ப.6.
22. S.I.I. Vol - II:II, No.59.
23. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், தோணி, ப.84.
24. ஆ.சிவசுப்ரமணியன், மந்திரமும் சடங்குகளும், ப.27.
25. மேலது, ப.28.
26. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் (நச்சினார்க்கினியர் உரை), ப.14.
27. ப.காமாட்சி, பெரிய புராணம் காட்டும் சமுதாய நிலை, ப.303.
28. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழர் மானிடவியல், ப.281.
29. இரா.பாலசுப்ரமணியன், நாட்டுப்புற வாழ்வியல், ப.43.

முடிவுரை

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழர்களின் பல்வேறு வகையான தொழில்நுட்பங்கள் குறித்து சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. ஐந்தில் மக்களிடையே மரபு சார்ந்த பல்வேறு தொழில்நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்ட பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையின் மூலம் கிடைத்த மரபுசார் அறிவுகளை தங்கள் தொழிலின் வளர்ச்சி நுட்பமாகப் பயன்படுத்தினர். கடலில் மீன் பிடித்தலை மையமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பரதவர்கள் மரபு சார்ந்த கடல்சார் தொழில்நுட்பங்கள் பலவற்றை கையாண்டுள்ளனர். அறிவியல் வளர்ச்சியைக் கண்டிராத சங்க காலத்தில் இம்மரபு சார்ந்த அறிவே பெரிதும் போற்றப்பட்டன. மீன் பிடிப்பதற்கும், கலங்களை இயக்குவதற்கும், உப்பு எடுப்பதற்கும், வணிகம் செய்வதற்கும் மனித உழைப்போடு கூடிய இயற்கையின் ஆற்றல் பயன்பட்டது. மீன் பிடிக்கச் செல்லும் போது கலங்களை காற்றின் உதவியுடன் இயக்கியனர். காற்றின் வேகம் அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ப ஆழ்கடல் மீன் பிடித்தல், கரையோர மீன் பிடித்தலைச் செய்தனர். குறிப்பிட்ட காலத்தில் வீசும் காற்றின் நுட்பத்தினை அறிந்து அயல்நாடுகளுடன் நடுக்கடலில் சென்று வணிகம் செய்தனர். ஓதங்கள் ஏற்படும் போது கலங்களை கடலில் எடுத்த செல்ல வசதியாக கடல்நீர் உள் இழுப்பதை அறிந்து கலங்களை இயங்கினர். அதோடு வானில் தோன்றும் மாற்றங்களை அறிந்து கொண்டு கடலிற்கு மீன் பிடிக்கச் செல்வதை தீர்மானித்தனர். இம்மரபுசார் அறிவு நுட்பங்கள் யாவும் பரதவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவ அறிவே ஆகும். அன்றைய சூழ்நிலைகளை உற்று நோக்கியதன் வழி சங்ககாலப் பரதவர்கள் அனுபவ அறிவின் வாயிலாகவே பல்வேறு கடல்சார் தொழில்நுட்பங்களை கைக்கொண்டனர்.

பழந்தமிழர்களின் நீர்ப்பரப்பும் நிலப்பரப்பும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகை நிலப்பாகுபாட்டினுள் அமைக்கப்பட்டது. நெய்தல் நிலம் கடல் பரப்பினைச் சார்ந்து இருந்தது. நெய்தல் நிலத்தின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்றன. நெய்தல் நிலத் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரிடையே பிரிவு ஏற்படும்போது

தலைவி வருந்துவதாக சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் பகர்கின்றன. கடல் என்ற சொல் ஆழி, ஆர்க்கலி, வேலை, புணர் எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டாலும், அவற்றில் முந்நீர் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கடற்கரையைக் குறிக்க அடைகரை, மணற்பரப்பு, கடற்பரப்பு என்ற சொல்லாட்சிகள் பயன்பட்டுள்ளது. காற்று அதிக அழுத்த மண்டலத்தில் இருந்து குறைந்த அழுத்த மண்டலத்தை நோக்கி வீசுகிறது. இதனால் நீர்ப்பரப்பு அழுத்தப்பட்டு அலைகள் தோன்றுகின்றன. கடல் அலைகளாலும் கடல்நீர் மட்டத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படும்போது ஓதங்கள் தோன்றுகின்றன. இதனால் கடல்நீர் மட்டம் நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டுமுறை உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் காணப்படும். இவ்வோதங்கள் கடலில் கலங்கள் செல்ல பெரும் துணையாக அமைகின்றன. கடலைச் சார்ந்த பிற இடங்களைப் புலவர்கள் துறை, கழி, கானல், துறைமுகம், எக்கர் ஆகிய பெயர்களால் அழைத்தனர். நெய்தல் நில மக்களுள் ஆண்மக்களை பரதவர், கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், நுளையர், மெல்லம் புலம்பன் எனவும் பெண்மக்களை நுளைமகள், நுளையர்மகள், நுளையர் மடமகள், பரதவ மகள், பரதவ மகளிர், பரதவ மடமகள் எனவும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. நெய்தல் நில குடியிருப்புகள் சிறுகுடி, சிறூர், மூதூர், சேரி எனப்பட்டது. நெய்தல் நில ஊர்கள் பட்டினம், பாக்கம் எனவும் வழங்கப்பட்டன.

சங்ககாலத்தில் பழந்தமிழர் எகிப்து, பாலஸ்தீனம், சுமேரியா, அசிரியா, கிரேக்கம், உரோம், அரேபியா, மடகாஸ்கர் முதலான மேல்திசை நாடுகளுடனும், இலங்கை, சீனம், காழகம், சாவகம், சீயம், மலாயா, வடபோர்னியா முதலான கீழ்த்திசை நாடுகளுடனும் மிக நெருங்கிய கடல் வணிகம் புரிந்தனர். தமிழகக் கிரேக்கக் கடல் வணிகத் தொடர்பால் தமிழ்ச் சொற்களான அரிசி (அரிஸா), கருவா (கார்ப்பியன்), இஞ்சி (சின்னிபேராஸ்), பிப்பாலி (பெர்ப்பெரி) ஆகியவை கிரேக்க மொழிகளுக்குச் சென்றன. கிரேக்கச் சொற்களான மத்திகை (சாட்டை), சுருங்கை (தரைக்குள் செல்லும் வழி), கன்னல் (நாழிவட்டில்), ஓரை (இரண்டரை நாழி) ஆகியவை தமிழ்மொழிக்கு வந்தன. இம்முறையை மொழியியலார் 'இருமுனைத் தாக்கம்' என்று வழங்குவர். பழந்தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட வணிகப்

பொருட்களைக் கிரேக்கர்களின் வாயிலாக அறிந்துகொண்ட உரோமர்கள் அன்றுமுதல் தமிழகத்துடன் கடல் வணிகத்தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

உரோமானியர்கள் ஓயின் (தேறல்), பொன், அரிய மண்பாண்டங்கள், வெள்ளீயம், ஈயம், வெண்கலம், பவளம், எகிப்திய துணிகள் முதலியவற்றைத் தமிழகத்தில் இருந்து இறக்குமதிச் செய்தனர். தமிழகத்திலிருந்து யானைத்தந்தம், எருமை நெய், விலங்கின் தோல், ஆமை ஓடு, மிளகு, மலபத்திரம், வெட்டிவேர், தேக்கு, சந்தனம், மயில்தோகை, கருங்காலி, இஞ்சி, இலவங்கம், அரிசி, சோளம், புளி, வெற்றிலை, பாக்கு, கிளி, குரங்கு, வேட்டை நாய், யானை, சிங்கம், காண்டாமிருகம் ஆகியவற்றை ஏற்றுமதிச் செய்துள்ளனர். பழங்காலத்தில் கீழை நாடுகளுடனானக் கடல் வணிகத் தொடர்பு இலங்கை வழியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. மேற்காசிய நாடுகளுடனானக் கடல்வழி வணிகத்தில் அரேபியர், யவனர்கள் செவ்வாக்கு இருந்தது போல கீழை நாடுகளுடனான வணிகத் தொடர்பில் தமிழர்களின் செவ்வாக்கு இருந்தது. சேரநாட்டுத் துறைமுகமான முசிறியில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகன் ஒருவனுக்கும் கிரேக்க வணிகன் ஒருவனுக்கும் கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட வணிக உடன்படிக்கையின் மூலம் சங்ககாலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வணிகப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது.

உல்கு என்பது சுங்கத்தீர்வையாகும். இதன் மூலம் மூவேந்தர்களும் மிகுதியான வருவாயைப் பெற்றனர். சங்ககாலத் தமிழகத்துறைமுகங்களில் கடல் வணிகத்தின் பொருட்டு ஏற்றுமதிச் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இதன் காரணமாகச் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளுக்கு மிகுந்த சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டது. வசூலிக்கப்பட்டதற்கு அடையாளமாகப் புலி முத்திரை இடப்பட்டது. தற்காலத்திலும் துறைமுகங்களில் சுங்கம் வசூலித்ததற்கு அடையாளமாக முத்திரையிடுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அகில், ஆரம், மிளகு, முத்து, மணிகள், பூந்துகில் முதலியன தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டன. கிராம்பு (இலவங்கம்), சாதிக்காய், குங்குமப்பூ, தக்கோலம், கருப்பூரம் முதலிய வாசனைப்பொருட்கள் சாவகத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. பளிதம் மைத்திரா தீவிலிருந்து இறக்குமதி

செய்யப்பட்டது. குதிரை பாரசீகம், சிந்து முதலிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. யவன நாட்டிலிருந்து யவனத்தேறல், ஓதிம விளக்கு, யவனப் பொறிகள் முதலியன இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

உலகின் முதன் முதலில் ஆழ்கடலில் கலம் செலுத்திய பெருமை தமிழர்களையேச் சாரும். பாறை ஓவியங்களின் மூலம் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட தமிழர்கள் கலம் செலுத்துவதிலும் கடற்செலவிலும் தமிழகத்தின் சந்ததியினருக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். குகை ஓவியங்கள், பாணையோடுகள், நாணயங்களில் இடம் பெற்றுள்ள மரக்கலங்களின் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் மரக்கலம் குறித்த அறிவினை அறியமுடிகிறது. தொல்லியல், அகழ்வாய்வில் வெளிக்கொணரப்பட்ட படகுத்துறைகள் பழந்தமிழரின் கடற்கட்டுமான பொறியியல் (Marine Bhginepring) நுட்பத்தினைக் காட்டுகிறது. சங்ககாலத் தமிழர்கள் மரக்கலம் கட்டும் தொழிலில் திறன் பெற்றிருந்தனர். தேக்கு, புன்னை, இழுப்பை உள்ளிட்ட பலவிதமான மரங்களைக் கொண்டு கலங்கள் கட்டப்பட்டன. மூழ்கியிருக்கும் மரக்கலத்தின் வெளிப்பகுதி வலிமையான தேக்கு மரத்தால் கட்டப்பட்டது. சுக்கான், அனியம், பாய், பாய்மரம், எரா, தாங்குகட்டை, வங்கு, துடுப்பு, நங்கூரம் முதலானவை மரக்கல பாகங்களாகும். சுக்கானை இயக்கி மரக்கலத்தை ஓட்டுபவனைக் கப்பல்காரன், சுக்கான்காரன், மீகாமன், நீகான், கப்பலோட்டி எனப் பலவாறு அழைத்தனர். சிறுபடகினை ஓட்டுபவனைப் படகோட்டி, தண்டல், ஓடக்காரன் என்றும் அழைத்தனர்.

அம்பி, தோணி, நாவாய், வங்கம் எனப் பலவகையான கலங்களைக் கட்டிய தமிழர்கள், அவற்றில் பழுது ஏற்படின் செப்பனிடும் திறனையும் அறிந்திருந்தனர். அம்பி, ஓடம், புணை, ப.்.றி, மிதவை, திமில், நீரணிமாடம், தோணி, வங்கம், நாவாய், கலம் எனப்பட வகையான மரக்கலங்களைக் கட்டும் திறனைச் சங்கத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். அம்பி என்பது மீன்பிடிப் படகாகவும் ஓடம் என்பது போக்குவரத்துப் படகாகவும் நீரணி மாடம் என்பது உல்லாசப் படகாகவும் மிதவை என்பது விளையாட்டுப் படகாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. வங்கம், நாவாய் போன்ற கலங்கள் கடல் வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெரிய வகை மரக்கலங்களாகும்.

சங்ககாலக் கடலோடிகள் தடக்காற்று, கடல் நீரோட்டம், விண்மீன்கள் என இம்மூன்றினையும் கொண்டு மரக்கலங்கள் செலுத்தினர். கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களுக்குக் கரை இருக்கின்ற இடத்தையோ அல்லது துறைமுகம் அமைந்துள்ள இடத்தையோ ஒளி மூலமாகக் கலங்கரை விளக்கு உணர்த்தியது. சங்க காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் எல்லாத் துறைமுகங்களிலும் கலங்கரை விளக்கம் இருந்தன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் திருச்சீரலைவாயிலும் தொண்டைநாட்டு எயிற்பட்டினத்திலும் கலங்கரை விளக்கம் இருந்ததற்கான குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்க காலத்தில் மீன் பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கெடுத்தல், உப்பு விளைவித்தல் ஆகிய தொழில்கள் நெய்தல் நிலப் பரதவரின் முதன்மைத் தொழில்களாக விளங்கியுள்ளன. பரதவர் மீன் பிடிக்கத் திமில், தோணி, அம்பி, கட்டுமரம் முதலான மரக்கலங்களையும் நுண் வலை, தூண்டில், எறியுளி முதலான கருவிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பரதவர் இரவு நேரங்களில் தீப்பந்தங்களை ஏந்திச் சென்று மீன் பிடித்தனர். மீனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து பங்கிட்டுக் கொள்வதும் உண்டு. அதனை, பரதவ மகளிர் ஊருக்குள்ளும் பிற நிலங்களுக்கும் எடுத்துச் சென்று விற்றுள்ளனர். மீனைப் பெரும்பான்மையாக நெல்லிற்குப் பண்டமாற்று செய்துள்ளனர். எஞ்சிய மீனை உணவிற்காகப் பரதவ மகளிர் உப்பிட்டு உலர வைத்துள்ளனர். பரதவர் அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்து வந்துள்ளனர்.

பரதவர் கடற்கரை சார்ந்த உவர் நிலத்தில் சிறுசிறு பாத்திகள் அமைத்து அதில் கடல்நீரைத் தேக்கிச் சூரிய ஒளியின் உதவியால் உப்பு விளைவித்து வணிகம் செய்துள்ளனர். உமணர்கள் குடும்பத்தோடு உப்பினை மூட்டைகளாகக் கட்டி எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று கடற்கரைக்கு அப்பால் உள்ள ஊர்களில் விற்றுள்ளனர். உப்பு சங்க காலத்தில் நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உமணர்களில் ஆடவர்கள் ஊருக்குள் சென்று உப்பு விற்பதாகக் குறிப்புகள் இல்லை. உமணப் பெண்டிர்களே உப்பை ஊருக்குள் கொண்டு போய் விற்றுள்ளனர்.

மீன் விற்றல், உப்பு விற்றல் ஆகிய தொழில்களோடு முத்துக் குளித்தல், சங்கெடுத்தல் ஆகிய தொழில்களையும் பரதவர் மேற்கொண்டுள்ளனர். சங்க காலத்தில் பரதவர் எவ்வித அறிவியல் சாதனமுமின்றி மூச்சினை அடக்கியபடி கடலின் அடியிலிருந்து முத்தினையும் சங்கினையும் எடுத்து வந்துள்ளனர். பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கையிலும் சேரநாட்டுப் பந்தரிலும் முத்துக்குளிக்கும் தொழில் நடைபெற்றது. சங்க காலத்தில் தமிழகத்து முத்துக்களை யவனர்கள் விருப்பமுடன் மிகுதியாக வாங்கியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. சங்குகள் சிறு வாளினால் அறுக்கப்பட்டு, அழகான வளையல்கள் செய்யவும் பயன்பட்டன. இவர்கள் வாளினால் அறுத்து சங்கு வளை செய்தமையால் வேளாப் பார்ப்பனர் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். பண்டைய காலத்தில் சங்கு, முத்து ஆகியவற்றால் பல்வகையான அணிகலன்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நெய்தல் நில மகளிரும் பிற நில செல்வ வளமிக்க மகளிரும் அரசியரும் அணிந்துள்ளனர்.

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **அகநானூறு - களிற்றியானை நிரை**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1968.
2. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **அகநானூறு - நித்திலக்கோவை**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1970.
3. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **அகநானூறு - மணிமிடைபவளம்**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1965.
4. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **ஐங்குறுநூறு**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1996.
5. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **கலித்தொகை**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1970.
6. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ) **குறுந்தொகை**
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1965.

7. நாராயணசாமி ஐயர்.அ.,ரு
சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,(உ.ஆ)
நற்றிணை நானூறு - மூலமும்
உரையும்
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1967.
8. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ)
பத்துப்பாட்டு
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1950.
9. துரைசாமி பிள்ளை.ஒளவை.சு.,
பதிற்றுப்பத்து - மூலமும்
பழையவுரையும்
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1968.
10. சோம சுந்தரனார்.பொ.வே.,
(உ.ஆ)
பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1967.
11. துரைசாமி பிள்ளை.ஒளவை.சு.,
புறநானூறு - மூலமும் பழையவுரையும்
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1969.
12. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.,
விஸ்வநாதன்.அ., (உ.ஆ)
எட்டுத்தொகை நூல் தொகுதிகள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை, 2004.

13. மோகன். இரா.,
நாகராசன்.வி., (உ.ஆ)

14. மாணிக்கனார். அ.,

15. மாணிக்கனார். அ.,

பத்துப்பாட்டு நூல் தொகுதிகள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை, 2004.

எட்டுத்தொகை
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1999.

பத்துப்பாட்டு
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1999.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. அதியமான்.ந., (ப.ஆ)
(துளசேந்திரன்.ஆ)

2. அதியமான்.ந., (ப.ஆ)
(துளசேந்திரன்.ஆ)

3. அருணாச்சலம்.எஸ்.,

4. அப்பாத்துரை.கா.,

நாவாய்,
(கடல்சார் வரலாற்றாய்வுகள்),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2010.

நிகமம்,
(வணிக வரலாற்றாய்வுகள்),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2010.

தமிழகக் கடலோரத்தில் முத்துக் குளித்தல் வரலாறு,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 1952.

குமார்க்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட தென்னாடு,
ராமையா பதிப்பகம், சென்னை, 2001.

5. அப்பாத்துரை.கா.,
(மொ.ஆ)

ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு
முற்பட்ட தமிழகம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1973.

6. அரசேந்திரன்.கு.,

தமிழ்க் கப்பல் மொழி ஆய்வு,
காவிரிப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2004.

7. அறுவர்

பூம்புகார்,
தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் துறை
வெளியீடு, சென்னை, 1975.

8. அலியார்.அ.,

சங்கத் தமிழ் சொல்லும் வாணிகம்,
குரான் பதிப்பகம்,
மதுரை, 2001.

9. இந்திரபாலா.கா.,

இலங்கையில் தமிழர்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
கொழும்பு, 2006.

10. இறையரசன்.ப.,

தமிழ் நாட்டு வரலாறு,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, 2016.

11. இராமநாதன்

தமிழ்நாட்டு அணிகலன்,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2005.

12. இராகவன்.வி.எஸ்.வி.,

மார்கோபோலோ,
மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1968.

13. இராகவன்.வி.எஸ்.வி.,

பெரிப்புளுசு,

மணிவாசகர் நூலகம்,
சென்னை, 1977.

14. இராசமாணிக்கனார்.மா.,

பத்துப்பாட்டாராய்ச்சி,

சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1970.

15. இராசமாணிக்கனார்.மா.,

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,

பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1961.

16. இராசமாணிக்கனார்.மா.,

தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு,

(சங்க காலம்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2014.

17. இராசவேலு.சு, திருமூர்த்தி.கோ.,

தமிழ்நாட்டு தொல்லியல்

அகழாய்வுகள்,

பண்பாட்டு வெளியீட்டகம்,
சென்னை, 1995.

18. காசிநாதன், (தொ.ஆ),

தமிழர் நாகரிகம்,

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் துறை
வெளியீடு, சென்னை, 1994.

19. காந்தி.க.,

தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்,

நம்பிக்கைகளும்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1980.

20. கிருட்டிணமூர்த்தி.கோ.,

மீனவர் வாழ்வியல்,

திருக்குறள் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.

21. சசிவல்லி.வி.சி.,

பண்டைத்தமிழர் தொழில்கள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1989.

22. சரவணன்.ப, (தொ.ஆ.),

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி,
ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் தொகுதி-1,
முதல் தொகுதி 6 வரை,
மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 2001.

23. சண்முகம்.ப.,

சங்ககாலக் காசு இயல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 2003.

24. சண்முகம்பிள்ளை.மு.,

சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1997.

25. சண்முகராஜா சிறிகாந்தன்

நெய்தல் சமூகத்தாரின் மரபு அறிவு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2015.

26. சண்முக வேலாயுதம்.க.,

பேரிடர் மேலாண்மை,
இளங்குழந்தையின் உரிமை பேணும்
நிறுவனம், சென்னை, 2007.

27. சற்குணன்.,

கட்டு மரத்திலிருந்து கப்பல் வரை,
(தெற்கு கொரமண்டல் கடற்கரையின்
பண்டைய கப்பற்கலை),
பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 2011.

28. சாம்பசிவன்.ச.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, 1963.

29. சாமி.வி.என்.,

புகழ்பெற்ற கடற்போர்கள்,
அருந்ததி நிலையம்,
சென்னை, 2000.

30. சாமிநாதையர்.உ.வே.,
(ப.ஆ.),

**சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பத
உரையும்,**
அடியார்க்கு நல்லாருரையும்,
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை, 2001.

31. சாமிநாதையர்.உ.வே.,
(தொ.ஆ.),

பத்துப் பாட்டும் மூலமும் உரையும்,
நச்சினார்க்கினியர் உரையும்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், நிழற்பட பதிப்பு, 1986.

32. சிவசுப்ரமணியன்.ஆ.,

உப்பிட்டவரை....,
(தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உப்பு),
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
சென்னை, 2015.

33. சிவசுப்ரமணியன்.ஆ.,

தோணி
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு
மையம், தூய சவேரியார் கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை, 2007.

34. சுந்தரம்.இராம.,

தமிழ் வளர்க்கும் அறிவியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2009.

35. சுப்ரமணியன்.ந.,

சங்ககால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 1986.

36. சுப்ரமணியன்.கா.,

சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 1993.

37. செயச்சந்திரன்.செ.இரெ.,

புதையல் தேடிக் கடலில் முழுகுதல்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1991.

38. செளந்தரபாண்டியன்.எஸ்.,
(ப.ஆ.),

நாவாய் சாத்திரம்,
அரசினர் கீழ்திசை சுவடி நூலகம்
வெளியீடு, சென்னை, 1984.

39. சோதிப்பிரகாசம்.எம்.சி.ஆர்.ஏ.,

திராவிடர் வரலாறு,
பொன்மணி பதிப்பகம்,
திருவள்ளூர் மாவட்டம், 1998.

40. தங்கராசு.மு.,

சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்,
தமிழ் மலர் வெளியீடு,
சென்னை, 2000.

41. தட்சிணாமூர்த்தி.அ.,

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1994.

42. தமிழண்ணல்

தொல்காப்பியம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை, 2009.

43. தனஞ்சயன்.ஆ.,

விளிம்புநிலை மக்கள் வழக்காறுகள்,
வல்லினம்,
எண்.94, பிளாக் அரசு குடியிருப்பு,
புதுவை, 2006.

44. தனஞ்சயன்.ஆ.,

குலக்குறியியலும் மீனவர்
வழக்காறுகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2012.

45. தனஞ்சயன்.ஆ.,

சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச்
சூழலியலும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2010.

46. திருநாவுக்கரசு.க.த.,

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப்
பண்பாடு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1987.

47. தில்லைவனம்.ச.,

தமிழகம் புதுவை வரலாறும் பண்பாடும்,
சிவசக்தி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி, 2004.

48. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ.,

சங்ககால சிறப்புப் பெயர்கள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1980.

49. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ.,

தொல்காப்பிய நெறி,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, 1963.

50. துரைசாமி.பெ.,

தமிழரின் வானியல் கோட்பாடுகள்,
அறிவன் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர், 2005.

58. நெடுமாறன்.பழ.,

பழந்தமிழர் பரவிய நாடுகள்,
தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயம்,
சென்னை, 2004.

59. நேவிஸ் விக்டோரியா.மோ.,

முத்துக்குளித்துறைப் பரதவர்கள்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை, 2007.

60. பக்தவத்சலபாரதி.சீ.,

பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1990.

61. பரமசிவம்.அரு.,

பரதவர் இன மீட்டுருவாக்கம்
வரைவியல்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை, 2005.

62. பரிமளா.ச.,

பழந்தமிழர் நூல்களில் நீர் வாழ்
உயிரினங்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1997.

63. பழனியப்பிள்ளை.தி.பொ.,
(ப.ஆ.),

கப்பல் சாத்திரம்,
அரசினர் கீழ்த்திசை சுவடி நூலகம்,
வெளியீடு, சென்னை, 1950.

64. பவுன்துரை.இரா.,

தமிழகப் பாறை ஓவியங்கள்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம், 2001.

65. பானூர்மைதீன்.வா.சா.,

பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும்
பொழுதும், பர்வீன் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி, 1993.

66. பிள்ளை.கே.கே.,
தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, 2010.
67. பெருமாள்.அ.கா.,(தொ).,
கானலம் பெருந்துறை,
தமிழினி வெளியீடு,
சென்னை, 2005.
68. பெருமாள்.எஸ்.ஏ.,
மனித குல வரலாறு,
ஸ்டார் பப்ளிகேசன், மதுரை, 2001.
69. பெருமாள் முதலியார்.மு.ரா.,
(தமிழ்).,
தென்னிந்தியாவைப் பற்றி
வெளிநாட்டார் குறிப்புகள்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை, 1976.
70. புரட்சிதாசன்
குமரி முதல் இமயம் வரை,
பாண்டியன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1986.
71. பெருமாள் முதலியார்.மு.ரா.,
தென்னிந்திய வரலாறு,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை, 1973.
72. பேரீன்பன்.தேவ., (ப.ஆ).,
மரக்காணமும் உப்பளங்களும்,
தென்னக ஆய்வு மையம்,
சென்னை, 2008.
73. மதிவாணன்.இரா.,
கடல் கொண்ட தென்னாடு முதல்
சிந்துவெளி நாகரிகம் வரை,
சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2001.
74. மணவழகன்.ஆ.,
பழந்தமிழர் தொழில்நுட்பம்,
அய்யனார் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.

75. மாதையன்.பெ.,

சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும்
அரசு உருவாக்கமும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2005.

76. முத்து.சு.,

வள்ளுவர் கண்ட அறிவியல்,
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை, 2010.

77. முத்துக்கண்ணப்பன்.தி.,

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்,
அதிபத்தர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1978.

78. ராஜன்.கா.,

தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 2004.

79. ராஜ்கௌதமன்

பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும்,
தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்,
தமிழினி வெளியீடு, சென்னை, 2006.

80. வசந்தி.சீ.,

தமிழக அகழாய்வில் சாதனைகள்,
பூவழகி பதிப்பகம்,
சென்னை, 1994.

81. வரதராசன்.மு.,

பழந்தமிழகத்தில் இயற்கை,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1964.

82. வித்தியானந்தன்.சு.,

தமிழர் சால்பு,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை, 1985.

83. வெள்ளைவாரணன்.க.,

சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்,
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை, 1950.

84. வெற்றிச்செல்வன்

உடையியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1986.

85. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.,

சோழர் சரித்திரம்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 1928.

86. வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி.,

பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்
(சங்க காலம்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2011.

87. வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி.,

சேரன் செங்குட்டுவன்,
வ.உ.சி.நூலகம்,
சென்னை, 2005.

88. வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி.,

சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றில் சில
செய்திகள்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2005.

89. வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி.,

சேரன் சோழ பாண்டியன்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2005.

90. வேலாயுதம்.க.,

கடலோடியின் கதை,
கே.என்.ஆர் பப்ளிகேஷன்,
சென்னை, 1985.

91. வேலாயுதம்.வெ.,

தொல்லியல் சுவடுகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2011.

92. ஜான் கென்னடி.சாமி.சே.ச.,
(தொ.ஆ.),

கடல், நிலம், மக்கள்,
வைகறை பதிப்பகம்,
திண்டுக்கல், 2006.

93. ஜெயகரன்.சு.கி.,

குமரி நில நீட்சி,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில், 2004.

94. ஜெயராமன்.நா.,

நெய்தல் பாடல்கள்,
குமரன் பதிப்பகம், மதுரை, 1978.

தமிழ் அகராதிகள்

1. கௌமாரீஸ்வரி. (ப.ஆ.),

நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி
அகராதி,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2003.

2. சிங்காரவேலு முதலியார்.ஆ.,

அபிதான சிந்தாமணி,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2001.

3. மாருதிதாசன் (முதலியார்),

நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி,
நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை, 2004.

4. முருகானந்தம்.ச.,

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி,
சென்னை, 1992.

5. University of Madras.,

Tamil Lexicon Vol-I to IV,

University of Madras,

Reprint, 1982.

களஞ்சிய நூல்கள்

1. சுப்பிரமணியன்.ச.வெ.,
(மு.ப.ஆ)

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
(தொகுதி 1 முதல் 13 வரை),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1995.

2. சாமி.பி.எல்.,
(மு.ப.ஆ)

அறிவியல் களஞ்சியம்,
(தொகுதி 1 முதல் 10 வரை),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1996.

English Books

1. Athiyaman.N.,

**Pearl and Chank Diving of South
Indian Cost,**

Tamil University,
Tanjavur, 2000.

2. Coff.W.H., (tr)

The Periplus of Erythraean sea,
Oriental Reprint,
New Delhi, 1974.

3. Srinivasa Iyengar.P.J.,

History of Tamils,
Asian Educational Services,
New Delhi, 1983.

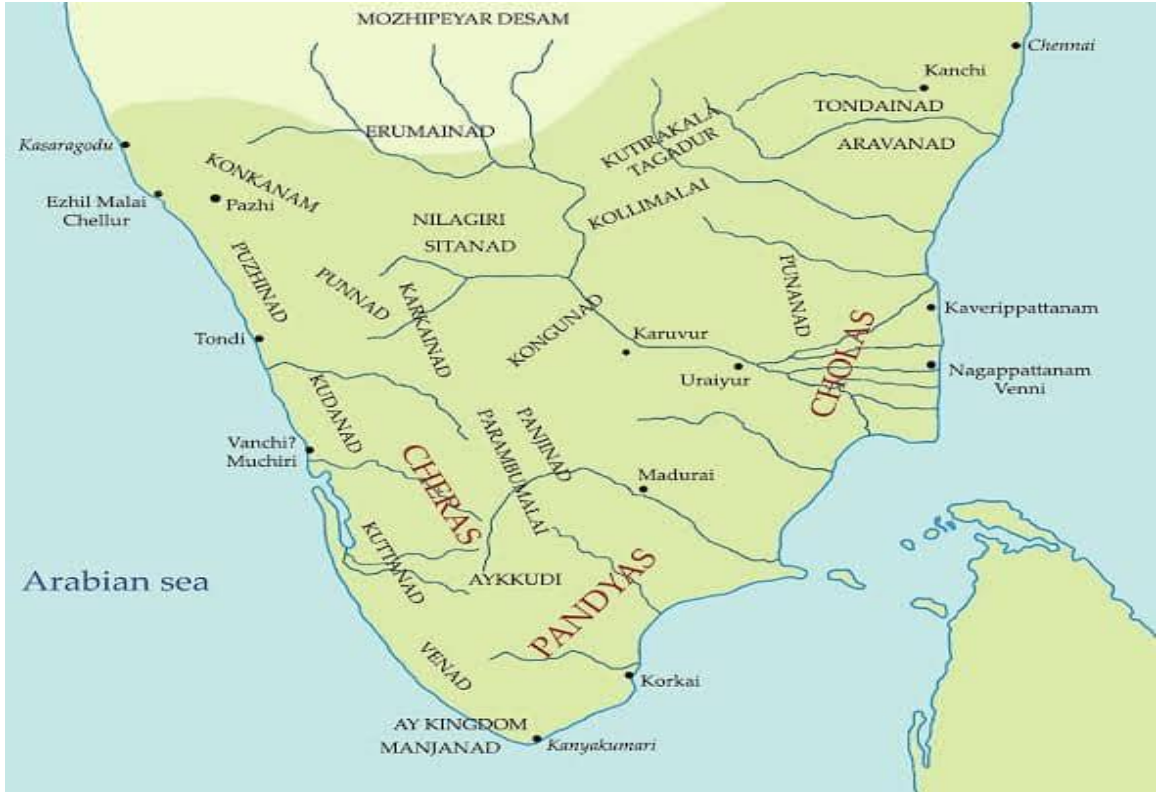
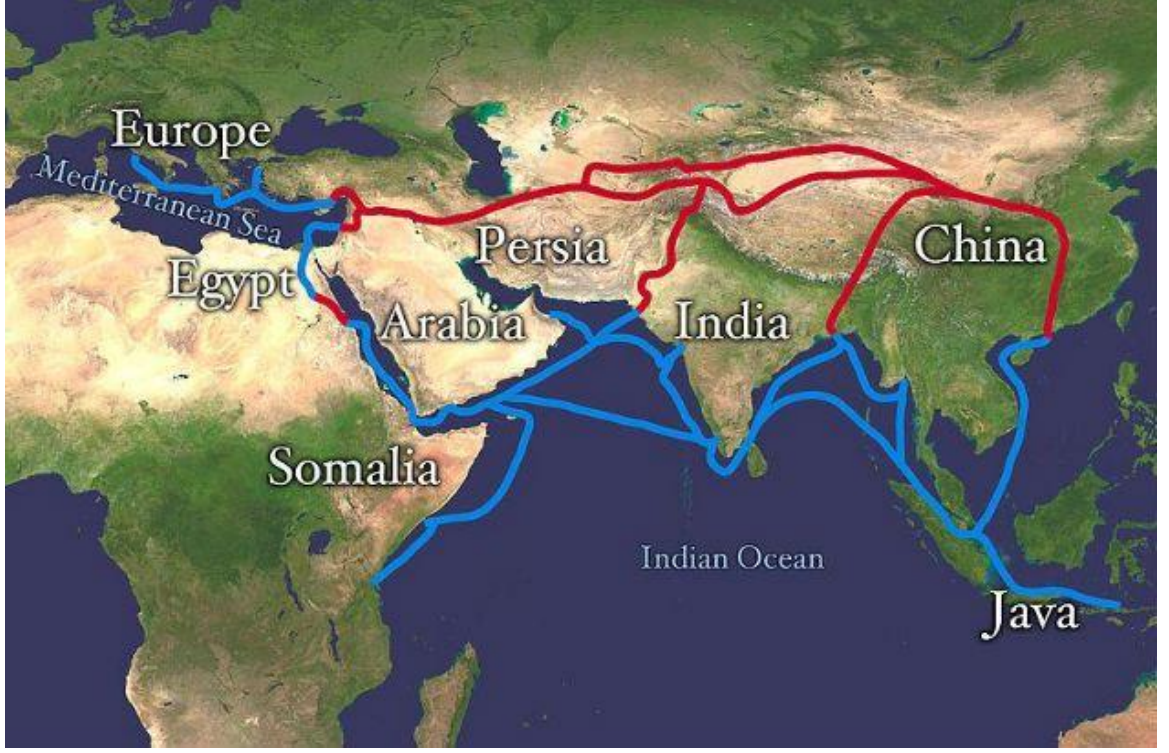
பின்னிணைப்பு

ஆய்விற்குத் தேவையான மாதிரி வரைபடங்கள்

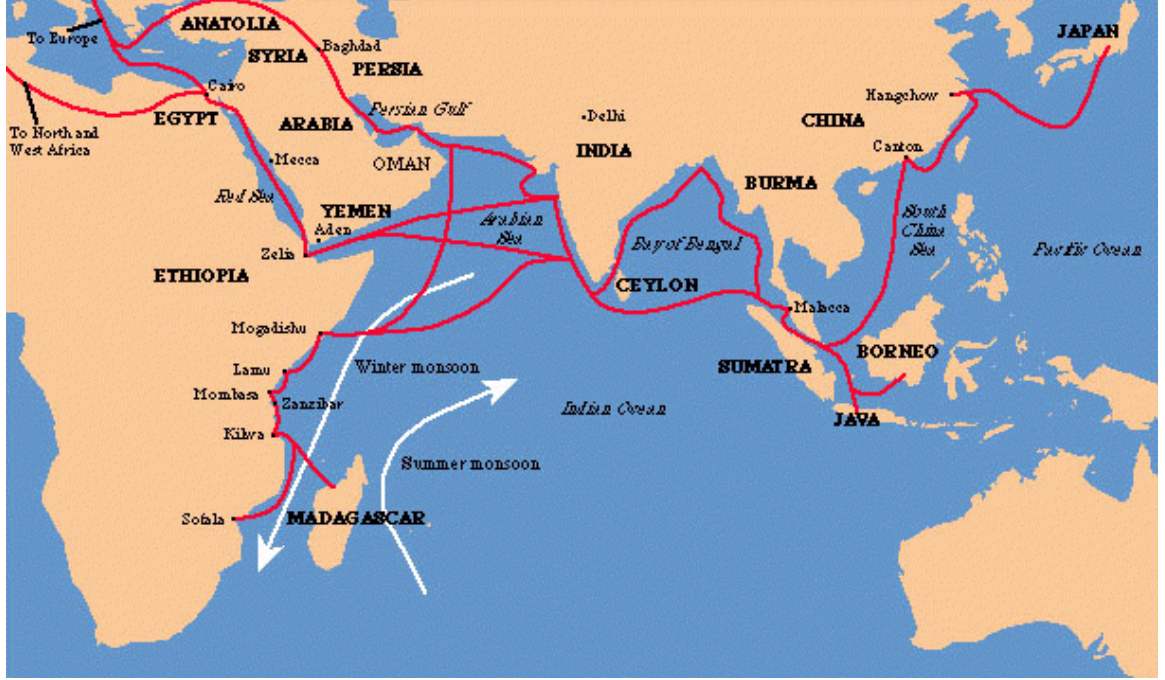
(வரைபடம், ஒளிப்படம் உதவி - ஓரிசா பாலு)

செங்கடல் செலவு குறிப்பிடும் துறைமுகங்கள்

பண்டைத் தமிழர்களின் கடல் போக்குவரத்து

குலசேகர பாண்டியனின் ஆட்சியில் மதுரை மார்க்கோ போலோ குறிப்பு

சிந்து வெளி தமிழர்களின் கப்பல் கலை குறித்த செப்புப் பட்டயம்

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பரதவர் உபயோகித்த கலம். நான்கு
பாய்மரங்களைக் கொண்டது

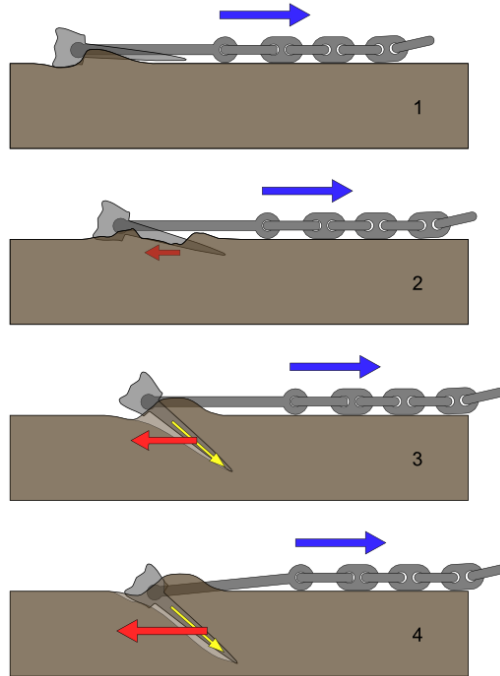
கடலுக்கடியில் காணப்படும் அழிந்துபோன சங்ககால தமிழ் துறைமுக நகரமான எயிற்பட்டினத்தின் படிமங்கள்

திருப்புடைமருதூர் ஓவியங்கள், புன்னைக்காயலில் அரபிய வணிகர்கள் உலாவுவது போல் காட்டப்பட்டுள்ளது

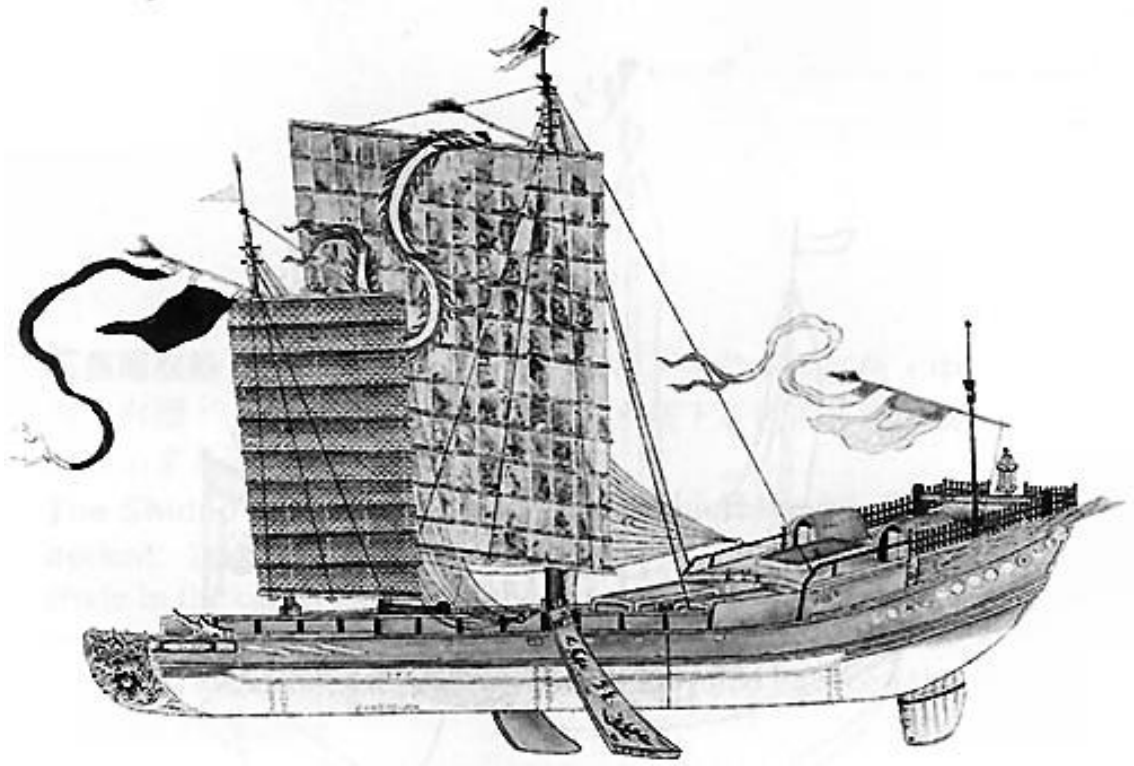
தமிழில் = ப.ஃறி = கட்டுமரம்

நங்கூரம் செயல்படும் முறை

வணிகத்திற்கு பயன்பட்ட நாணயம்

பாய்மரம்

களிமண் குறிப்புகள்

பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய கலம்

